

II

Secret Garden - Fairytale

Yaşam var olduğundan beri hep biteceği günü bekledi. Asırlar süren bekleyiş bazen depremlerle, bazen acımasız fırtınaların getirdiği yıkımla ya da buz devirleri ve evren savaşlarıyla bitecek sanıldı.

Ama beklenen olmadı.

Yaşam hiçbir zaman bittiğinin farkına varmadı. O kendi sonunu göremeden yeni bir zamana gözlerini açtı. Tanrılar hiçbir ölümlü ruhun duyamayacağı bir hızda yeni evrenler yarattılar, biri tükendiğinde diğerine geçtiler, her seferinde bir denge kurdular ve terazinin kolları birbirinden uzaklaşana kadar alınan her nefesten sorumlu oldular.

Ta ki artık o nefesler duyulmayana kadar.

Bir evren tükendiğinde yapılacak şey belliydi: kurtarılması gerekenler alınacak ve geri kalan yaşam anlık bir uykuyla ortadan kaybolacaktı. Tanrılar uzun yıllardan sonra ilk defa böylesine kompleks yaratılmış bir evrene son vermeyi uygun gördüklerinde varoluşun başından beri süregelen adetleri değiştirdiler.

Evrende yaşayan sayısız tür anlık uykusuna yattığında geriye sadece dört temel element kalmıştı. Ateş, Toprak, Hava ve Su.

Aiden, Demetra, Era ve Calder.

Tanrılar her evrene getirilen denge içinde seçtikleri bu dört gücü korumak istediler ve yeni kuracakları yaşama taşıma teklifini getirdiler.

Elementler kabul etmedi.

En uzun ömürlü evrenin sahibi olan dört güç bu topraklarda kalmak, varolan ateşle ısınmak, hala temiz olan havada nefes alıp, uçsuz bucaksız denizlerinde yüzmek istediler.

Tanrılar daha önce hiçbir tükenmiş evreni böylesine kontrolsüz ve *hala yaşar halde* bırakmamıştı. Oldukça zor bir karardı. Ya bir dahaki evrende doğmayı kabul etmeyen böylesine büyük güçleri kaybedeceklerdi, ya da onları güçleri kendilerinden katlarca büyük bir boşlukta yalnız bırakacaklardı.

Bir teklif de tanrılar tarafından geldi.

Tanrılar dört elemente bıraktıkları evrenin karşılığında tanrısal güçlerinin dengi olan varlıkları da buraya yerleştirecek, bu yedek evrende de küçük çaplı bir denge oluşturacaklardı.

Dört elemente karşı tanrılara denk üç güç, her biri bir erkek ve bir kadının formunda, dengeli bir şekilde evrene ayak bastılar. Onların gelmesiyle bu yalnız evrende çok temel olan kurallar tekrar ortaya çıktı.

Dört ve *Üç* hiçbir zaman birbiriyle karşılaşmayacaktı. Sonsuzluğun iki ucunda nefes alacak, yolları kesişir ve tanrıların emirlerine karşı çıkarak dengeyi bozarlarsa cezaların en büyüğüyle karşılaşacaklardı. Tanrılara ait bu topraklar onlara emanet edilmişti. Özgür iradeleriyle yeni yaşamda varolmayacaklarsa saklanan değerlerin koruyucusu olacak, kendi hayatlarını birbirlerinden bağımsız sürdürecektlerdi.

Dört elementin bu kurallara itirazı olmadı. Bunca yıl süren bekleyişte hiç yara almadan bu zamana kadar gelmiş, tanrıların teklifini bile ellerinin tersiyle itmiş varlıklar için bu korunaklı sonsuzlukta kendilerine verilenlerle yaşamak çocuk oyuncağı olacaktı.

Kabul ettiler.

Dört düzenini kurarken *Üç* doğdu.

Önce *Zaman* geldi. Varlığın ve yokluğun ölçütü, ilk olan, farklı kollara ayrılrsa da her zaman tek olan.

Winona ve Joseph.

Sonra *Yaşam* vardı. Zamanın ölçebildiği en değerli şey, sonsuzluğun ilacı, süresi değişse de her zaman bir başı ve sonu olan.

Livana ve Leandre.

En son *Boyut* ortaya çıktı. Zamanların yaşamlarla kırılıp başka kapılar açarak yarattığı, her farklı kararın yarattığı zaman çizgilerinin evi, ölümsüzlüğün anahtarı.

Patricia ve Samuele.

Sonsuzluğun bir ucunda yaşam dört elemente bağlı olarak devam ederken diğer ucunda üç ayrı gücün altı varlığı tanrıların onlar için yarattığı kusursuz bir sarayda kalıyorlardı. Her bir kadın erkeğine, erkek kadınına sahip çıkacaktı. Eş güçler birbirleri olmadan var olamazlardı. Zaman zamana, yaşam yaşama, boyut boyuta tutunacak, altısı mutlak bir uyum içinde, tanrıların onlara tekrar ihtiyacı olana kadar bu evrende yaşayacak ve asla dengeyi bozmayacaklardı.

Kabul ettiler.

Altı gücün yanında onları koruması ve gözetmesi için meleklerin bu evrene indirdiği üç özel varlık yaratılmıştı.

Gwendolyn ve kızları Corenna ve Alonna.

Gwendolyn ve kızlarının güçleri tanrılardan geliyordu, geride bırakılan sonsuzluğun her noktasından sorumlu, her verilen kararda tanrıların gözü olacaktı. Her başlangıç ve bitişin ucunda duran meleklerin güç eşleri, tanrıların yardımcılarıydılar. Gwendolyn'in kahverengi gözlerindeki güvenle söylediği her söz doğru, gösterdiği her hayal gerçektir. Correna'nın her bakışı kalpleri durduracak kadar güzel, sarı saçları nazik bir kelebeğin kanatları kadar büyüleyici. Alonna'nın pespembe saçları kadar canlı yüreği bütün sırları tutacak kadar geniş, zekası tüm aldatmacaların önünde durabilecek kadar güçlüydü.

Gwendolyn ve kızları, onlara bahsedilmiş üstün hayatları süresince özellikle bu altı özel varlığa bağlı olmaya söz verdiler ve beraberlerinde bir kural daha getirdiler.

Bu üç kadın daha önce hiç dokunulmamış, tüm evrenlerin en saf dişileriydi. Erkekler kendi eşleri dışında bu kadınların tek bir saç teline bile kötü niyetle dokunduklarında her kuralı yıktıkları anda alacakları cezaları beklemeliydiler.

Kabul ettiler.

Ve asırlarca sürecektir döngü bu sefer onlar için başladı...

Sarı bir kelebek kanatlarını çırpıp uçuş bucaksız bahçelerde uçuyorken biraz sonra bembeyaz bir çiçeğin üzerine konar. Kelebeğin narin kanatları usul rüzgarda çok yavaş açılıp kapanırken hemen sonra onun ve beyaz çiçeğinin yanında beliren masmavi gözler büyük bir hayranlık ve merakla onu izlemeye başlar.

“Ben de bunu yapabilmek istiyorum...”

Kelebek duyduğu sesle tekrar kanatlarını çırpıp çiçeğin üzerinden havalanır ve yükselip alçarak göz alabildiğine uzanan çiçek tarhlarının üzerinde uçmaya başlarken onu izleyen gözlerin sahibi güzeller güzeli Livana da heyecanla gülümser ve doğrulup eteklerini tutarak sarı kelebeğin ardından koşmaya başlar.

Yaşam'ın upuzun siyah saçları derin denizler kokan rüzgarda uçuşurken genç kadın kelebeğine seslenir:

“Çok hızlısın, yetişemiyorum Corenna!”

Sarı kelebek de en az arkasından koşan güzellik kadar eğleniyor, bir anda sağa saparak hızla havalanırken Livana olduğu yerde durur ve gülerek başını masmavi gökyüzüne kaldırır, sarı kelebek bir anda yok olmuş, binbir çeşit farklı şeye benzeyen tek tük beyaz bulutlardan başka bir şey görünmüyordur.

“Baharda daha bile hızlı oluyorum, asla bana yetişemezsin!”

Livana bir anda arkasından gelen sesle irkilerek o tarafa dönerken Corenna deniz mavisi gözleri parlayarak gülümsüyor, el değmemiş bembeyaz teni üzerindeki hafif kumaşın altında güneşten ve rüzgardan korunuyordur.

“İstersen böyle yarışalım, saraya kadar.”

Sarısın güzel eliyle ilerde küçük bir köy kadar geniş alana yayılmış sarayı gösterdiğinde Livana da dönerek o tarafa bakar ve keyifle gülümser.

“Tamam!”

“*Tamam!*”

Corenna hemen atılarak koşmaya başlarken Livana da mutlulukla gülüyor eteklerini tutarak onun arkasından fırlar. İkisinin sesleri bahçeden saraya kadar ulaşıyorken *Yaşam* arkada, *Yaşam*’a bağlı olan *Kelebek* önde, ait oldukları evlerine koşarlar...

Corenna ve Livana avludaki taş sütunların arasından koşarak bir sağa bir sola gidiyorken Corenna en sonunda bir sütuna tutanarak etrafında döner ve tam turunu tamamlayamadan Joseph’in göğsüne çarparak durur ve başını kaldırarak uzun boylu, koyu kumral genç adamın açık kahverengi parlak gözlerine bakarak yutkunur.

“Afedersiniz—“

“Önemli değil Corenna, Livana nerede—“

“Buradayım!”

Livana çok uzaktaki sütunların birinin yanından el sallarken Joseph önündeki kızı geçerek o tarafa ilerler. Corenna onun arkasından bakarak hafifçe iç çeker ve sonra yine ruhu havalanarak önüne dönüp avlunun bitiminde sıralanmış devasa kapıların birinden geçerek saraya girer.

“Corenna! Ne yapıyorsun!?”

Corenna kardeşinin gazabından kurtulmak için sarayın üç farklı yerinden yukarı yükselen merdivenlere koşar ve hızla yukarı çıkarken Alonna da onun arkasından fırlamış, hem basamakları tırmanıyor, hem de laf yetiştiriyordur.

“Çocuk gibi davranıyorsun! Üstelik yine Joseph’in kucağına düştün! Biraz daha dikkatli olamaz mısınız!”

“Ben kucağına falan düşmedim! Çarpıştık!”

“Çarpışmışmış.”

Corenna kıkırdarak merdivenleri uçarcasına çıkıyorken onun önünde yukardan inen Winona’yı gördüğünde olduğu yerde durup başını eğerek selam verir, sonra kaldırırken gülümser.

“Nasılsınız efendim?”

“Çok iyiyim Corenna, sen?”

Sarışın güzel de iyi olduğunu söyler, Winona arkadaki Alonna’ya da gülümserken Corenna birkaç merdiven daha çıkıp *Zaman*’ın yanına gelmiş, fısıldar:

“Bu gece de hikayelerinizden anlatacak mısınız?”

Winona ona göz kırparak başını sallarken Kelebek gülümser ve tekrar eteklerini tutarak selam verip genç kadını geçerek basamaklardan hızla çıkıp gözden kaybolur. Winona onun ardından inmeye devam ediyorken Alonna’da onun eş adımlara düşmüş, yanında takip ediyordur.

“Joseph efendim, Livana’yla konuşmak istediğini söylemiş. Kötü bir şey olmadı, değil mi?”

“Kötü bir şey olabileceğini nereden çıkardın Alonna?”

Alonna cevap vermeden sadece dudağını hafifçe yukarı bükerek *bilmediğini* gösterirken Winona hafifçe güler:

“Joseph sadece kötü bir şey olduğunda bizimle konuşmuyor. Livana’ya danışacağı bir şey var, endişe etmene gerek yok.”

Pembe saçlı güzel başını sallayarak sessizliğini korurken Winona onun koluna girerek son basamağı da iner ve göğ'e kadar uzanan camlarından gün ışığının içerde dans ettiği görkemli sarayda yürümeye devam eder...

“Livana, sana bir şey danışacağım.”

Livana güzel yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle Joseph’e başını sallar ve açık kapıların yanında duran el oymalarıyla süslenmiş banklardan birini gösterir.

“Oturalım mı?”

“Hayır, oturmadan bakman daha iyi olur, elini verir misin?”

Livana meraklanmış, elini uzatır, Joseph uzatılan eli alıp tam kalbinin üzerine koyar ve önünde duran Yaşam’ın gözlerine bakarak sorar:

“Bu nedir?”

“Kalp?”

“Hayır, *bu*.”

Joseph göğsündeki eli biraz daha kendine bastırınca Livana sendeleyerek genç adama doğru bir adım atar ve daha dikkatli dinlerken yavaşça gözlerini kapatır. Daha önce hiç duymadığı bir şarkı sanki kulağına fısıldanıyor gibiyken Yaşam gülümser.

“Ne olduğunu bilmiyorum, ama çok güzel...”

Joseph derin bir nefes alarak onun ellerini bırakırken Livana da gözlerini açar ve ona bakar.

“Neden kalbinde bir şarkı var Joseph?”

“Bilmiyorum, araştırıyorum, ama kimse biliyor gibi görünmüyor.”

“Winona’ya sordun mu?”

“Sebebinin Winona olduğunu tahmin ediyorum, ama nedenini ikimiz de bilmiyoruz.”

“Diğerleri?”

Joseph olumsuz yanıt verince Livana usul bir ses çıkararak yine bilmediğini mırıldanır ve elini kendine çekerken karşısındaki genç adam düşünceli, uzun ve keskin hatlı yüzündeki keçi sakalını sıvazlayarak konuşur:

“Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum, ama yine de araştıracağım.”

“Ben de kötü olmadığını söyleyebilirim. Hiçbirimizin bilmediği bir şey olduğu kesin, tanrılarla alakalı olabilir—“

“Ya da insanlarla.”

Livana’nın gözleri parlarken Joseph de onun heyecanına gülümser.

“Onları merak ediyorsun, değil mi?”

“Çok...”

Mavi gözler etrafına bakıp, sonra avlunun hemen çıkışından başlayan uçsuz bucak topraklara dönerek ellerini açar.

“Bu yer, bu gök, hepsi onlara aitmiş. Milyonlarca, milyarlarca hayat. Sayısız farklı duygu... Ben de orada olmak isterdim Joseph. Belki de senin gibi kalbinde bir şarkı olan bir sürü insan vardı...”

Livana derin bir nefes alarak ellerini göğsünde birleştirirken Joseph onun omuzlarını tutarak başını öper ve usulca konuşur:

“Bir gün bizi de oraya alacaklar, o zamana kadar bizimle idare edeceksin Liv...”

Liv’in gökleri ve denizleri bile kıskandıracak kadar mavi gözleri dönerek Zaman’ın renklerine bakarken genç kadın gülümser.

“Şikayetçi değilim, bizim de zamanımız gelecek. *Zaman* söyledi.”

Joseph gülerek Liv’i tekrar saçlarından öper ve en değerlilerinin elini tutup koluna geçirerek onunla birlikte saraya döner...

Livana en üst kattaki kubbeli salonun etrafını çeviren kapıların birinden girip terasa çıkarken onlara ait toprakları ayaklar altına seren manzarayı izleyerek rüzgardan korunaklı bir köşede oturan arkadaşlarının yanına gider.

Samuele ve Leandre sessizce oturmuş, Patricia’nın heyecanla anlattığı bir şeyi dinliyordur. Samuele’in yeşil gözleri masanın üzerindeki bir noktaya dalmış, açık kumral saçları üzerine esen rüzgarda ara sıra dağılıyorken genç adam Patricia’nın söylediklerine ara sıra başını sallayarak ilgisini gösteriyordur. Onun yanında oturan Leandre de kardeşi gibi yeşil gözlerini Patricia’ya dikmiş, dikkatle dinliyorken ara sıra eliyle ensesini ovup Samuele gibi başını sallayarak anladığını gösteriyordur.

Patricia eliyle havada bir şekil çizerek tam ne olduğunu söyleyecekken gözleri o tarafa gelen Livana’ya takıldığında lafını yarıda keserek ayağa fırlar ve koşturarak arkadaşının ellerine asılır.

“Joseph seninle konuştu mu? Ne olduğunu anladın mı? Biz anlayamadık—hatta duymadık bile! Joseph söylemese bilemeyecektik! Sen duydun mu? Mırıldansana!”

Livana gülerek onu sakinleştirir ve tekrar yerine götürüp oturturken diğer yanındaki Leandre onun için sırtı uzun, ahşap iskemlelerden birini çeker, Livana teşekkür ederek oturur ve Leandre’nin elini tutarak diğerlerine dönüp konuşur:

“Duydum, ama mırıldanacak kadar hatırlayamıyorum Patricia, üzgünüm...”

Patricia keyifsiz bir ses çıkararak arkasına yaslanırken yanındaki Samuele gülümseyerek onun sarı buklelerini parmağında çevirmeye başlar.

“Çok merak ediyordu—
“Çok etmiyordum, saçlarımla oynama Sam.”

Patricia başını yana çekerek saçlarını Samuele’in parmaklarından kurtarıırken genç adam hafifçe gülerek tekrar arkasına yaslanır.

“Leandre’nin neden duymadığını merak ediyorum.”

Livana da merakla yanındaki Leandre’ye dönerken kalp şeklindeki yüzünde her zaman uysal bir ifade taşıyan genç adam dudaklarını hafifçe bükerek başını iki yana sallar.

“Bazı duyguları ben algılayamıyorum, ya da her duygu herkese farklı şekillerde ulaşıyor. Bilmiyorum...”
“Kadınların empatisi daha kuvvetlidir...”

Bütün başlar içeri giren Gwendolyn’e dönerken sarışın kadın gülümser ve elindeki meyve dolu tepsiyi masaya bırakarak devam eder:

“Bir kadının karşısındakinin ne hissettiğini *onun dilinden* anlaması daha kolaydır. Livana da bunu yapıyor.”

Livana gülümseyerek genç kadının elini tutarak başını onun koluna yaslar ve masadaki meyvelere bakarak sorar:

“Bunlar da hediye mi?”

Gwendoly başını sallarken cevaplar:

“Mevsimler değişiyor, rüzgar daha soğuk esiyor, fark ettiniz mi? Tanrılar da sofralarından size mevsimin geçişine göre meyveler yolladılar.”

Patricia masadaki sonbahar meyvelerine uzanarak sapsarı ayvalardan birini alır ve burnuna götürerek koklarken Gwendolyn onu izliyor, gülümser.

“Ayva. Eskiden insanlar sonbaharda ayva ağaçları ne kadar çok meyve verirse kışların o kadar sert geçeceğine inanırlarmış.”

Masa başındakiler ilgiyle başlarını sallarlarken Livana başını kaldırarak yanında duran kadına bakar ve sorar:

“Bugün Joseph’in kalbinde duyduğum şarkı neydi Gwen?”

“Bunun cevabını benim vermem yasak, siz kendiniz bulacaksınız.”

Livana başını indirirken Patricia elindeki ayvayı Samuele’e uzatıyor, konuşur:

“Ya bizim bilemeyeceğimiz bir şeyse? Kardeşlik gibi mesela, aynı kandan gelmek gibi. Leandre ve Samuele sırf bu yüzden kardeş yaratılmadı mı? Biz kendi kendimize kardeşin ne olacağını bilemeyeceğimiz için? Belki de Joseph’in şarkısı da böyle bir şeydir?”

Gwendolyn gülümseyerek başını iki yana sallarken Patricia gözlerini kısarak ona bakar.

“Bunu öğrendiğimizden beri yüzlerce boyut gezdim, ama hiçbirinde böyle bir şey görmedim, nedir bu?”

“O boyutların hiçbirinde *yaşadın mı?*”

“İznim olmadığını biliyorsun. Orada sadece gözlerimiz ve kulaklarımız bize ait. Dilimiz yok, tenimiz yok.”

“Bu sorunuza cevap verebilmek için sadece görmek yetmez Patricia, sadece bunu söyleyebilirim.”

Patricia’nın bakışları yeni bir merak dalgasıyla yumuşarken hala Gwendoly’nin elini tutan Livana ve Leandre de göz göze gelerek gülümserler...

***

The Pussycat Dolls - Sway

Livana bir anda patlayan müzik sesiyle irkilerek gözlerini açar ve korkuyla elini kalbine götürürken müzik kendi kalbinden değil, aşağıdan geliyordur. Genç kadın örtüleri iterek yataktan kalkar ve geceliğinin kat kat etekleri uçuşarak merdivenlere koşarken müzik gittikçe yaklaşıyordur, sonunda kendini en alt katta bulduğunda trabzanlara tutunarak büyük salondaki garip görünüşlü, ışıklı bir kutunun önünde durmuş diğer arkadaşlarını görür ve yüksek sestten içi zıplayarak onlara seslenir:

“Bu nedir!?”

Patricia bilmediğini bağıarak Samuele’nin arkasına saklanıyorken genç adam da ışıklı ve şarkı söyleyen kutuya eğilmiş, düğmelere ve resimlere bakarak inceliyordur.

“Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor!”
“Yeterince geriye gidememişsiniz de ondan!”

Liv arkasından inen Joseph’e döner ve hemen sonra o da peşine takılarak kutunun yanına giderken Joseph düğmelerin yanında duran silindir bir şeyi çevirerek şarkının sesini azaltır. O sırada içeri Corenna ve Alonna girerek neler olduğunu sorarken Joseph onlarla beraber herkesin sorusunu cevaplar:

“Bu insanların çok çok eskiden kullandığı bir alet. Şuradan para atıyorsunuz, düğmelerden istediğiniz şarkının numarasına basıyorsunuz, o da seçip sizin için çalıyor—“
“1930’larda adına *Jukebox* diyorlardı.”

Joseph merdivenlerdeki Winona’ya başını sallarken genç kadının yüzünde keyifli bir gülümseme, daha önce bir çok kez gördüğü makineye bakıyordur. Leandre sorar:

“İnsanlar içinde mi şarkı söylüyorlar?”

Diğerleri de merakla cevabı beklerken Winona güler, Joseph ona bir bakış atarken başlar bu sefer Winona’ya döner, genç kadın açıklar:

“İlk gördüğümüzde Joseph de aynı şeyi sormuştu, cevabı hayır. İnsanlar şarkıları daha önceden söyleyip kaydediyorlar, sonra bu makine sizin için çalıyor—“

“Şu kulaklarına taktıkları küçük şeyler var, onlar da çalmıyor muydu? Kaç tane şarkı çalan şey var? Herkes şarkı mı söylüyor!? Ben neden sizin kadar çok şey bilmiyorum? Samuele!?”

Patricia’nın isyanıyla Joseph keyiflenerek gülüyor, Samuele ellerini iki yana açarak bilmediğini söylüyorken Winona merdivenleri inmiş, ellerini Joseph’e uzatarak o tarafa ilerler.

“O kulaklarına taktıkları küçük şeylerin adı kuklaklık ve onları *taktıkları makineler* şarkıyı çalıyor—Joseph, dans?”

Joseph kendine uzatılan elleri alıp Winona’yı daha önce insanlardan gördüğü gibi çevirir ve sağ kolunda tutarak geri yatırırken diğerleri onların ne yaptığını pek anlamadan izliyordur, Winona gülümser.

“Tanrılar bazı şeyleri paylaşmanın zamanı geldiğini düşünmüşler demek ki...”
“Kalbimde duyduğum şarkı da burada var mıdır?”

Winona bilmediğini mırıldanarak genç adamın kollarına tutunur ve doğrulurken onları izlemeye pek niyeti olmayan Samuele onları bırakıp ellerini makinenin iki yanına koyarak alnını cam bölmeye dayar ve yüzlerce şarkı isminin yazdığı listeye bakarak konuşur:

“İnsanlar buradaki şeylerin hepsini biliyorlarsa oldukça zeki olmalılar.”

Patricia da onun yanına gelip başını onun gibi yaslayarak içeri bakarken biraz son göz ucuyla genç adama bakar ve fısıldar:

“Biz neden onlar kadar çok dolaşamıyoruz?!”

Samuele da başını hafifçe çevirerek yanındaki sarışına bakarken hafifçe onuzlarını silker ve aynı fısıltıyla cevaplar:

“Onlar *Zaman*—“

“Biz de Boyutuz, ne fark eder?”

“En son biz geldik, çok genciz, normaldir. Denge böyle...”

Patricia kendi kendine söylenerek tekrar listeye dönerken Samuele da başını çevirmiş yüzbinlerce yıl öncesindeki evrenlerin birinden gelmiş makineyi incelemeye devam eder...

Samuele ve Patricia, Gwen’in kızlarıyla birlikte salonda kalmış, Winona ve Joseph’in garip bir yürüyüş şekliyle hareket etmelerini izliyorlarken Livana ve Leandre onları bırakmış, avluda yürüyüşe çıkmışlardır.

Livana koluna girdiği genç adamın profilini izleyerek gülümserken Leandre de onun gülümsemesiyle beraber o tarafa döner:

“Komik miyim?”

“Hayır, onun için gülmedim. Sanırım Joseph’in şarkısının ne olduğunu buldum.”

Leandre hayretle kaşlarını kaldırarak olduğu yerde dururken Livana kendiyle gurur duyarak başını sallar.

“Sen Samuele’i seviyorsun, değil mi? Çünkü o senin kardeşin.”

“Evet?”

“Ama sen onu severken kalbinde bir şarkı çalmıyor, en azından ben duymuyorum. Demek ki bu kardeş sevgisi değil, ama yine de kalple ilgili, o zaman başka türden bir sevgi. Joseph’in kalbi şarkı söylüyor çünkü o Winona’yı *seviyor*.”

Leandre bu çıkarımı bir süre düşünürken Livana onun ifadesini izliyor, tepkisini bekliyordur.

“Anlamlı, değil mi?”

“Oldukça, ama Winona onun kardeşi değil, o zaman onların *sevgisi* nasıl bir sevgi? Adı ne olacak?”

“Adı mı olması gerekiyor?”

“Elbette gerekiyor. Benim sevgimin adı *kardeş sevgisi*, Samuele’de de aynısından var. Onları ne olacak?”

Livana düşünceli bir ses çıkarırken Leandre de başını sallar ve sonra onu tekrar koluna alarak yürümeye başlarken Livana düşünür.

Kardeşin olmayan birini sevdiğinde ve kalbinde bir şarkı çaldığında o sevginin adı ne olur?

***

“Bakın bugün ne öğrendim!”

Patricia, Samuele’in elinden tutmuş, koşturarak bahçede diğerlerinin yanına gelirken Leandre ve Livana da sarı yaprakları düşen ağaçların altında oturdukları yerden onlara bakarlar. Patricia elini tuttuğu Samuele’i önüne alır ve biraz sonra elini kaldırıp hızla savurarak genç adamın yanağına yapıştırırken çıkan sesle Livana irkilir, Leandre kaşlarını çatarken Samuele gözlerini kapatarak başını yana çevirir, Patricia büyük bir heyecanla açıklar:

“Bunun adına tokat diyorlar, birisine çok kızdığın zaman böyle yapıyorsun, karşıdakinin canını acıtıyorsun.”

Livana büyük bir üzüntüyle Samuele’e bakıyorken sorar:

“Neden isteyerek birinin canını acıtasın?”

“O da senin canını acıtmış olabilir, kızdırmıştır, kötü bir şey yapmıştır—KALBİNİ KIRMIŞTIR!”

Livana'nın dudakları büzüşerek küçük bir 'o' olurken Patricia kendiyle gurur duyarak gülümser.

"İlerde çok işimize yarayacağını düşünüyorum—"
 "Ben daha kalbini kırmadan tokatlandım, bana ne olacak?"

Patricia masum masum gülümserken Samuele uzanarak onun sarı buklelerine parmaklarını geçirir ve tutarak oynamaya başlarken Leandre ve Livana gülüyor, Patricia da büyük bir sabır örneği göstererek haksız tokatlarının karşılığında saçlarıyla oynanmasına izin veriyordur...

Fariborz Lachini – It's Snowing

Livana kalın kaftanlara sarılmış, usulca yağın karın altında önünde uçan sarı kelebeği takip ederek dolaşırken ilk defa bu kadar uzaklara gelmiş, arkasını dönerek neredeyse gözden kaybolmuş saraya bakar ve içinin hiç tanımadığı bir heyecanla dolduğunu hisseder. O anda hemen yanında Corenna belirirken sarışın kız konuşur:

"Çok açıldık, artık geri dönelim..."

Livana tekrar arkasını dönerek ilerde uzanan vadilere ve dağlara bakarak derin bir nefes alarak sorar:

"Biraz daha yürüyelim—"
 "Güneş batacak efendim, dönelim—"
 "Biraz daha Corenna, lütfen..."

Sarışın kız endişeyle tekrar saraya bakarken Livana ona bakmıyordu. Biraz sonra Yaşam'ın önünde tekrar sarı bir kelebek uçmaya başladığında genç kadın gülümseyerek onu takip eder...

Livana daha önce hiç ayak basmadığı yerlerde yürüyorken rüzgar gittikçe sertleşiyordu. Güneş yarı yolda, dağların arasından yavaş yavaş gözden kayboluyorken sarı kelebek tekrar Corenna'nın bedenine bürünmüş, genç kız Livana'nın koluna girerek onu geri çeker.

"Daha fazla gitmeyelim efendim, lütfen."
 "Neden bu kadar korkuyorsun Corenna?"

Corenna daha cevap veremeden ilerde bir şeyler patlarken Livanna bir anda ağaçların arasından yükselen güçlü alevlere bakar. O kadar uzak olmasına rağmen ateş genç kadının yüzünü ısıtabiliyorken Corenna korkuyla bir ses çıkardığında Livana da rüyasından uyanarak ona döner.

"Tamam, gidelim, hadi gel..."

Livana yanındaki kıızı da önüne katarak tekrar eve dönüş yoluna girerken başını tekrar çevirip ilerde gürül gürül yanan alevlere bakıyor, yutkunarak tekrar önüne döner...

Livana saray sessizleştikten sonra odasından çıkar, usulca koridorları geçip Leandre'nin odasına gelir ve kapıyı hafifçe tıklatarak içeri girerken Leandre henüz uyumamış, başucunda yanan lambanın ışığıyla elindeki kitabı okuyordur. Livana onu görünce gülümser ve kapıyı kapatıp odanın farklı köşelerinde neredeyse tavana kadar uzanan kitap sütunlarını geçerek Leandre'nin hemen yanında yatağa oturur.

"Bu gece hangisini okuyorsun?"

Leandre kitabı kapatarak kapağını gösterirken Livana hepsinin bildiği binlerce evren dilinden birinde yazılmış kitabı onun elinden alarak sayfalarına göz gezdirir. Leandre onu izliyor, yavaşça elinin tersini çevirir ve Livana'nın omzundan başlayarak hafifçe kolunun üzerinden aşağı indirirken genç kadın tenine dokunan parmaklarla başını çevirerek Leandre'ye bakar.

“Nedir bu?”

Leandre bakışlarını onun teninden çekmeden cevaplar:

“Kitapta yazıyor, hatta tam olarak şöyle diyor, *Korkak parmaklarım onun tenine değdiğinde arada parlayan alevi kalbimin derinlerinde hissettim. Damarlarımda akan artık kan değil, ateşti.*”

Livana yutkunurken Leandre onun eline gelmiş, kendini elini çevirerek genç kadının küçük elini eline alır.

“Bir şey hissettin mi?”

“Ateşi değil, ama hissettim. Sen?”

Leandre de başını sallarken Livana elindeki kitabı bırakıp genç adama sokulur ve başını onun göğsüne yaslayarak usul nefesini dinlerken konuşur:

“Bugün biraz uzağa gittik, çok garip bir şey gördüm...”

“Ne gibi?”

“Çok büyük bir yangın vardı. Alevler, ateş, sıcak—”

Leandre'nin siyah saçları okşayan eli bir anda kasılırken genç adam sorar:

“Elementlerin topraklarına mı girdiniz? Livana nasıl—”

“Hayır, hayır—yani, sanmıyorum. Bilmiyorum, çok değişikti. O kadar yakın olamazlar, bunca zaman...”

Livana başını kaldırarak mavi gözlerini Leandre'ye dikerken sorar:

“Olamazlar, değil mi?”

“Bilmiyorum. Sonsuzluğu doğru düzgün tanımlayan bir kitap okumadım henüz.”

Yaşam gülümserken Leandre'nin yeşil gözleri onun dudaklarına kaymış, kendi dudakları aralanarak bir an durur. Livana onu fark etmemiş, sorar:

“Joseph'in şarkısı için bir isim bulabildin mi?”

Yeşil gözler tekrar olması gereken yere bakarken genç adam başını sallar.

“Aşk.”

Livana bu küçücük kelimeyi birkaç kez tekrarlayarak kendine öğretirken Leandre onun sesini dinliyordu. Eş yaratıldığı kadın gibi yaşamı parmak uçlarında taşıyan adam kitaplarda yazan çeşit çeşit aşkları görmüş, bazen acı, bazen mutlu sonlara şahit olmuş, kendisinin hangisine sahip olacağını bilmeden kollarındaki kadını biraz daha sıkı tutar...

***

Fariborz Lachini – Fall In Love Again

Leandre son sayfasını okuyup bitirdiği kitabı kapatırken yutkunur ve parmaklarının ucuyla yanağından süzülen ıslaklığı silerken kütüphanenin kapısı açılır, ikinci kata kadar uzanan, kitaplarla kaplı duvarlarda yankılanan ayak sesleri gittikçe genç adama yaklaşırken Leandre kimin geldiğini biliyor, başını çevirmeden sadece elini yanına uzatır ve Livana'nın elini tutmasıyla gülümseyerek ona bakar.

“Bütün gün yalnız kaldın, üzgünüm.”

Livana sevgiyle gülümserken başını hafifçe iki yana sallayarak önemli olmadığını mırıldanır ve masada duran kapalı kitabı göstererek sorar:

“Bu hangisiydi?”

Leandre tekrar kitaba uzanarak üzerindeki kalın deri kapağı parmaklarıyla tekrar çizerek anlatır:

“Aşkla ilgili en iyi kitabı okumak istedim, gözlerim buna takıldı...”

Genç adam kapağı açıp ilk sayfadaki ismi gösterirken Livana okur.

“*Romeo ve Juliet*. İlginç isimler...”

“Hikayeleri de ilginç. O zamanlarda iki güçlü ama düşman ailenin çocukları, birbirlerine aşık oluyorlar, gizlice... şey yapıyorlar—evleniyorlar, evet. Bir din adamı, rahip diyorlar, ikisini evlendiriyor, ama daha sonra Romeo, Juliet'in kuzenini öldürünce yolları ayrılıyor—“

“Kuzen?”

“Juliet'in annesinin kardeşinin oğlu.”

Livana anladığını söyleyerek başını salladığında Leandre devam eder:

“Sonrasında çok üzüldüğümü hatırlıyorum—“

“Sonunda kavuşabiliyorlar mı?”

Leandre başını sallarken Livana mutlulukla gülümser ve sorar:

“Nasıl?”

“Beraber ölüyorlar.”

Livana'nın gülümsemesi dehşetle solarken Leandre kaşlarını kaldırarak şaşkınca ona bakar.

“Ne oldu?”

“Kavuşuyorlar demiştin!”

“Kavuşuyorlar—“

“Ölüyorlar Leandre! Ölen insanlar kavuşmazlar, *ölürler*.”

“Ölümün sonrasında ne olduğunu biliyor musun ki bu kadar emin konuşuyorsun?”

Livana bir an sessiz kalırken Leandre yakışıklı yüzünü aydınlatan bir ifadeyle gülümser ve uzanarak tekrar Livana'nın ellerini kendi ellerinin içine alarak usulca öper ve tekrar indirirken konuşur:

“Aşk çok garip bir şey Liv. İnsanlar onun için ölümü bile göze alıyorlar ve beraber ölmek çoğu zaman yalnız ölmekten daha kabul edilebilir oluyor. Eğer sonrasında onlar için bir şey yoksa neden birbirleri için canlarını feda ediyorlar?”

Livana'nın mavi gözleri biraz merak, biraz da korkuyla parlıyorken karşısındaki adamın yaşam dolu yeşilleri ölümü anlatırken bile sıcacık görünüyordu.

“Bir tek aşık olanlar değil, anneler çocuklar için, kardeşler kardeşleri için... Hepsi burada, bu kitaplarda, bu sayfalarda. Bir sürü farklı insan, farklı hikaye, ama hiçbirinde ne yaşam ne de ölüm başrolde, sadece

aşk, sevgi, fedakarlık. İnsanlar ölümden sonra daha güzel bir yer olacağına inanmasalardı bu kelimeleri böylesine içten sarfedebilirler miydi?”

Mavi gözler yavaşça kapanıp tekrar açılırken Livana anlamış, hafifçe gülümseyerek başını iki yana sallar. Leandre gülümseyerek tekrar güzel kadının elini öper ve sıcacık bileğindeki çiçek kokusunu içine çekerek onun ruhunda dinlenirken Livana diğer eliyle eşinin saçlarını okşar...

Leandre yeni bir kitap açıp yerine yerleşince Livana da devasa kütüphaneyi dolaşmaya başlamış, Leandre'nin yönlendirdiği raflara bakıyorken parmakları kalın ciltlerde dolaşiyor, yeni isimler, yeni diller merakını cezbediyorken genç kadın sonunda bir tanesini rastgele çekerek döner ve sırtını raflara yaslayarak kitabı ortasından bir yerden açarak okumaya başlar...

“Sadece bir öpücük—
“Senin için sadece bir öpücük!”

Metheu duyduklarıyla kalakalmıştı. Bunca yıl, onca öpücük, yüzlerce dokunuş, hepsi bir anda bu isyanla anlam kazanmış, genç adam şimdi üzerine binen yükü eziliyordu.

Setra kendini tutamadığı için kızgın, üzgün, utanmış, küçülüp gözden kaybolmak istiyorken geriye adımlar atarak biraz olsun kendini karşısındaki adamdan uzaklaştırdı.

“Daha fazla buna devam edemem Metheu. Kendime zarar veremem—
“Gitme...”

Adımlar durdu, nefesler durdu, bakışlar ne gördüğünü bilmeden birbirine kilitlendi...

“Neden?” diye sordu Setra, “neden gitmemeliyim, neden kalmamı istiyorsun? Yalnızlıktan korktuğun için mi? Hiçbir şart koşmadan yanında bir tek benim kalabileceğimi bildiğin için mi?”
“Hayır, aşık olduğum için.”

Livana nefesini tutarak gülümserken parmaklarını yavaşça sayfada gezdirerek okumaya devam eder...

“Bu kapıdan çıkarsam bana bir daha ulaşamamaktan korktuğun için söylüyorsun, aşık değilsin.”
“Aşığım! Sen benim ne hissettiğimi nereden bileceksin!? Aşığım!”

Setra şaşkınlıkla bir adım daha gerilerken Metheu ona doğru geliyordu. Setra onun ellerinin kalktığını görüyor, ne olacağını biliyor, ama hareket etmeden, edemeden sadece olacakları bekliyordu.

Kalkan eller ona ulaştı, yüzünü kavradı ve ateş gibi bir nefes önce dudaklarına değdi, sonra da kendi nefesinden cesaret bularak ciğerlerine, kalbine, ruhuna kadar onunla bir oldu.

Sadece bir öpücüktü...

Yaşam'ın gözleri büyümüş, dudakları aralanmış, kitabın satırlarına dokunan parmakları yavaşça boynuna dokunurken genç kadın gülümseyerek kitabı kapatır ve hızla köşeyi dönerek tekrar Leandre'nin oturduğu yere koşturup yanbaşındaki iskemleye çöker.

“Romeo, Juliet'i öpüyor muydu?”

Leandre'nin yeşil bakışları yavaşça yanındaki heyecan topuna dönerken genç adam gülümser.

“Elbette...”
“Nasıl?”

Livana dudaklarını ısıtıyorken Leandre elindeki kitabı bacaklarına yaslayarak önündeki uzun pencerelerden dışardaki kış manzarasına bakar ve hafifçe gözlerini kısarak konuşur:

“İlk öpüşmeleri bir baloda oluyor. İkisi de bir diğerinin kim olduğunu bilmiyor. Romeo, Juliet’i gördüğünde ilk bakışta bir anda büyüleniyor. Bütün gözlerden uzak, ilk defa dudakları birbirine değince—“

“Dudaklar. Leandre insanların hepsi dudaklarıyla mı öpüşüyor?”

Leandre başını sallar ve parmaklarını dudaklarına götürerek konuşur:

“Hep dudaklarını kullanıyorlar, ama dudakların değdiği yerler değişiyor. Bazen dudaklar dudaklarla birleşiyor, bazen boynuna dokunuyor...”

Genç adam yanındaki Livana’ya dönerek parmaklarını onun boynuna koyar ve yavaşça aşağı indirirken konuşmaya devam eder:

“Bazen tam buraya, şu iki kemiğin arasındaki çukura... Sonra daha aşağı...”

Livana gözlerini kapatarak sadece Leandre’nin parmaklarını dinlerken genç adam da sanki her dokunuşla farklı bir şey keşfediyor, usulca genç kadının göğüslerini kapatan kumaşın üzerinden geçer ve parmaklarının ardından avcu yavaşça Livana’nın göğsünü kapatırken mavi gözler hızla açılır, yeşiller de aynı telaşla ona bakarken genç adam elini çeker ve tekrar önüne dönerken konuşur:

“Ama daha çok sadece dudaklar birbirine dokunuyor...”

Livana başını sallarken Leandre kitabı tek eliyle tutuyor, az önce Livana’ya dokunduğu eli alev alev yanıyorken birazdan yanan avcuna başka bir ten değdiğinde genç adam başını çevirir ve yüzünün hemen yanında Livana’yı görünce nefesini tutarak Yaşam’ın güzelliğine bakar.

“Liv...”

“Öp beni.”

Leandre gülümser ve elindeki kitabı nerede kaldığına bakmadan kapatarak masaya koyar, Livana da gülümserken genç adamın elini alıp boynuna koyar ve küçücük bir nefes alarak başını hafifçe kaldırır. Leandre diğer elini de onun yüzüne koymuş, yeşil gözleri onu bekleyen dudakları izliyorken yavaşça kendi dudaklarını ıslatır ve bakışlarını mavi bakışlara kaldırır.

“Liv, ne olmasını umuyorsun?”

“Nefesinle ruhuma dokunacaksın, değil mi?”

Leandre bir anda garip bir korkuyla onu nasıl yapacağını düşünürken Livana onun endişesini hissetmiş, genç adama biraz daha yaklaşıp onun nefesini kendi nefesinin üzerinde hissettiğinde fısıldar:

“Sen benim eşimsin, kötü olamaz...”

Yeşil gözler yine ısınırken Livana kendi gözlerini kapatır ve birazdan nemli dudakların kendi dudaklarına dokunduğunu hissederken minnacık bir ses çıkararak ellerini Leandre’ye uzatır...

İki yaşam birbirine dokunuyorken Leandre derin bir nefes alarak önündeki kadına biraz daha uzanır, iki çift dudak birbirine bastırırken Livana heyecanla ürpermiş, elinin altındaki kumaşı sıkarak Leandre’yi biraz daha kendine çeker.

Bir sonraki adımın ne olacağını hiçbir kitap yazmıyor, ikisi saf ruh, iki dokunulmamış yaşam birbirlerine asılı kalarak karar vermeye çalışıyordur...

Leandre, Livana'yı boynundan kavradığı elleri onun yanaklarına koyarak genç kadının başını hafifçe yana eğer ve aralık dudaklarından içeri sızarak onun tadını alırken Livana şokla gözlerini açar, ama karşısındaki adamın gözleri hala kapalı, sadece tadı onunla konuşuyorken Livana titreyerek gözlerini tekrar kapatır ve ona sokulur.

Leandre tek elini indirirerek önündeki kadını belinden kavrar ve kendine çekerken Livana oturduğu yerden hafifçe doğrulup diziyile Leandre'nin bacakları arasındaki boşluğa bastırır, genç adam arkasına yaslanıyorken Livana da onun üzerine eğiliyor, karnı ve göğüsleri altındaki güçlü bedene yaslanıyordur.

Dudaklar birbirine geçiyor, iki eş ruh birbirini tadyorken Livana parmaklarını Leandre'nin saçlarından geçirerek kendi başını geri çeker ve gözleri hala kapalıyken derin bir nefes alarak gülümser. Leandre de alt dudağını ısırarak gözlerini yavaşça aralarken üzerinde ona eğilmiş güzellik heyecanla gülümsüyor, yanakları kızarmış, saçları yüzünün iki yanından düşüyor, kalbi Leandre'nin kalbinde çarpıyorken yeşil, maviye aşık oluyordur...

***

Christina Aguilera – When You Put Your Hands On Me

*I don't know about the travel of time and I've never seen most of the world
I don't know diving out of the sky or living like the diamonds of pearls
See I haven't danced to a musical tune and I haven't noticed the flowers in bloom
I haven't smiled when alone in my room very much
Then we touched...*

Corenna sabahın erken saatlerinde odasından çıkmış, varlığı hissedilmeyen bir hayalet gibi sessizce merdivenlerden inerek kendini bahçeye atmışken yavaş yavaş geri gelen bahar havası onu karşılamıştır. Genç kız avludaki sütunların arasından koşturarak bir yere yetişecekmiş gibi acele ediyorken sonunda bir sütüne tutunarak döndüğünde gördüğü manzarayı gözleri büyüyerek nefesini tutar ve derhal tekrar sütunun ardına gizlenerek ellerini göğsüne kapatıp bir an için aklını toplarlar.

Biraz sonra önce birkaç bukle sarı saç, sonra da tek bir parlak mavi göz sütunun arkasından görünürken Corenna tek bir hücre bile hareket etmeden biraz ilerdeki manzarayı gözetlemeye başlar...

Leandre ve Livana her zamanki gibi herkesten önce uyanmış, bu saatte kimsenin avluya inmeyeceğini düşünerek daha önce yapmadıkları bir şeyi yapıyorlardır...

Corenna elini ağzına kapatarak dudaklarını birbirine bastırır ve Leandre'nin elinin nasıl Livana'nın bacaklarını kapatan kumaşı kaldırdığını izlerken genç adam başka hiçbir şey yapmıyordur. *Hiçbir şey.*

İkisinin gözleri birbirine kilitlenmiş, Livana önündeki adamı boynundan tutuyorken Leandre sanki konuşmadan ona bir şeyler anlatıyor, eli yavaş yavaş önünde kendi vücuduyla sütunun arasına sıkıştırdığı kadının eteğinin altından kalçasını kavrıyordu.

Sarışın kız dudağını ısırarak ikisinin birbirine nasıl dokunduğunu izliyorken birazdan Leandre önündeki kadını kısacık bir an inceleyip dudaklarını boynuna değdirdiğinde Corenna elinde olmadan bir ses çıkarır ve hemen sonra gözleri büyüyerek tekrar sütunun arkasına saklanır, iki elini ağzına kapatmış, gözleriyle birinin onu görmemesi için dua ediyorken hemen sonra biri koluna dokunduğunda feryat ederek kenara zıplar.

“HİÇBİR ŞEY GÖRMEDİM EFENDİM!”

Corenna'nın bağırışıyla ifadesi değişen Joseph kaşlarını çatarken sarışın kız daha beter utanmış, derhal başını eğerek genç adama selam verir ve göz ucuyla da diğer köşeye bakarken kimseyi göremeyince rahatlayarak omuzlarını gevşetir.

“Neyi görmedin Corenna?”
“Hiçbir şeyi Joseph efendim.”
“İyi o zaman, benimle gel.”

Corenna derhal duruşunu düzeltirken Joseph elini ona uzatır ve genç kızı peşine takarak götürürken sarışın güzel mutlulukla efendisini takip eder...

Corenna daha yeni yeni açan çiçeklerin olduğu bahçelere getirilmişken Joseph onun elini bırakır ve geçip bir ağacın altına otururken sarışın kız ayakta kalmış, ellerini önünde birleştirerek yerdeki adama bakar.

“İsteğiniz nedir efendim?”

Joseph çiçeklere bakıyor, ama çiçekler dışında her şeyi görüyorken başını iki yana sallar.

“Hiçbir şey. Seninleyken aklımı toparlıyorum, biraz daha kalalım, döneriz.”

Corenna şaşkınlıkla bir an gülümserken hemen sonra ifadesini toparlayarak saçlarını hafifçe arkaya attırır.

“Tabii efendim, nasıl isterseniz—“
“Alonna bana çoktan Joseph demeye başladı, sen de başlarsan mutlu olacağım Corenna. *Efendim aşağı, efendim yukarı* olmasın artık.”

Corenna şimdi orada can verecek gibi hissediyor, itaatkar bir biçimde başını sallarken Joseph onun heyecanını görmüyor ya da görse bile centilmenliğine toz kondurmadan tek kelime etmiyordur, derin bir nefes alarak başını arkasındaki ağacın gövdesine yaslar.

“Sana çok özel bir soru soracağım Corenna, ve büyük ihtimalle utanacaksın.”

Corenna'nın genzinden yine kontrolsüz bir ses gelince Joseph gülümseyerek parlak bakışlarını genç kıza çevirir.

“Daha sormadım.”
“Farkındayım, ama efend—yani Joseph... Joseph efendim—garip oluyor, yapamıyorum özür dilerim.”

Joseph gülerek başını sallarken Corenna da gülümser, sonra başını eğip parmaklarının arasında oynadığı kumaş öbeğine bakarak konuşur:

“Ben sizin çok özel sorularınızı cevaplayacak kadar çok şey bilmiyorum. Anneme sorarsanız belki daha iyi olur—“
“Gwen'e sorduğumda kendi kendime öğrenmem gerektiği cevabını alıyorum, o yüzden sana soruyorum. Sen tarafsız sayılırsın—“
“Ama annemin kızıyım. Ben de size kendiniz öğrenin dersem ne olacak?”

Joseph tek kaşını kaldırırken Corenna da kaçamak bakışlarla ona bakıyordur, genç adam cevaplar:

“Sen bana saygısızlık etmiş olacaksın, ama ben yine de soracağım.”

Corenna'nın gülümsemesi solup bakışları yine başka bir noktaya kaçarken Joseph oturduğu yerden kalkarak üzerini silkeler.

"Aslına bakarsan ben daha büyük bir saygısızlık ettim Corenna, affet. Seni utandırmak istemem, biliyorsun. Gwen'e sorarım, haklısın."

Corenna başını sallarken çoktan utançtan yerin dibine geçmiştir, ama sesini çıkarmadan beklerken Joseph uzanarak onun çenesinden tutar ve kendine baktırıırken tanrıların hiç dokunulmamış kızı yıllardır ona bu kadar rahat dokunan tek adama bakar. Joseph gülümser ve hiçbir şey söylemeden anlaşır anlaşmadıklarını sorarken Corenna başını sallar, hemen sonra çenesindeki el inip tekrar onu elinden yakalar ve efendisi onu tekrar peşine takarken Kelebek uçarak onu takip eder...

"Neredeydin sen? Sabahtan beri seni arıyorum."

Corenna bir anda Alonna'nın suratsızlığıyla gerçek hayatına dönerken gözlerini devirerek onu geçip ayrı bir saray kadar büyük olan mutfığa girer.

"Joseph efendimle beraberdim, nerede olabilirim? Gidecek bir yerim mi var?"

Alonna tek kaşını kaldırarak önünden yürüyen kardeşine bakarken Corenna onun bakışlarını ensesinde hissediyor, biraz sonra dayanamayarak bir hışımla arkasını döner.

"Ne var!?"

"Sen bugün hiç aynaya baktın mı?"

"Sabahtan beri Joseph efendimle beraberim diyorum ne aynası—hem ne var, bir şey mi var, neden?"

Alonna bilmiş bilmiş sırıtırken Corenna derhal koşturarak mutfağın en sonuna gidip sağdaki duvara döner ve kocaman aynada kendine bakarken saçlarının bakır rengine döndüğünü görünce çılgınlığı basar.

"NASIL OLUR?!"

"Joseph efendimle beraberdim, nerede olabilirim, ne yapabilirim—basbayağı bir şeyler yapmışsın—"

"YAPMADIM!"

"O zaman neden saçların böyle olmuş. Senin saçların hiç bakır rengi olmaz, en azından *sebepsizce* olmaz. Joseph senden bir şey mi istedi—"

"HAYIR!"

Corenna yanaklarından boynuna kadar kızarmış, koşar adımlarla mutfaktan dışarı çıkarken Alonna da arkasından koşturuyordur. İkisi beraber daha arkada kalan merdivenlerden üst kata çıkıyorlarken biraz sonra hemen soldaki kapıya aynı anda asılarak içeri düşerler.

"ANNE SAÇLARIM KIZARIYORI!"

"ANNE CORENNA AŞIK OLMUŞ!"

"HAYIR!"

"EVET!"

Gwendolyn elinde katladığı kumaşla öylece kalakalmış, kendi aralarında kavga eden kızlarına bakıyorken Corenna ayağını yere vurarak tekrar annesine döndüğünde sarışın kadın gülümser...

"Böyle kimsenin karşısına çıkamam ben! Ne zaman geçecek? Anne?"

Gwendolyn biraz zaman alacağını söyleyerek kızının pırıl pırıl yeni saçlarını okşuyorken Corenna önündeki aynada kendine bakıyor, diğer yanında da Alonna onu izliyordur, gülümser.

“Hiçbiri neden böyle olduğunu bilmez, merak etme—“
“Ama ben bileceğim. Ayrıca Joseph efendim, Winona efendimi seviyor.”
“Hani aşık değildin?”

Corenna cevap vermeden başını önüne eğerken Gwendolyn diğer kızına uyarı niteliğinde bir bakış atar ve dudaklarını büzerek çok konuşmamasını işaret ederken Alonna sessizce özür dileyerek önüne döner.

“Onlarla çok fazla yakınlaştım, benim hatam. Gerekirse beni geri gönder anne—“
“Asla.”

Corenna annesine dönerken Gwendolyn neredeyse öfkeli denebilecek bakışlarla kızına bakıyordu.

“Bir daha böyle bir şey söylediğini duymayacağım. Seni buraya onları uzaktan izlemen için indirmedim Corenna. Onlarla beraber hayatı öğreneceksin, zamanın gelip de bir gün evrene inecek bir melek olursan bu boş evrende sadece itaat etmiş olmanı istemiyorum. Elbette aşık olacaksın, elbette kendindeki değişiklikleri göreceksin. Ne mutlu ki sen neler olduğunun farkındasın, onları bir düşünsene...”

Alonna arkadan gülerken Corenna da gülümser ve tekrar başını eğerken Gwendolyn kızının saçlarını öperek ona sarılır.

“Önümüzde yaşanacak çok uzun yıllar var. Hep öğretmen olamazsınız, öğrenci de olacaksınız, tamam mı?”

Corenna bir tamam mırıldanırken Gwendolyn diğer kızına bakıyor, asıl cevabı onun başını sallamasında görerek gülümser...

***

Dan Gibson – Cool Forest Rain

Karakalemin kağıt üzerinde bıraktığı kusursuz bir kıvrım...

Yavaş yavaş şekillenen bir görüntü...

Bir kadın silüeti...

Kemik rengi kağıdın üzerinde damlayan bir damla su...

Yağmurun sesi...

“Yağmur başladı Patricia, artık çıksan iyi olur!”

Samuele elindeki kağıtları ve karakalemi hemen yanındaki deri bir heybenin içine koyup oturduğu yerden kalkarken Patricia içinde yüzüp temizlendiği gölün sularında doğrulmuş, tamamen çıplak, kollarını açarak yağmurun üzerine yağmasını hissediyorken keyifle gülerek başını iki yana sallar.

“Zaten sudayım, çıksam da çıkmasam da ıslağım!”

Samuele onun çıplaklığına aldırıyor, aldırması gereken bir şey olduğunu bile bilmiyor, gözüne giren suyu siliyorken ıslak saçlarını geri iterek tekrar sudaki sarışına seslenir:

“Havada asılı olan tozlar da yağmurla beraber üzerine iniyor, gölün dışında seni ıslatan su pek de temiz sayılmaz!”

“Nereden biliyorsun!?”

“Mantık yürütüyorum!”

Patricia suyun içinde hafifçe zıplayarak yüzünü Samuele’e döner ve iki eliyle saçlarını iyice başına yapıştırarak yavaş adımlarla gölün sularından dışarı çıkar. Yağmurun ıslattığı toprağın üzerinde onu bekleyen Samuele onun çıkışını izliyorken Patricia bir durur ve onun gözlerinin içine bakarken Samuele de durmuş, ne olduğunu merak ederek başını şöyle bir sallar ve sorar:

“Ayağına bir şey mi battı?”

Patricia omuzları düşerek başını iki yana sallar ve hayatı boyunca onu binlerce kez çıplak görmüş gözlerin neden şimdi farklı olmasını beklediğini düşünerek daha hızlı adımlarla sudan çıkar.

“Orada dikileceğine heybenin içinden bana kurulanmam için bir şey ver!”

Samuele hızla arkasını dönüp az önceki deri heybenin içinden katlanmış ince bir kumaşı çıkarır ve bahar yağmuru da olsa yine de altında usulca titreyen Patricia’nın omuzlarından sarıp önünü kapatır. Patricia hiçbir şey söylemeden onu geçip derhal yola düşerken Samuele onun arkasından yerdeki ayakkabıları ve heybeyi kapıp yürümeye başlar.

“Ayakkabılarını giymeyecek misin?”

“Hayır.”

“Sivri taşlar batacak—“

“Batsın. Canım çok sık yanmıyor, öğrenmiş olurum.”

Samuele bir anda gelen hiddetin nedenini kavrayamamış, ama sesini çıkarmazsa bir süre sonra geçeceğini düşünüyorken sakince eşini takip eder...

Kütüphanenin kapıları açılıp kapanırken Leandre elindeki kitabın sayfasını çeviriyor, sadece gözlerinden okunabilecek bir ilgiyle satırları okuyorken kardeşi yanına gelmiş, bir iskemleyi oldukça gürültülü bir biçimdeki çekip otururken kendi ağır kitabını masanın üzerine bırakır.

“Patricia yine hiçbir sebep yokken sinirlendi. Hasta olmasından korkuyorum.”

Leandre göz ucuyla Samuele’in okuduğu biyoloji ansiklopedisine bakar ve tekrar kendi kitabına dönerken gülümser.

“Zannetmiyorum.”

Samuele daha önce okuduğu sayfaları geçerek son kısımlara gelirken konuşur:

“Ben zannediyorum. Son zamanlarda çok sık olmaya başladı...”

Kumral genç adam ağır kitabı bir anda kapatarak bir anda içine düştüğü bir korkuyla abisine döner.

“Belki de beyniyle ilgili bir şeydir! Belki beyninde...şey vardır—o şeylerden—geçen gün sana okumuştum—“

“Tümör?”

“Evet. Okuduğuma göre tümörler bir anda keskin kişilik değişimlerine sebep olabiliyormuş—“

“Biz hasta oluyoruz Sam.”

Samuele kaşlarını çatarak bir an önüne bakar, sonra tekrar abisine dönerken Leandre bir sayfa daha çeviriyor, okuduğu şeye karşı olan sabırsızlığını derin bir iç çekişle gösterirken Samuele onun ne okuduğunu ya da bildiğini bilmiyor, sorar:

“Gerçekten hasta olmuyor muyuz?”

“Hayır.”

“Hasta olmadan hastalığın ne olduğunu nasıl bileceğiz?”

“Okuyarak. Zamanı gelince belki hasta da oluruz, ama şimdilik kimse hasta olmadı. Gwen’e sorabilirsin.”

Samuele anladığını mırıldanarak başını sallar ve tırnaklarını kalın kitabın kapağına sürterken Leandre kaşlarını çatarak onun eline bakar.

“Onu yapmandan hoşlanmıyorum.”

Tırnakların hareketi dururken Samuele elini çenesine götürüp hafifçe kaşıyarak sorar:

“Tamamen normal insanlar gibi yaşıyoruz. Sakallarımız bile çıkıyor, ama hasta olmuyoruz. İlginç...”

Leandre bir sayfa daha çevirmeye artık sabrı kalmamış, ilk defa okuduğu bir şeyden sıkılmış, sıkılabilecek kadar zevk sahibi olduğunu da anlamış, kitabı yarısında bırakarak kapatıp bir kenara koyar ve kardeşiyle sohbetinin daha ilgi çekici olmasını dileyerek yanındaki genç adama döner.

“Tanrılar bizi kendi güçlerinden bir parça vererek yarattılar. İnsan gibi olmamızı istediler, çünkü ilerde zamanımız geldiğinde bizi insanların arasına bırakacaklar, orada tekrar doğacağız. Ama insani zayıflıkları, özellikle fiziksel olanları şimdilik öğrenmememizi istiyor olabilirler—“

“Elimiz kesilince kanıyoruz ama?”

“Onu tedavi edebiliyoruz, tümörü edebilir miyiz?”

“Edemeyiz, sanırım—PATRICIA ÖLECEK Mİ!”

Samuele’in bir anda alevlenmesiyle Leandre oturduğu yerde gerilerken kardeşinin açık yeşil gözleri korku ve öfkeyle parlıyor, elini masanın üzerine sertçe koyar.

“Kabul edilemez!”

“Kimse ölmeyecek Sam, sakın ol lütfen—“

Samuele kalktığı gibi tekrar otururken korkusu da oturup kalkması kadar ani bir şekilde tekrar meraka dönmüş, sorar:

“O zaman sorun nedir? Bugün gölden dönerken beni bir güzel azarladı, sonra da arkasına bakmadan saraya kadar çıplak ayakla yürüdü.”

“Mutlaka bir şey yapmışsındır—“

“Yapmadım—yani, *galiba*. Her zamanki gibiydim. O gölde yıkanırken ben resmini yapıyordum, sonra yağmur yağmaya başladı, dışarı çıkmasını söyledim, sonra da kızdı—“

“Samuele?”

Samuele düşünce akışı yarıda kesilerek bakışlarını önündeki abisine odaklar.

“Efendim?”

“Sen hala Patricia’nın çıplak resimlerini mi yapıyorsun?”

“Evet. Yapmamam mı gerekiyor? Öyle olsa Patricia bana söylerdi, sanmıyorum...”

Leandre bu düşüncenin kısmen doğru olduğunu biliyor, başını sallar, ama yine de ekler:

“Yapmamalısın demiyorum, ama sanırım bir zamandan sonra kadınları çıplakken yalnız bırakmak gerekiyor—“

“Ya ayağına gölün dibindeki sivri kabuklardan biri batarsa? Kim çıkaracak? Sen Livana’yı yalnız mı bırakıyorsun?”

“Livana çoğunlukla sarayda yıkanıyor.”

Samuele haklı olduğunu söyleyerek başını sallarken yine de hafifçe omzunu silkerek devam eder:

“Patricia gölü daha çok seviyor.”

“Biliyorum, ama belki onun da yalnız kalma zamanı gelmiştir.”

Samuele bir an bunu düşünüp Patricia’nın bugünkü davranışlarını tekrar gözden geçirir ve bir şey bulmuş, şüpheli ama usul bir ses çıkararak konuşur:

“Gölden çıkarken bana bir garip baktı, belki de artık çıplakken onu görmemi istemiyor, olabilir. Kadınların özel zamanları olduğunu okumuştum, belki onlardan biridir. Evet, olabilir. O dönemlerde de farklı ve güçlü duygusal dalgalanmalar yaşadıkları görülüyor. Menstural döngü hakkında daha çok şey okumam gerek, izinle...”

Leandre kaşlarını çatarak tekrar rafların arasına dönen kardeşine bakarken oturduğu yerden kalkarak arkasından seslenir:

“Menstural döngü nedir?”

“İĞRENÇ! İĞRENÇ—BEN KANAMIYORUM! GWEN!”

Patricia bağırıp çağırarak odasından çıkmış, önden merdivenleri iniyorken arkasından da Samuele onu takip ediyordur.

“İğrenç değil! Kadınların doğası bu!”

“GWEN!”

Gwendolyn odasından çıkarak korkuyla ne olduğuna bakarken Patricia’nın bağırışmasına diğerleri de birer ikişer ortaya çıkıyordur.

“Gwendolyn, ben kanamıyorum, değil mi!?”

Gwendolyn onun neden bahsettiğini anlamıyor, karmaşık bir ifadeyle kaşlarını çatarken Patricia eliyle arkadaki Samuele’i işaret eder.

“Kadınların her ay kanadığından falan bahsediyor! Ben de kanadığım için sebepsizce sinirli oluyormuşum—kanamıyorum ben! Ne biçim iğrenç bir şey bu!”

“Ben kanıyorum.”

Patricia lafı ağzına tıkılarak susarken herkes de onunla birlikte merdivenlerin başındaki Livana’ya döner, Yaşam başını sallar.

“Ben kanıyorum, bana anlatmıştın Gwen...”

Gwen başını sallarken rahatlayarak Patricia’ya döner ve gülümser.

“Üreme sistemi sağlıklı ve düzenli çalışan kadınlar doğal olarak ayda bir kez birkaç gün süren bir kanama geçirirler—“

“Birkaç gün kanarsak ölürüz! Ne saçmalıyorsun!?”

“Öyle bir *kanama* değil Patricia!”

Patricia susmasını söyleyerek Samuele'in suratına bir tokat geçirirken kumral adam şokla yüzünü tutar.

"Ne yapıyorsun!?"

"Beni sinirlendirdin!"

"Ben doğruları söylüyorum!"

"Sam! Patricia!"

Joseph'in sesiyle ikisi de susarken genç adam eliyle az önce lafı kesilmiş olan Gwendolyn'i işaret eder.

"İzin verirseniz devamını da duymak istiyorum."

Patricia ve Samuele saygıyla seslerini keserlerken Patricia, Gwendolyn'den usurca af dileyerek lütfen devam etmesini söyler, Gwen açıklar:

"Sağlıklı kadınlar hamile kalmadıkları her ay içinde bu kanamaları yaşarlar. Kullanılmayan yumurtalarını vücutlarından bu şekilde atarlar ve akıntının tamamı senin düşündüğün gibi sadece kan değildir, bu yüzden de ölümcül değildir. Eminim Samuele sana bunu daha anlaşılır bir şekilde anlatabilir. Ancak..."

Patricia'nın dikkati daha da keskinleşirken Gwendolyn hem ona, hem de birkaç basamak aşağıdaki Winona'ya bakarak devam eder:

"Siz, sen ve Winona, hamile kalamazsınız. Şu anda içinde bulunduğunuz evrenin dengesine göre sadece Yaşam başka bir canlıya hayat verebilir, o yüzden de sadece Livana bu dönemi yaşıyor."

Livana başını sallarken Patricia rahatlamış, Winona ise kafası karışık bir şekilde Gwendolyn'e bakıyor, sorar:

"Ben çocuk doğuramaz mıyım?"

Gwendolyn bu fikirden şu anda rahatsızlık duyabilecek tek kadına bakıyorken üzülerek başını iki yana sallar.

"Hayır Winona, üzgünüm..."

Winona sessizce başını sallayarak acı bir şekilde gülümser, arkasını dönerek çıktığı basamakları tekrar iner ve Joseph'in yanından geçip uzaklaşırken diğerleri ne olduğunu anlamamış, ama Joseph biliyor, iç çekerek onu takip eder.

Arkada kalanlar neyin bu kadar üzücü olduğunu bilmiyor, cevap bekleyen gözlerle Gwendolyn'e bakıyorken sarışın kadın yıllar geçtikçe daha da zorlaşan sorularla kafasında diğerleri için bir açıklama toplamaya çalışıyordu...

Celine Dion – A Mother's Prayer

Winona sonunda bahçede istediği bir noktaya gelmiş, yürümeyi bırakarak kollarını kendine dolarken batan güneşin ardından yaşadıkları zaman soluk bir maviye boyanmıştır. *Zaman* kahverengi gözlerini bir noktaya dikerek aklından geçen binlerce yaşamın anılarını, yeni doğan çocukları, annelerini, mutlulukları görüyorken birazdan omuzlarına iki el konup bir çift sıcak dudak boynuna değdiğinde dolu gözlerini kapatarak gülümser.

"İyiymi Joseph..."

"Değilsin. Çocukların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Anne olabilmek, öylesi büyük bir sevgiyi tanıyabilmek—"

“Bizim de zamanımız gelecek—
“Ama sen şimdi istiyorsun...”

Joseph cümlelerin tamamını getirecek kadar kendine güvenmiyor, sessiz kalarak tekrar dudaklarını Winona’nın tenine bastırırken eşi onun için cümleyi tamamlar:

“Seninle istiyorum...”

Joseph başını sallayarak gülümserken Winona ağlamak üzere olan titrek bir nefesle tekrar gözlerini açarak bahçesine bakar.

“Belki bir gün, çok çok sonra, ama yine de *bir gün*, istediğimiz olur.”
“Ben seni her hayatta, her zamanda bulurum Winona.”

Winona bütün kalbiyle bunu dileyerek gülümserken ellerini omuzlarındaki ellerin üzerine koyar ve başını arkasındaki adamın başına yaslar...

Güçlerin evrenine yeni bir gece çökmüş, saray sessiz, herkes yavaş yavaş uykuya dalıyorken Winona örtüleri kaldırarak karanlıklar içinde yatağına girer. Genç kadının hemen ardından Joseph de onunla beraber aynı yatağa girer ve sırtını ona dönmüş kadının beline sarılarak kendini ona yaslar. Winona gözlerini sınıksı kapatmış, karnından ona sarılan kolu tutarak arkasındaki adamın gücünü hisseder...

Bir süre sonra ikisi de kendilerini uykuya teslim ettiklerinde bambaşka evrenlerde durmadan akan zamanlar ortak rüyaları olmuş, başka kadınlar anne, erkekler baba olurken Joseph ve Winona kendi zamanları gelene kadar onların kalplerinden hayatı öğrenirler...

***

Bond - Space

Patricia saatlerdir Samuele’in dönmemiş olmasından oldukça rahatsız bir şekilde merdivenleri iniyorken odasına birkaç kitap taşıyan Alonna’yı görünce genç kızı yolundan çevirir.

“Lonna, Sam’i gördün mü?”

Pembe saçlı kız olumsuz yanıt verirken biraz sonra antrenin ortasına sol kolunun tamamı yanmış olan bir Samuele düştüğünde Patricia yüreği ağzına gelerek merdivenlerden uçarcasına iner.

“Sam! Ne oldu?”

Samuele acıyla yerde yatıyorken başını eğip yanık koluna baktığında daha da acı çekerek neredeyse ağlamaklı bir sesle bağırır, Patricia da karnına oturan bir şeyle kasılarak iki büklüm olurken Alonna kitapları yere attığı gibi o tarafa koşmuş, boyutlar acı çekiyorken pembe saçlı kız diğerlerine seslenir...

Gwendolyn yatağında yarı baygın yatan Samuele’in kolunu sarıyorken Leandre kardeşinin başucunda oturuyor, Livana da onun yanında duruyorken Joseph yaralı adamı *izliyor*, biraz sonra aradığı şeyi bulunca diğerlerine dönerek açıklar:

“Elementlerle sınırlar konusunda bir anlaşmazlık yaşıyoruz—“

“Sınırlar konusunda mı? Bütün evren bizim Joseph, sınırlar konusunda nasıl anlaşmazlık yaşayabiliriz? Sonsuzluğun nesi onlar için yeterli gelmiyor? Kardeşime bunu nasıl yapabilirler?”

Leandre’nin gözlerinin rengi öfkeyle koyulaşmış, sesi usul ancak nefret doluyken Joseph anlayışla başını sallar ve konuşur:

“Evrenin sınırlarının neresi olduğunu bilmiyoruz. Bizim bildiğimiz kadarıyla bakarsak bir avuç toprak üzerinde yaşayan onüç kişiden başka hiçbir şey de olmayabiliriz. Biz sınırlarımızı hiç genişletmedik, ama diğerleri hayatta kalmak için sürekli yer değiştiriyor olabilirler, emin olamayız—“

“Böylesi bir şey yapmaları için onlara zarar verilmiş olması gerekmez mi? Samuele’in onlara saldırdığını hiç sanmıyorum—“

“Saldırmamış. Hatta kimse kimseye saldırmamış. Samuele basit bir koruma kalkarıyla karşılaşmış.”

“Sol koluyla ateşten bir duvarın içinden geçmeye çalışmadıysa—“

“Öyle de denilebilir...”

Leandre dişlerini sıkarak başını iki yana sallarken can acısından artık uykuya dalmış olan Samuele’in başı abisine dönük bir şekilde yana düşmüştür. Gwendolyn tamamen sardığı kolu yavaşça yatağa bırakıp kalkarken derin bir nefes alarak en çok bilgi sahibi olan birey olarak konuşur:

“Tanrılar sizi birbirinizden korumak için tıslımlamadı. İnsan olmanızın diğer bedeli de bu. Üç büyük güce dair sınırsız kontrolünüz olabilir, ama hala ateş sizi yakar ya da su boğar. Yaşamınızı sürdürebilmeniz için doğanın size sunduğu şeyleri yararınıza kullandığınız gibi onlardan zarar da görebilirsin, çok doğal—“

Leandre hala öfkeli, hayatı boyunca belki de ilk defa bu kadar öfkeli, olanları aklı almayarak sorar:

“Joseph kardeşimin ateşten bir duvardan geçmiş olabileceğinden bahsediyor Gwen! Bu nasıl olabilir? Biz bu kadar korumasızken onlar nasıl böylesine geniş sınırlarda bu kadar yıkıcı önlemler alabilirler? Görünmez ateşten duvarlar mı var? Artık hareket edemeyecek miyiz?”

Gwendolyn de onlar kadar üzgün, onun da aklı en az Leandre kadar karışmış, üzüntüyle başını iki yana sallar.

“Mutlaka mantıklı bir açıklaması vardır, Samuele uyanınca—“

“Onun uyanmasını bekleyemem, ben gidip öğreneceğim.”

Leandre ayağa fırladığında Livana da onun ardından atılır.

“Ne yapıyorsun!? Sana da zarar verirlerse—“

“Dikkatli olurum—“

“Tek başına gidemezsin, beni de al—“

Leandre onun burada kalmasını istediğini söylediğinde Livana şiddetle itiraz eder.

“Sana bir şey olursa ben de nasıla yaşayamayacağım! Sen uzaktayken burada endişeden ölmemem için beni de al. Lütfen...”

Yeşil bakışlar dönerek Joseph’ten bir işaret beklerken Zaman onlara bakmadan başını sallar.

“Gidin, ama dikkatli olun. Size ne olacağını göremediğimi biliyorsunuz.”

Leandre başını sallarken Livana çoktan parmaklarını onun parmaklarına geçirmiş, eşinin koluna sarılır ve Winona’ya bakar.

“Hiçbir şey mi yok?”

“Kurallar böyle Liv. Eğer buradaki her dakikamızı görebilseydik nasıl yaşırdık? Buradayken sadece geçmişler bizim, lütfen dikkatli olun.”

Genç kadın iç çekerek başını sallarken Leandre onun kadar endişeli görünmüyor, onu da elinden çekerek odadan çıkar. İkisi gittikten sonra Patricia derhal Samuele'in yanına çöker ve genç adamın saçlarını okşayarak iyi olması için tanrılara dua etmeye başlarken Gwendolyn ve kızları sessizce etraflarındaki korunmasız ruhları izlerler...

Livana uzun süre yürüdükten sonra dönüp ardına baktığında sarayın ne kadar uzakta kaldığını görmüş, Leandre'nin hala sımsıkı tuttuğu elini sıkarak önüne döner.

"Samuele daha ne kadar uzağa gitmiş olabilir?"

Leandre önüne düşen bir ağacın dalını geri iterek yolu açarken usulca cevaplar:

"Boyuttan çıkarken yanlış yere düşmüş olmalı. Biraz daha yürüyelim..."

Livana başını sallar ve üzerindeki koyu mavi kadife pelerinin başlığını tutarak sık ağaçların dallarına takılmamaya çalışarak yürümeye devam eder. Bir an sonra ters yönden ezilen yaprakların sesi duyulduğunda Leandre aniden durur, Livana da onun sırtına tutunarak beklerken önündeki adamın yeşil gözleri etrafını inceliyor, günün erken bir saati olmasına rağmen nemli bir alacakaranlık içinde olan ormanın içinde sesin ne taraftan geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Şu tarafta..."

Leandre, Livana'nın gösterdiği tarafa bakar ve o tarafa doğru yürürken diğer Yaşam da neredeyse görünmez adımlarla onu takip eder. İkisi yürüdükçe karşıdan gelen adımlar da yaklaşıyor, çıkardıkları gürültüye bakılırsa birden fazla kişi oldukları da anlaşıyordu. Leandre bir grup çalılığı daha elleriyle ittirerek adımını atarken aynı anda önlerine kalın ve şekilsiz bir sopa uzanır, Leandre geri çekilirken Livana'yı da arkasına iterek eşinin önünde siper olur. Sopya uzatan ellerin sahibi adam siyah saçları ve bir o kadar karanlık gözleriyle önündeki ikiliye bakıyorken yanındaki sarışın adam da tetikte bekliyor, konuşur:

"Siz hangilerisiniz?"

Livana endişeyle önündeki Leandre'ye bakıyorken genç adam cevaplar:

"Yaşam. Siz?"

Siyah saçlı adam elindeki sopyayı indirirken sarışın adamın tetikliği hafif bir korkuyla karışmış, daha az saldırgan olan bir sesle cevaplar:

"Ben suyum, Calder. Abim Aiden, ateş."

Leandre hızla diğer adama bakarken Livana onun öfkesinin uyandığını hissetmiş, eşini belinin iki yanından tutarak kendine çeker.

"Leandre—"

"İyiymi Livana, bir şey yok."

Ateş'in bakışları bu küçük diyalogla Livana'ya dönerken sorar:

"Niyetiniz zarar vermekse kendimizi savunacağımızı bilin—"

"Hayır, hayır kesinlikle zarar vermek için gelmedik!"

Yaşam'ın berrak sesi havayı keserken genç kadın Leandre'nin arkasından çıkarak yanına geçer ve önünde duran en güçlü iki elemente bakarak konuşur:

“Sınırlarınızı korumak için kurduğunuz bir kalkan yüzünden aramızdan biri zarar gördü. İçinizden birini görebilmek ve neler olduğunu öğrenebilmek umuduyla sarayımızdan ayrıldık—“
“Aranızdan biri sınırı aştığı için zarar gördü, biz de topraklarımızdan onu bulmak için ayrıldık.”

Livana onların bu sınır işini oldukça ciddiye aldığını görmüş, Ateş'in öfkeli sesiyle bir adım geri atınca Leandre onu tekrar arkasına alarak öne çıkar.

“Sınırların nerede başlayıp nerede bittiği konusunda aramızda bir anlaşmaya varmamız gerekiyor. Kardeşimin amacı sizin topraklarınıza saldırmak değildi, ama yine de acı çekti. Yükselttiğiniz ateşten duvar ona haketmediği bir ceza verdi—“
“Siz de hesap sormak için mi buralara kadar geldiniz?”

Leandre lafının kesilmesiyle önündeki Ateş'e doğru bir adım atarken Livana hala onu tutuyor, öfkeyle yeni yeni tanışan adamı kontrol etmeye çalışıyordu.

“Leandre, lütfen—“
“Amacım haksız yere sizi suçlayıp yersiz bir ceza vermek değil, sizin yaptığınızın aksine—“

Ateş tekrar elindeki sopayı kaldırırken Livana hiç düşünmeden ikisinin ortasına atılır, Ateş'in yanındaki Su da abisinin kolunu tutarken konuşur:

“Niyetleri kötü değil Aiden, sakın ol.”
“Öfkesinin alevi niyetini gölgeyor, anlayamıyorum.”

Calder başını sallarken Livana önüne uzatılan ağır sopayı tutarak Ateş'e doğru bir adım atınca Aiden şaşkın, geri çekilir, Leandre korkuyla eşine uzanırken Livana korkmuyor, tuttuğu sopanın ucunu indirerek konuşur:

“Zarar gören dostumuz, Samuele, eşimin kardeşidir.”

Livana dönerek arkasındaki Leandre'ye bakar, mavi gözleri sakın olması için yalvarırken tekrar Aiden'a dönerek konuşur:

“Leandre'nin öfkesi tamamen kardeşine duyduğu sevgisi yüzünden, size zarar vermek istediğinden değil, lütfen yanlış anlamayın. Bizim topraklarımızın sınırı yoktur, biz nereye kadar gidip gitmeyeceğimizi bilmeyiz. Siz bir sınır yarattıysanız ona da saygımız sonsuz olacaktır, ancak içimizden birinin size saldırmaya çalıştığını düşünüp bizi düşman olarak görmeyin. Lütfen...”

Yaşam'ın mavi gözleri parlıyorken Ateş kendi karanlık bakışlarıyla onu izliyor, kendinden daha güçlü, ama çok daha genç olan gücü anlamaya çalışırken tanrıların elinin değdiği toprakların güzelliği de ona bakıyordu. Birazdan Aiden'ın hayatı boyunca gördüğü en saf ten uzanarak onun eline dokunduğunda genç adam bir anda parlar ve geri çekilerek elindeki sopayı kaldırırken Livana da aynı anda Leandre tarafından geri çekilmiş, az önce Ateş'e dokunan eli havada kalmış, şaşkınca önündeki adama bakar, Ateş konuşur:

“Ormanın kuzey batısından, gölün doğusuna kadar olan alandan geçmeyin, anlaşıldı mı?”

İki Yaşam da başlarını sallarken Aiden hala ona uzanıyor gibi duran kadına bakıyor, yutkunarak sopasını indirir ve arkasını dönerek tekrar ağaçların arasına girer, Calder de hemen ardından onu takip ederek gözden kaybolurken Livana az önce nasıl bir hayata dokunduğunu anlamaya çalışıyor, parmaklarını bükerek avcunu kapatır ve teninde her ne asılı kaldıysa onu saklar...

“Efendim! Döndünüz!”

Corenna koşturarak bahçenin ortasında Livana’ya sarılırken genç kadın da onu tutuyor, gülümser.

“Döndük ve sınırları da öğrendik.”

Diğerleri de merakla onların yanına geliyorken Leandre kardeşinin nasıl olduğunu soruyordur. Patricia onu alıp Samuele’in yanına götürürken Winona ve Joseph, Livana’yı yanlarına almışlar, ne öğrendiğini sorarlar, genç kadın anlatır:

“Ateş ve Su oradaydı. Onlar da Samuele’den sonra birinin topraklarına girmeye çalıştığını anlamışlar, ne olduğunu görebilmek için bu tarafa geliyorlarmış, yarı yolda karşılaştık. Sınırın neresi olduğunu bizzat Aiden bize söyledi ve oradan uzak durmamızı rica etti.”

Joseph bunun üzerine tek kaşını kaldırırken Livana gülümseyerek ona bakar.

“Biraz kibarlaştırmamın sakıncası olmazdı.”

“Biraz?”

“Joseph. Livana’yı izlemeyi bırakır mısın?”

Joseph eşinin sözünü dinleyerek izlemeyi bırakırken Winona sorar:

“Sınır neresiymiş?”

“Ormanın kuzeybatısından gölün doğusuna kadar olan kısım. Çok büyük bir alan değil, uzak duracağımıza söz verdik.”

“Onlar bizim nerede olduğumuzu biliyorlar mı peki?”

Winona ve Livana oldukça manidar bakışlarla dönerek Joseph’e bakarken genç adam sarayının ve topraklarının genişliğini unutmuş olacak, küçük bir onaylama sesi çıkararak tekrar döner ve her şeyin hallolduğuna sevindiğini söyleyerek sarayına ilerler, Winona da onun arkasından geliyorken Livana hala yumruk olarak tuttuğu elini diğer avcuna alarak sessizce ikisini takip eder...

***

Chris Botti - Caruso

Livana tüy gibi hafif adımlarla Leandre’nin odasına girmiş, yavaşça banyoya doğru yürüyorken içerden düzensiz su sesleri geliyordur. Genç kadın aralık kapıyı iterek en az odanın kendisi kadar büyük olan banyoya bakar, koyu yeşil mermerle kaplı büyük banyonun tam ortasında, etrafında hiçbir şey olmadan sadece yüksekten akan suların altında yıkanan Leandre’yi gördüğünde gülümser, çıplak ayaklarıyla içeri bir adım atar, üzerindeki ince sabahlığı omuzlarından geri iter ve genç adamın arkasından suyun altına girerken ellerinin onun güçlü sırtına koyarak gözlerini kapatır...

Leandre bir anda tenine değen ellerle hızla bir nefes alırken Livana onun gerildiğini görmüş, dudaklarını genç adamın sırtının ortasında bastırır. Leandre kapalı gözlerinin ardından gülümserken dudaklarının üzerinden akan sıcak suyun tadını alıyor, sırtının ortasındaki dudaklar yavaş yavaş omuzlarına doğru yükseliyordur. Genç adam sağ elini arkaya uzatarak Livana’nın kalçasını kavrar, avcunu aşağı indirerek bacağına takip ederken genç kadın ona uyarak bacağına hafifçe kaldırıp eşinin bacağına dolar, göğüsleri her derin nefeste genç adamın sırtına bastırıyorken Leandre arkasını dönerek gözlerini açar, Livana’nın dudaklarını bulur ve ona eğilip öperken genç kadın günlerdir buram buram yanan avcu gibi tüm teninin alev almasını bekleyerek kendini Yaşam’ın kollarına bırakır...

Kadın erkeğe dolanmış, tenlerinin her noktası birbirlerine değiyor, birbirine kenetlenmiş dudaklarının aralandığı anlarda üzerilerinden akıp giden sıcak su nefeslerine karışıyordur. Leandre kollarıyla belinden kavradığı Livana'yı hafifçe eğerek dengesini bozarken genç kadın heyecanla bir an güler ve bacağına daha da dolayıp kendini eşine bastırırken Leandre açık ağzından hızlı nefesler alarak gözlerini kapatıp daha önce hiç dokunmadığı bir sıcaklığın bacaklarının arasından ona bastırmasını hisseder...

“Liv—ben—bu yetmiyor—“

Leandre eğilerek onunla neredeyse bir olmuş kadının dudaklarını öperken Livana'nın da nefesleri ciğerlerine sığmıyor, ama hala Ateş'e dokunduğu o küçük ten parçası bütün vücudundan daha çok yanıyor, daha çok aklını alıyordu.

“Biliyorum, ama—korkuyorum...”

“Neden? Sana zarar vermem, biliyorsun—“

“Biliyorum, ondan değil Leandre...”

Genç adam başını yavaşça geri çekerek yemyeşil gözleriyle dipsiz mavilere bakar.

“Neden? Yapmamız gereken bu değil mi? Hayat vermek, *yaratmak*?”

Livana gözleri dolarak kollarındaki adamın neredeyse yalvaran gözlerine bakar ve uzanarak dudaklarını örterken Leandre onun hareket etmesiyle daha da dayanılmaz olan isteğini eşinin sıcaklığına bastırır. Dudaklar bir anda dokunmaktan çok birbirlerine geçerken Livana titreyerek bacağına indirir, iki ayak üstünde durarak Leandre'nin ıslak saçlarına tutunurken dudaklar ayrılıp arada kalan havayı tekrar su damlaları doldurduğunda Leandre sorar:

“Bu—şey, nasıl geçecek bilmiyorum...”

Livana dudağını ısırarak başını indirir ve incecik parmaklarıyla Leandre'yi kavrarken genç adam daha önce hiç duymadığı bir sesi çıkararak başını eşinin boynuna yaslar ve kendini onun ellerine bırakır...

Yanında yatan adamın nefesleri usul ve düzenli bir şekilde Livana'nın boynuna dokunuyorken güzel Yaşam uyumamış, hayatı boyunca onun için yaratılmış tek adamın her noktasına dokunmuş olsa da neden o ateşi hissedemediğini merak ederek boş tavanı izliyordu.

Bu bir lanet midir? Tanrılar bu yüzden mi bunca zaman onları diğer dörtlüden uzak tutmuşlardır? Tek bir dokunuşla bile her şey altüst olabileceği için mi?

Livana hiçbir şey bilmemekten ilk defa nefret ediyor, ölesiyle öfkelenmiş, başını çevirerek yanında uyuyan Leandre'ye bakar. Genç adamın biçimli kaşları, uzun kirpikleri, dolgun dudakları, teni, her şeyi o kadar kusursuz, o kadar güzeldir ki Livana bir an ona hayran olmadan edemezken yine de dokunduğu o kusursuz ten onu yakmıyordu.

Neden bu kadar yanmak istiyordur!? Neden!? Ateş bu kadar mı arzulanacak bir şeydir!? Samuele'in o halini gördükten sonra neden hala *onu* istiyordur?

Livana bir an eşine bakmaktan utanarak bakışlarını kaçırırken gözlerini sımsıkı kapatarak uykuya gelip onu alması için yalvarır. Ateşten uzak, yanlış isteklerden uzak bir yere götürmesi için...

***

Lara Fabian – Caruso

*Senti il dolore nella musica si alzo dal Pianoforte
Ma quando vide la luna uscire da una nuvola
Gli sembro piu dolce anche la morte
Guardo negli occhi la ragazza quegli occhi verdi come il mare
Poi all'improvviso uscì una lacrima e lui credette di affogare*

~~

*He felt the pain in the music and stood up from the piano,
but when he saw the moon emerging from a cloud,
death also seemed sweeter to him.
He looked the girl in the eyes, those eyes as green as the sea.
Then suddenly a tear fell and he believed he was drowning.*

Livana elindeki bir kitabı daha kapatmadan ikincisini raftan çekip ne olduğuna bakıyor, beğenmeyince geri koyup bir diğerine atılıyorken şu ana kadar doğadaki elemenletlerle ilgili sayısız kitap okumuş, ama hiçbirinde bu koca evrende beraber yaşadıkları Kıranlar hakkında kesin bir bilgi görünmüyordur.

“Livana? Hala burada mısın?”

Livana elindeki kitabı göğsüne bastırarak hızla başını kaldırıp rafların arasından ona bakan Leandre'yle göz göze gelince gülümser.

“Korkuttun...”

Genç adam gülümseyerek eşinin yanına gelir ve onun hala kendine bastırdığı kitabın boş ve siyah kapağına bakarken usulca konuşur:

“Geldiğimi hissetmişsindir diye düşündüm, üzgünüm.”

“Dalmışım, kapının açıldığını bile duymadım...”

Leandre başını sallar ve elini kitaba uzatırken Livana o anda hala bir kitaba sarılı olduğunu anlamış, kollarını çözerek kitabı Leandre'ye uzatır.

“Çok önemli bir şey değil, sadece göz gezdiriyordum...”

Leandre birkaç sayfa çevirerek kitaba şöyle bir göz atarken okudukları pek de rastgele bir konu üzerine değildir.

Ateş, Yunan filozofisi ve bilimde sıklıkla adı geçen dört elementten biridir. Çoğu zaman enerji, kendine güven ve tutku kavramlarıyla özdeşleştirilir.

Yeşil bakışlar tekrar Livana'yı bulduğunda genç kadın ne olduğuna pek aldırmıyor gibi görünmeye çalışarak yere bıraktığı kitapları alıp tekrar raflarına yerleştiriyordur, sağına dönüp Leandre'yle göz göze geldiğinde raflara uzanmış eli havada kalarak bir an durur, sonra yavaşça tekrar önüne dönerken mırıldanır.

“Biraz daha bilgi sahibi olmanın zarar olmaz diye düşündüm.”

“Haftalardır kütüphaneden çıkmıyorsun, okuduğun her şey Ateş hakkında mıydı?”

“Elbette hayır.”

“Bana yalan söyleme Liv...”

Livana kendinden utanarak başını sol tarafa çevirirken Leandre elindeki kitabı tekrar rafa yerleştirerek ona yaklaşır.

“Neden benimle paylaşmıyorsun?”
“Çünkü yapamam.”

Leandre bu kadar açık ama güvensiz bir cevap beklemiyor, şaşkınlıkla eşine döner.

“Neden?”

Livana başını eğip yerlere kadar süzülen siyah eteğini izleyerek cevaplar:

“Kalbini kırmak istemiyordum, söyleyemedim.”
“Anlamıyorum...”

Genç kadın acı çeker bir ifadeyle dönerek eşinin güzel gözlerine bakarken uzanarak onun ellerini tutar.

“O günden beri, onlarla karşılaştığımız günden beri ben—garip şeyler hissediyorum. Ne olduğunu söyleyemiyorum, ama avcumun içi, ona dokunan yer, tam burası...”

Livana sağ elinin içini açarak ona gösterirken Leandre onun avcuna bakıyor, normalden farklı bir şey göremiyorken Livana açıklamaya devam eder:

“Burası o günden beri yanıyor. Canımı acıtmıyor, ama *yanıyor*. Bütün gün karlı havada yürüyüp sonra sıcak bir odaya girmişsin gibi, banyodan sonra ıslak vücudunu yumuşacık bir havluyla örtmüşsün, ya da sabah yüzüne güneş vurarak uyanmışsın gibi...”

Leandre hala onun avcunu izliyorken Livana elini yumruk yaparak indirir.

“Neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sana dokunduğumda böyle yanmıyorum Leandre—“

Yeşil bakışlar tekrar Livana’nın gözlerine kalkarken Leandre bir adım geriler.

“Anlamıyorum... Ne demeye çalışıyorsun?”
“Hiçbir şey! Hiçbir şey—yalvarırım kaçma benden—“
“Bana dokunduğunda az önce saydığın hiçbir şeyi hissetmediğini söylüyorsun! Oysa ben sana dokununca adını bile koymadığım şeyleri hissediyorum Liv! Sense gelmiş bana sadece bir kez dokunduğun bir adamın seni nasıl hissettirdiğinden bahsediyorsun, onun için haftalarca buradan çıkmıyorsun, bana *yalan söylüyorsun!*”

Livana daha kelimelerini ve duygularını seçerek söylemeyi öğrenememiş, yanlış bir şey yaptığını anlayarak yumruk yaptığı elini bacağına bastırırken Leandre gözlerini kapatarak başını eğip ve kendi kendine konuşmuş gibi mırıldanır:

“Ne yapacağım—sen onu... *onu*...”

Genç adamın yaşlarla dolu gözleri karşısındaki kadına kalkarken zayıf sesi sorar:

“Sen *onu mu* seviyorsun?”
“Hayır!”
“SABAH YÜZÜNE VURAN GÜNEŞ GİBİ YANIYORSUN! BENİMLE BİR HAYAT YARATMAK İSTEMİYORSUN! ONUNLA İSTİYOR MUSUN!?”
“LEANDRE!”

Leandre elini göğsünün ortasına bastırarak gömleğini tutar ve yumruğunu sıkarak acıyla yere çökerken Livana korkuyla ona atılır ve kollarından destek olarak onunla birlikte yere oturur.

“Ben seninim, senin eşinim, senden başka kimseyi sevmiyorum! Nasıl böyle söylersin!?”
“Canımı acıtıyorsun. Nasıl yapıyorsun? Neden yapıyorsun? Neden kalbimi acıtıyorsun!?”

Livana ağlayarak başını genç adamın bacaklarına eğerken Leandre daha adını bile bilmediği kıskançlığın kalbini parçalamasını hissederek korkuyla yumruğunu göğsüne bastırır...

Ormanın kuzeybatısı ve gölün doğusu...

Livana sicim gibi yağın yağmurun altında koşuyorken elini önüne uzatmış, olası bir sıcaklıkta hemen geri çekilecekken ayağı bir dal parçasına takıldığında sendeleyerek yere düşer, haftalardır yanan o el yerdeki taşlardan çizilip bu sefer gerçekten acıyla yanmaya başladığında Yaşam hem elinin acımasına, hem de zayıflığına ağlayarak ıslak yaprakların üzerinde öylece oturur.

“Ne arıyorsun burada?”

Livana heyecanla nefesini tutarak başını kaldırır ve Ateş’in gölgeli yüzüne bakarken acıyan elini yumruk yaparak pelerinine sarar.

“Seni arıyordum. Bana bir şey yaptın!”
“Ben sana hiçbir şey yapmadım, sen bana yaptın.”
“Ben hiçbir şey yapmadım!”

Aiden eğilerek yerdeki kadını kollarından tutarak yerden kaldırır ve masmavi gözlerine bakarken Livana da onu izliyor, adam onu bıraktığında kollarının da günlerce yanıp yanmayacağını merak ediyordu.

“Tenimi yakıyorsun.”

Aiden ikisinin arasında açılan avuca bakarken küçük taşlardan çizilip kanayan yaralar gördüğünde Livana’nın kolunun birini bırakıp elini tutar.

“Yaralanmışsın.”

Genç kadın usulca başını sallarken Aiden ona dokunuyor, elini tutuyor, yakıyor, *hissediyor*, ona bakıyor, sonra da eğilerek dudaklarını örtüyorken Livana büyülenmiş gibi kendini ona bırakıp gözlerini kapatıyordur...

Livana bacaklarının tutmadığını biliyor, ama yine de tutunacak bir yer arayamıyorken Ateş onu yakalamış, sağ elinden, sol dirseğinin hemen üzerinden, dudaklarından tutmuş, nefesi bütün ruhunu yıllarca yakacak kadar genç kadının içine doluyordu.

Ateş kollarındaki kadının dudaklarını bırakmış, yanağını, çenesini, boynunu öpüyor, kokusunu alıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorken keşfedilmek için kendini teslim eden Livana zayıf nefesler alarak kendine gelmeye çalışıyordu...

“Nesin sen?”

Cevap yerine Ateş yine genç kadının dudaklarını kapatırken Livana içindeki ateşin bacaklarının arasında toplandığını hissediyor, ikisinin ortasında sallanan elleriyle genç adamın yıpranmış ve ıslak gömleğine tutunur.

Ateş onu içiyor, tüketene kadar da bırakacak gibi görünmüyorken Livana içinden neyin koptuğunu bilmiyor, ama ilk defa gücünü kullandığını düşünüyorken bacakları yine ondan vazgeçtiğinde önündeki

adamin omuzlarına tutunarak dengesini bulur. İkisinin dudakları ayrılıp tekrar gözleri buluştuğunda Aiden ağaçların yapraklarında asılı kalmış eski bir ses gibi fısıldar:

“Parlıyorsun, farkında değil misin?”

Livana gözlerini kapatarak hafifçe gülümser ve başını iki yana sallarken Aiden ona bakıyor, sadece Ateş’in gözlerinin görebileceği ışıkların genç kadının etrafında dolaşmasını izliyordur.

“Yüzlerce, *binlerce* ateş böceği gibi...”

Livana dudaklarının tekrar kapanmasıyla inleyerek Aiden’ın boynuna tutunurken bütün bilincini kaybederek Ateş’in kollarına yığılır...

Fariborz Lachini – Forever In My Dreams

Aiden kollarında taşıdığı kadınla beraber evine girerken içerdeki Demetra onları görünce oturduğu yerden ayağa fırlar.

“Aiden ne yaptın!?”

Aiden ona cevap vermeden yürür, yatak odasına girip kollarındaki kadını odadaki tek eşya olan yatağa yatırır, yavaşça başını düzeltir, pelerinin ipini çözer, yaralı elini de açarak yatağa bıraktıktan sonra kapıdaki Demetra’ya döner.

“Yaralı ve güçsüz, bir şeyler yap, lütfen...”

Genç adam yataktan uzaklaşırken Demetra hala ona bakıyor, korkuyla tekrar sorar:

“Ona ne yaptın?”

“Hiçbir şey! Hiçbir şey yapmadım Demetra—göremiyor musun?”

“Neyi? Aiden kendinde değil gibisin, neler oluyor?”

Aiden kendi kendine gülerek elini ıslak saçlarından geçirir ve yatakta etrafındaki ışık hüzmelerinin arasında uyuyan kadına bakarken ne olduğunu anlamıyor, tekrar Demetra’ya döner.

“Parlıyor. Ona dokunduğum ilk andan beri parlıyor. Onu görüyorum, her yerde görüyorum. Uzak, yakın, fark etmiyor! Uyanırken, uyuyorken—her yerde! Bugün gördüğümde bana cevap verebildiği için gerçek olduğunu anladım. Düşmüş, yaralı. Eli...”

Demetra dönerek yatağın kenarından düşecek gibi duran yaralı ele bakar, sonra melekler kadar güzel olan kadının yanına gelip eğilir ve yaralı avcunu kendi elleri arasına alarak iyileştirirken bir an sonra heyecanla gözleri büyüyerek ellerini hızla geri çeker.

“Yaşam. En kıymetlilerini bizim topraklarımıza nasıl getirirsin Aiden?!”

Aiden duvara yaslanmış, yere çökerek otururken Demetra ona bakıyor, hızla o tarafa giderek Ateş’in önünde eğilir.

“Ona dokunduğunda bilmiyor muydun?”

“Çok kısa bir zamandı, sadece bir an, elime uzandı, sonra bir anda bütün o aydınlık—”

Ateş’in bakışları ilk defa gerçekten odaklanarak Demetra’ya döner.

“Buraya getirmem gerekiyordu, öyle bırakamazdım. Geri de götüremezdim, zarar verdiğimi düşünürlerdi—vermedim!”

Toprak uzanarak Ateş’in saçlarını okşarken genç adam başını onun ellerine eğerek sakinleşmeye çalışır...

“Aç gözlerini...”

Livana başını çevirir ama gözlerini açamazken aynı fısıltı ona tekrar gözlerini açmasını söyler.

“Yapamıyorum...”

Aiden uzanarak uykusunu bırakamayan güzelliğin saçlarını okşarken Livana bütün vücuduyla ona dönerek sıcaklığa yaklaşır, elini uzatarak tutunacak bir yer ararken Aiden diğer elini onun ellerine verir, Yaşam ona tutunarak tekrar sakinleşirken Ateş tekrar fısıldar:

“Beni görebiliyor musun?”

Livana başını salladığında Aiden mutlulukla, kimsenin görmediği kadar saf, büyülenmiş bir ifadeyle gülümser.

“Ben de seni görüyorum...”

“Ben seni rüyalarımda görüyorum...”

Ateş ellerinin arasındaki saçları tutarken Livana sanki ateşli bir hastalıktan yanıyor, sayıklarmış gibi konuşur:

“Tenimi yakıyorsun...”

“Bilerek yapmıyorum, üzgünüm.”

“Sabah yüzüme vuran güneş gibi...”

Aiden gözlerini kapatarak eğilir ve dudaklarını Yaşam’ın nemli alnına bastırırken genç kadın rahat bir nefes bırakarak tekrar sessiz bir uykuya dalar...

“Hala içerde mi?”

Demetra başını sallarken Calder de kapının önüne gelmiş, içeri girmeden pencere olduğu varsayılan açıklıklardan bir şey görmeye çalışıyordu.

“Şimdi ne olacak? Diğerleri bize savaş mı açacak?”

Demetra öyle konuşmamasını söylüyorken bir an sonra etraflarında ılık bir rüzgar eserek Era yanlarında belirir.

“Kimsenin buraya geldiğini görmedim, bu gece sakin olacak gibi görünüyor. Yarın erkenden buradan giderse bir anlaşmazlık çıkmadan atlatabiliriz.”

Calder başını sallarken Demetra o kadar emin değil, tekrar dönerek eve bakar ve mırıldanır:

“Aiden’in onu bırakacağını sanmıyorum—“

“Bırakmak zorunda! Bunca senedir o etrafında ışıklar parlayan bir kıza aşık olsun diye bu halde yaşamadık!”

Demetra öfkeyle kahverengi bakışlarını Calder'e çevirirken sarışın adam da mavi gözleriyle ona bakıyordu. Era endişeyle ikisini izliyorken Demetra konuşur:

"Aynı şey sana da olmuş olabilirdi. Bu koskoca boşlukta her dakika neredeyse içinde hissettiğin bir şeyden bir anda vazgeçebilir miydin Calder?"

"Ben daha dikkatli olurdum—"

"Onun elinde olan bir şey değildi!"

"Kızın ona dokunmasına izin verdi!"

Demetra yine karşılık verecekken Era ikisinin de kolundan tutarak kapıya döner, Aiden eşikte onları izliyorken ifadesi sert, kaşları çatılmıştır.

"Benim başıma gelmiş bir şey için neden ikiniz kavga ediyorsunuz?"

Kimse cevap vermezken Aiden de cevap beklemeden konuşur:

"Uyandığı ilk anda onu buradan çıkaracağım, korkmanıza gerek yok. Yanımda kalamaz, biliyorum—"

"Aiden eğer istemiyor—"

"İstememle ilgisi yok Demetra. Kuralları biliyorum, ne olursa olsun o...*kadın*, benim dengim değil."

Ama onu seviyorsun.

Aiden bakışlarını Demetra'dan ayırmadan bir süre daha eşikte bekler.

Hiçbir şeyi değiştirmez.

Demetra bir şey söylemeden döner ve Era'yı da alarak kendi evine dönerken Calder de abisine iyi geceler dileyerek ortadan kaybolur. Aiden dönerek tekrar evine girer ve Yaşam'ın yattığı yatağın başucuna oturup hayatında sahip olamayacağı en güzel şeyi bir süre daha izlemeye devam eder...

Fariborz Lachini – Blue Sky

"Onu görüyorum, her yerde görüyorum. Uzak, yakın, fark etmiyor! Uyanırken, uyuyorken—her yerde!"

Livana hızlı bir nefesle gözlerini açarken gördüğü her şey yabancı geldiğinde telaşla ayağa fırlar, ancak o zaman yatakta beraber yattığı adamı görürken güçsüz bir ses çıkararak arkasındaki duvara tutunur.

"Buraya nasıl geldim? Ben—düştüm, elim—"

Genç kadın yaralı olduğunu hatırladığı elini çevirip tek bir çizik bile göremeyince bir an durur ve tekrar yatakta onu izleyen adama döner.

"Rüyadayım..."

"Değilsin."

Livana duyduğu sesle gözlerini kapatıp gülümserken mırıldanır:

"Daha önce benimle hiç konuşmadın..."

Aiden onun anın mutluluğunu yaşamasını izleyerek yataktan kalkar ve duvara tutunmuş kadının önüne geçerek yüzünü elleri arasına alırken Livana dudakları aralanarak gözlerini açar. Aiden onun berrak bakışlarıyla bir an yine ne yapması gerektiğini unuturken güzeller güzeli Yaşam gülümser.

“Artık sadece elim değil, görüyor musun?”

Ateş başını sallarken Livana rüyasına uzanarak ilk defa ona dokunur.

“Ben hep seni çağırıyorum, ama sen bana hiç cevap vermiyorsun—“
“Adını bilmiyorum.”

Livana gülerek onun yüzünü kendine yaklaştırır ve tüm seslerden güzel sesiyle adını söyler:

“Livana...”
“*Livana.*”

Aiden onun ismini kendi kendine tekrarlayarak aklına kazıyorken Yaşam uzanarak rüyasının dudaklarını örtüyor, Ateş ona aksini söylemeyi istemiyor, nasılsa her iki durumda da onu kaybedecek, genç kadının  p ş ne karşılık veriyordur...

“Sarayına d nmelisin Livana...”

Livana bir *hayır* fısıldayarak başını iki yana sallar ve tekrar Ateş’e uzanırken genç adam ona belinden sarılır, ama yüzünü geri çekerek konuşur:

“Kurallar var, seni burada tutamam.”
“Rüyalarda kural olmaz Aiden...”

Aiden ismini onun sesinden duyduğunda daha da b y lenirken Yaşam hala yarım kalmış öpücüğünü bekliyor gibi gözleri kapalı, ellerini Ateş’in yüzünde ve boynunda dolaştırıyordur. Aiden bunun rüya olmadığını biliyor, ama yine de her geçen saniyede daha az emin oluyor gibiymen gerçekliğini kaybetmemek için konuşur:

“Rüyada değilsin, ikimiz de uyanığız Livana—“
“Liv. Sen bana Liv de...”
“Liv, gitmen gerek—“
“Hayır—“
“ kimizi de tehlikeye sokuyorsun—“
“Hayır!”

Mavi gözler bir anda açılıp öfkeyle karşısındaki adama baktığında Aiden ellerini ondan çekerek geriler.

“Kızma—“
“Kızıyorum! İlk defa rüyamda benimle konuşuyorsun, ama gitmemi istiyorsun! Neden?”

Aiden’in yakışıklı yüzünde çok sık görülmeyen bir çaresizlik okunurken genç adam başını iki yana sallar.

“ nan bu bir rüya olsaydı çok farklı olurdu. Seni asla bu garip evde tutmazdım—“
“Burası garip değil ki? Senin evin. *Sensin.*”
“Ben de garip bir adamım Liv.”

Liv üzüntüyle yine bir *hayır* mırıldanır ve arkasına yaslanarak ılık taş duvarlara dokunurken Aiden yine ona uzanarak bembeyaz porselenden kesilmiş gibi kusursuz olan yüzünü tutar.

“Belki de ben rüya g r yorumdur...”

Yaşam gülümserken Ateş de gülümser, ama o anda ikisinin rüyasında olmaması gereken bir üçüncü kişi, Calder odaya girer.

“Diğerleri sınırdan geçmek istiyorlar. Kızı geri götürmemiz gerek Aiden.”

Livana korkuyla Ateş’in kollarına tutunurken Aiden dönerek son kez ona bakar ve sonra ellerinden tutarak odadan çıkarır...

“Liv!”

Livana ormanın içinde yürüyüp hemen sınırdaki Leandre’nin sesini duyduğunda Aiden’in yanından atılarak dalları iter ve eşini gördüğünde ona doğru gidecekken bir an durur, arkasına döner, Aiden’a bakar, sonra dalları bırakarak bir adım geriler.

“Gidersem buraya dönmeme asla izin vermezler Aiden.”

Aiden bildiğini fısıldayarak başını sallarken Calder çoktan onları geçmiş, sınırdaki bekleyen Zaman ve Yaşam’ın karşısında duruyordur.

“Biz almadık, kendisi geldi.”

Joseph bildiğini söylüyorken Leandre konuşmalara aldırıyor, Livana’nın gözlerine bakıyordu.

“Kuralları biliyorsun Liv...”

Liv acı çekercesine dönerek tekrar Ateş’e bakar, ama Aiden ona bakmıyor, Calder ve Joseph’in tarafını izliyorken Yaşam iç çekerek daha da arkada bekleyen Demetra ve Era’ya bakar. Biri kahverengi, diğeri sarı saçlarıyla sessizce olabilecekleri bekleyen kadınlar da Livana’ya bakıyorken Yaşam’ın gözlerinde sıradan bir bakışın dışında bir soru, *bir rica* var gibidir, ama kimse ona karşılık vermediğinde Livana tekrar tanrıların ona eş gördüğü adama döner.

Leandre eşinin ona doğru yürümesiyle rahatlatırken Livana Ateş’i geçerek Leandre’nin ellerine uzanmış, ikisi tekrar buluştuğunda genç kadın ona sarılarak gözlerini kapatır.

Geçecek Aiden, dönelim artık...

Aiden arkasını dönerek tekrar ormanın içlerine girerken Demetra da onun hemen ardından takip etmeye yeltenir, ama bir an sonra aklına oturan sesle adımları durur.

Bir süre beni takip etmeyin.

Toprakkıran sessiz, dönerek sarılmış iki Yaşam’a bakar ve Calder’e dönerek seslenir:

“Biz de dönelim artık Calder.”

Sukıran önündeki Zaman’a bakıyor, geri adımlar atarak uzaklaşırken bir an sonra önüne döndüğünde onu bekleyen Era’yı da alarak Demetra’nın ardından ormanın sık yapraklarının arasına girerek kaybolur. Joseph onların gidişini izliyorken gözlerinin önünden karmakarışık görüntüler geçiyor, ama Zaman henüz bu karşılaşmanın onlara ne getireceğini göremiyordur...

***

Josh Groban – Alejate

Jamás sentí en el alma tanto amor

---

*Y nadie más que tú me amó
Por ti reí y lloré, renací también
Lo que tuve di, por tenerte aquí
Ya se que despedirnos es mejor
Sufriendo pagaré mi error
Ya nada seré igual, lo tengo que aceptar
Y hallar la fuerza en mí para este adiós*

~~

*I never felt so much love in my soul
And no one loved me more than you did
Because of you I laughed and cried
I was reborn, too
I would give all I had to keep you here
I know that saying goodbye is the best
Suffering, I will pay for my mistake
And nothing will be the same
I have to accept it
And find the strength in me for this goodbye*

Aiden?

Ateşkırın cevap vermeden denizin hemen kıyısındaki kayalıklarda oturuyor, Calder'in dalgaları dev taşları ıslattıkça Aiden gözünün önünde her gün solan ateşten silüeti izliyordur.

Aiden lütfen cevap ver. En azından hala bana ulaşabilecek kadar güçlü olduğunu bileyim...

İyiim.

Ateş oturduğu yerden kalkar ve kayaların üzerinden dikkatlice yürüyerek suya biraz daha yaklaşırken Calder sanki onu hissetmiş, dalgalar daha hırçın, Ateş'e uzanmaya çalışarak kıyıda daha derinlere vurmaya başlar.

Aiden bileklerine kadar yükselen, sonra geri çekilen suyu hissederek uçsuz bucaksız denizi izlerken gözünün önündeki silüet bir anda kaybolduğunda genç adam bütün ruhu irkilerek dengesini kaybeder. Dalgalar geri çekilmiş, taşlar Ateş'in ellerinin altında ona destek oluyorken Aiden kalbi sızlayarak Demetra'ya seslenir.

Göremiyorum. Bir şey oldu. Gitmem gerek.

Aiden taşları iterek tekrar doğrulur ve kayalıklardan düz yola çıkmak için geniş adımlar atarken kaygan ve nemli taşlar ona izin vermiyor, sürekli ayağının altından kayıyordur.

Hayır. Aiden, gidemezsin.

Ateşkırın her attığı işe yaramaz adımda daha da öfkeleniyorken bir an sonra ıslak taşların üzerine büyük bir ateş topu düşer, sular kurur, taşlar hareket etmez olurken Aiden Demetra'yı dinlemeden Yaşam'a giden yola doğru kayalıkları aşar...

İnce bir duman ormanın içinde hızla hareket ediyor, değdiği yapraklar istemeden de olsa ona yol açıyorken gölün hemen kıyısından süzülerek güçlerin saray bahçesine alçalır ve o anda uçuşan duman Aiden'in hızlı adımlarına dönüşür. Ateş hiçbir şeye aldırmadan yürüyor, bir yerlerde, belki bir duvarın arkasında yine Livana'yı görmeyi umuyordur.

Bunca zamandır her bakışında önünde duran kadının yokluğu şimdi nefesini kesiyorken bir anda Livana tekrar görünür olduğunda Aiden yine sarsılarak sendeler. Ateşten silüet bu sefer gerçek, birkaç adım ötede, yanındaki bir başka kadınla konuşuyordur.

“Sağol Winona, çok güzeldi...”

Winona başını sallayarak gülümserken Livana zorla gülümsüyor, iç çekerek tekrar bahçeye bakarken ikisi de aynı anda Aiden’ı görmüş, Ateş ve Yaşam’ın bakışları kesiştiğinde Livana heyecanla yanındaki Winona’nın koluna tutunur.

“Sen de görüyor musun?”

“Görüyorum ama Liv, buraya gelmemesi gerekiyordu—“

Winona daha cümlesini bitiremeden Liv onu bırakmış, tüm gücüyle Aiden’ın yanına koşarken göz alabildiğine uzanan yeşil bahçenin ortasında bir an sonra iki yasaklı ruh buluşmuş, arkadaki Zaman onları izliyorken ne yapacağını bilemiyordur...

“Döndün, geldin—gelebildin!”

Livana mutlulukla ağlayarak boynuna sarıldığı adama adeta tırmanırken Aiden de onu sımsıkı sarmış, gözleri kapalı, kendinden kopan ateşin yine onunla birleştiğini hissediyordur, rahat bir nefes alarak konuşur:

“Bir anda yok oldun...”

Liv geri çekilerek onun yüzünü elleri arasına alır ve Ateş’in sert hatlarına bakarken masmavi gözleri parlayarak sorar:

“Nasıl yok oldum?”

“Göremedim. Bir anda benden koptun—“

“Winona’yla beraberdim. Başka bir zamandaydık.”

Aiden başını sallar ve yanağındaki eli tutarak avcunun içini öperken Livana onun alev gibi nefesini hissedince titreyerek genç adama sokulur ve fısıldar:

“Korkma.”

Aiden’ın karanlık gözleri mavilere bakarken Liv gülümser.

“Hissediyorum. Korkuyorsun, korkma...”

Ateş tuttuğunu bile bilmediği nefesini bırakarak başını tekrar Yaşam’ın ellerine bırakırken usulca konuşur:

“Gitmem gerek Liv, kalamam, biliyorsun—“

“Hayır! Hayır, bir daha gidemezsin! O gün seni bıraktığımda beni gerçekten istemediğini sandım Aiden! Şimdi benim için, yok olmamdan korktuğun için gelmişken bırakamam. Gidemezsin—“

“Kurallar—“

Liv öfkeyle bir ses çıkararak tuttuğu yüzü kendine çeker ve Aiden’ın dudaklarına yapışarak tüm gücüyle öper.

Aiden bir anda yüzlerce halatla karşısındaki hayata bağlandığını hissederken elini güzel kadının simsiyah saçlarından sokar, başını tutarak dudaklarını aralarken Yaşam yine Ateş'in karşısında güçsüz kalmış, kendini onun merhametine bırakır.

Livana'nın elleri Aiden'ın yüzünden aşağı kaymış, karşısındaki adam nefesiyle onun ruhuna dokunuyorken genç kadın sadece onun omzularına tutunuyor, yine kendinden geçip ondan ayrılmaktan korkuyorken biraz sonra kulakları sağır edencesine bir gökgürültüsü duyulduğunda Livana korkuyla irkilerek başını hızla indirir ve Aiden'ın boynuna saklar.

İkinci bir gökgürültüsüyle Aiden başını kaldırıp bulutların kapattığı gökyüzüne bakar, bir an sonra yüzüne büyük bir damla yağmur düşerken Ateş refleksle gözlerini kapatır, o anda bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlarken Livana küçük bir çığlıkla Aiden'ın ellerine sarılarak onu saraya doğru çekiştirir.

“Şimşek çakacak!”

Aiden çekiştirilirken sendeler ama yine de Livana'yı takip ederken onu dövüyormuş gibi yağan yağmurun da, öfkeyle çakan şimşegın de nereden geldiğini biliyor, ama yine de tek kelime etmeden ıslak toprağı ezerek güçlerin sarayına girer.

Livana sarayda kimseyi görmemeyi umarak arkasındaki Aiden'ı çekiyorken merdivenlerin başına geldiklerinde telaşla aşağı inen Corenna'yla karşılaşrlar. Sarı kelebek onları görünce daha da hızlı iner ve Livana'nın koluna yapışarak yalvaran bir sesle konuşur:

“Herkes yukarda Joseph efendimi sakinleştirmeye çalışıyorlar, onu buraya sokamazsın!”

Livana dönerek Aiden'a bakar ve genç adamın elini daha sıkı tutarak Corenna'ya döner.

“Ben bu adama *bağlıyım* Corenna—“

“Livana sen Leandre efendime bağlısın! Neler söylüyorsun?!”

Livana başını iki yana sallıyor ve geçmek için Corenna'yı itmeye çalışıyorken sarışın inatla izin vermiyordur.

“Hayır!”

“Çekil Corenna!”

“Herkesin başını belaya sokacaksın Livana, hayır!”

Livana öfkeyle bağırarak geri çekilir ve arkasını döndüğü gibi Aiden'ı tekrar kapılara ittirirken herkesin, her neredelerse tanrıların bile sesini duyabilmesi için bağırır:

“BU ADAMDAN UZAK DURMAM İÇİN BANA MANTIKLI BİR SEBEP VERİN! NEDENİNİ SÖYLEYİN! ONUNLA BERABER OLMAM BU KADAR YANLIŞSA NEDEN ÖNÜME DUVARLAR ÇEKMİYORLAR, NEDEN BENİ ŞİMDİ, BURADA, ŞU ANDA CEZALANDIRMIYORLAR?!”

“Çünkü sen yaşamsın Livana, seni cezalandırmak her yaşayan şeye acı vermek demektir.”

Livana irkilerek Gwendolyn'nin sesine dönerken sarışın kadın önce Ateşkıran'a bakar, sonra Yaşam'a dönerek sakinlikle konuşur:

“Aiden senin dengin değil, onunla geçireceğin yaşam tanrıların kurduğu denge—“

“Tanrıların kurduğu dengenin canı cehenneme!”

Gwendolyn içi ürpererek Livana'nın nefret dolu sesiyle bir adım geri atarken Aiden da önündeki kadına bakıyor, kafasında ona bağırın, dönmesi için yalvaran sesleri dinlemeden mantığını silen tutkusuyla sevgilisinin elini daha sıkı tutuyordur.

Corenna korkuyla elini ağzına kapatmış, Livana'nın o adamla birlikte arkasına bile bakmadan tekrar saraydan çıkıp yağmurun şiddetine aldırmadan uzaklaşmasını izliyorken üst kattaki merdivenlerin başında bekleyen Leandre kalbi ağrarak duvara tutunup bir köşeye çöküyordu...

Yaşam ve Ateş ormana girdiklerinde Aiden öne geçmiş, yağmur damlalarıyla daha da kendilerini salarak yolu kapatmış olan yaprakları itiyorken arkasından Livana'nın iç çekişini duyduğunda durur ve ona dönerken Yaşam sessizce ağlıyor, Aiden'la göz göze gelince elini dudaklarına bastırarak başını eğer.

Aiden bir anda ruhuna çöken pişmanlıkla yaprakları, yolu, *her şeyi* bırakıp Livana'ya döner ve uzanarak ona sarılırken Yaşam sarsılarak ağlıyor, dizlerini kırarak güçsüzce yere çöküyordu.

Ateş'in üzerindeki sert kumaşlar kirlenmeye ve yıpranmaya alışmış, yağın yağmurdan ve soğuk rüzgardan etkilenmiyorken Livana'nın üzerindeki rüya gibi elbise çamurla lekelenmiş, yağmurun hiddetiyle sırlıklam olmuşken narin bedeni soğuktan ve ağlamaktan titriyordu. Aiden ona daha sıkı sarılarak en azından ısıtmaya çalışıyorken Livana titreyen elleriyle ona tutunup sırtına asılarak yorgun bir nefes bıraktığında Aiden yağmura ve rüzgara durması için yalvararak gözlerini kapatır...

Biraz sonra damlalar sakinleşir, bulutlar çözülürken ıslak yaprakların arasından ılık bir rüzgar gelerek Yaşam'ın soğuk kollarına dokunur ve onu affeder...

***

Maksim - Nachrach

Ateş'in evine pencere olan camsız oyuklardan giren rüzgar tavandan sarkan ve rengarenk taşların dizili olduğu tılsımları hafifçe birbirine vuruyorken tılsımların altında uzanan yatakta iki beden taşların rüzgarla birbirine dokunması gibi usulca birbirine değiyordu...

Aiden dudaklarını altındaki Livana'nın boynuna bastırırken Yaşam nefesini tutmuş, kanına karışan ateşi hisseder...

Ateş'in aralık dudaklarına Yaşam'ın parmak uçları dokunuyor, karanlık gözlerini kapatan adam iki tenin değdiği yerde çakan kıvılcımları o halde bile görebiliyorken, birazdan Yaşam ellerini çekip dudaklarını ona sunduğunda Ateş onun nefesini karşılayarak kendini güçlerin en kıymetlisine bırakıyordu...

Livana göklerin rengini taşıyan gözleriyle tavandan sarkan taşlara bakıyorken nefesi göğsüne sığmıyor, tüm varlığıyla sarıldığı adam onunla bir olmuşken tek dokunuşuyla onu yakan Ateş şimdi her hücrelerine doluyor, Aiden'in elinin, dudaklarının, teninin değdiği her yer yanıyordu, Yaşam gülümseyerek gözlerini kapatır ve zevkle inler...

Kahverengi gözler sarayın en üst katından bomboş bahçeyi ve gözün görebildiğinden daha derinlere ulaşan ormanı izliyorken Yaşam'ın dönmediği bir gün daha bitiyor, güneş yine dağların ardından yok oluyordu. Gwendolyn üzüntüyle iç çekerek döner ve tekrar odasına girerken içerde onu bekleyen eski bir yüzü gördüğünde ifadesi bir anda donuklaşır.

"Iris..."

Geniş odanın ortasındaki koltukların birinde oturan güzeller güzeli tanrıça gülümserken kızıla çalan sarı saçları yavaş yavaş batan akşam güneşinin odaya sızan ışıklarıyla daha da parlıyordu.

Gwendolyn başını eğerek tanrıların elçisi olan tanrıçaya selam verir ve tekrar onu izleyen ve evrenin binbir rengini içinde tutan gözlere bakarken konuşur:

“Geleceğinizi bilmiyordum.”

“Çok kısa bir süre öncesine kadar ben de bilmiyordum Gwendolyn.”

Gwendolyn’in endişesi gözlerinden okunuyorken Iris karşısındaki koltuğu ona gösterek davetkar bir gülümsemeyle oturmasını rica eder.

“Konuşacağımız şeyler biraz uzun zaman alabilir.”

Sarışın kadın itiraz etmeden geçip oturur ve tanrıçaya dönerek dinlediğini belli ederken Iris berrak sesiyle konuşur:

“Olabilirdi aydınlık olmaya çalışıyorum, ama buraya neden geldiğimi, hele de böylesine ani ve habersiz geldiğimi tahmin ettiğini umuyorum.”

Gwendolyn tahminlerinin doğru olduğunu biliyor, hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle başını sallar.

“Başaramadık.”

Iris de gözlerindeki ışık solarak başını sallar ve usul bir sesle onaylar:

“Üzgünüm. Güçler hayatı insanlar gibi öğrenmeliydi, başardılar, o konuda hakkının asla ödenmeyeceğini bilmeni isterim Gwendolyn.”

Gwendolyn bakışlarını kaçırarak hatasını duymayı beklerken Iris devam eder:

“Ancak merakın ve tutkunun hırsla dönüşmesine engel olamadın. Hiçbiriniz olamadınız. Yaşam ve Ateş’in verdiği nefese sahip olan güç tanrıların ölçütlerinin çok üzerinde olacak. Böylesi sınırsız ve dengeleri yok sayacak bir gücün serbestçe varolmasına izin verilmeyeceğini biliyorsun. Kurallar böyleydi. Üç çift de bu hesaba katılarak yaratıldı—“

Kahverengi gözler tanrıçanın hareli mavi bakışlarına döndüğünde tanrıların meleği konuşur:

“Bunun olacağını söylememe izin verseydiniz—“

“O zaman görevinin ne anlamı kalırdı?”

“Böyle olacağı çok uzun zaman önce belliydi, diğerlerine doğabilecek gücün büyüklüğünden bahsedebilseydim—“

“Yaşam’ın fikrini değiştirebilir miydin? Doğuracağı çocuk için sevdiği adamı mı bırakacaktı? O *yaşam*, Gwen. Onun kaderi bunu yaratmak, ama Leandre’yle olmalıydı. Öyle olmasını umduk. Zamanı gelene kadar dengeyi bozmamasını diledik. Ama evren sadece onlar için bile o kadar küçük ki...”

Sarışın kadın başını sallarken güneşin solan ışığıyla bakışlarının yeşil hareleri koyu mavilere karışan tanrıça devam eder:

“Elementler burada kalmayı seçerek bir kez riski göze aldılar. Bir bakıma bu evrenin kaderini de belirlediler. Hiçbiri sonsuza kadar devam etmiyor, biliyorsun...”

Gwendolyn çaresizce başını iki yana sallayarak önüne eğerken Iris yerinden kalkar ve onun yanına oturarak güçlü meleğin elini kendi elleri arasına alır.

“Üzgünüm, gerçekten. Bu görev başarıyla biterse özgür olacağın sözünü almıştın, biliyorum...”

“Karar nedir?”

Iris derin bir nefes alarak oturduğu yerde dikleşir ve tuttuğu elleri bırakıp birleştirdiği ellerini dizlerine yaslayarak tanrıların bozulan kurallarına karşılık verdiği *cezayı* açıklar...

***

Livana bebeğini doğurana kadar burada yaşamaya devam edeceksiniz, ancak ondan önce elementler için yapılması gereken şeyler var...

“Hayır! Hayır—lütfen, Iris! Yalvarım yapma—AIDEN!”

Iris, Livana’nın iki yanındaki meleklerin tutuşuna karşı direnerek çırpınmasını izliyor, diğer yandan Toprak, Hava ve Su’yu kendi kalkanında uzakta tutuyordur. Iris’in karşısında duran Aiden her iki taraftan da gelen itirazları duyuyor, ama bir şey yapamıyorken karanlık bakışlarındaki yangınlar ne kadar güçlü olsa da onu kurtarmıyordu.

“Ne kadar orada kalacağım?”

“Bunu sana söyleyemem. Üzgünüm, Aiden.”

Aiden onu birazdan cehenneme yollayacak kadına bakıyorken Iris’in bakışları sakın, arkasında korkuyla ağlayan Hava’nın ya da öfkeyle elindeki sopayı yere vurarak abisini bırakmasını söyleyen Sukıran’ın yapmak istediklerine rağmen hala sakın olan topraklarda ayakta durmaya devam ediyordu.

“Gitmeden önce sormak istediğin başka bir şey var mı?”

“Livana’ya ve bebeğe ne olacak?”

Iris yine sessizliğini koruyarak başını iki yana sallarken Aiden elini alnına bastırarak çaresizce arkasındaki Livana’ya döner. Yaşam ağlıyor, kendini parçalıyor, ama melekler onun gitmesine izin vermiyorlardı.

“Bebeğe ne olacak, en azından onu bilmeliyim...”

Ateş dönerek hayatında ilk defa gerçekten yalvaran bir sesle tanrıçayla konuşur:

“Lütfen...”

Iris göz ucuyla arkada yere çöken Livana’ya bakıyorken yerde çekilen acıya aldırmayan gökteki güneş güzel tanrıçanın gözlerini parlak bir turkuaza çevirmiştir, tanrıça Ateş’i cevaplar:

“O burada kalacak. Annesinin ve babasının kim olduğunu hep bilecek, ama maalesef ikisini de göremeyecek. Kızın yaşayacak Aiden, ama bizim kurallarımıza göre.”

Aiden gözleri dolarak başını sallar ve canını acıtan bir nefes alarak başını eğerken bir an sonra nefesinden içine dolan küllerin tadıyla başını kaldırır ve sürekli bir yıkım içinde olan alevlerin yarattığı cehennemine bakar...

Elementlerin bundan sonra nasıl yaşamak istedikleri onlara kalmış, Aiden cehenneminden uzun bir süre çıkmayacak. Bu sırada Livana sizinle beraber olacak. Ne kadar yorgun ve güçsüz düşse de bebeği yaşatmanız gerek Gwendolyn.

Isabella doğmalı...

Winona elindeki tepsiyle odadan çıkıyorken Gwendolyn onu görmüş, endişeyle karışık bir merak içinde yanına gider ve tek bir lokma bile alınmamış tabaklara bakar.

“Sen bile ikna edemiyorsan—“

“İknayla ilgisi olduğu sanmıyorum Gwen. Sorun yemek istememesi değil, yiyememesi. Sevdiği adamın nerede olduğunu bilmiyor, çocuğuna ne olacağını bilmiyor, bizi bu duruma soktuğu için kahroluyor, Leandre’nin kalbini kırdığı için yıkılıyor...”

Winona sesi titreyerek susarken Gwendolyn onun zor ayakta durduğunu farkedince uzanarak tepsiyi eliden alır. Zaman duvara yaslanarak elini alnına bastırırken kendi sesinden korkarcasına mırıldanır:

“Yaşam soluyor Gwen ve ben ne yapacağımı bilmiyorum...”

“Leandre?”

Günlerdir odasından çıkmayan Yaşam, Alonna’nın sesini duyduğunda döner ve pembe saçlı meleklerle göz göze gelirken Alonna artık kuralların bir anlamı olmadığını bilerek izin beklemeden içeri girer ve kapıyı örter.

“Livana’nın yanında olman gerekmiyor mu?”

Leandre cevap vermeden tekrar önüne döner ve iki yana açılmış uzun pencerelerden daha ne kadar göreceğini bilmediği topraklara bakar.

“Neden?”

“Çünkü o bebeği ancak sen hayatta tutabilirsin. Livana kendinden ya da bebeğinden başka her şeyi düşünüyor. Birinin Isabella’yı da düşünmesi gerek—“

“Ve o düşünecek biri ben mi olacağım?”

Alonna her zaman nazık, her zaman düşünceli ve içten olan adamın sesindeki kırgınlığın kalbini kırdığını hissediyorken uzanarak *arkadaşının* elini tutar.

“Liv’in yerinde sen olsan o düşünmeden tekrar senin yanına koşardı.”

“Liv beni bıraktı...”

Leandre elinin biraz daha sıkılmasıyla başını eğer, Alonna’nın elinin altında kalan eline bakar, sonra pembe saçlı meleğe dönerken Alonna açıklar:

“Arkadaşın olarak senin yanında olduğumu ve şimdi gidip doğru olanı yapmanı istediğimi söylemeye çalışıyorum, o yüzden elini sıkıyorum.”

Yaşam’ın derin sular kadar koyu yeşil olan gözleri *arkadaşlığı* görüyorken genç adam sorar:

“Elimi sıkmak yerine söyleyemez misin?”

“Bazen kelimelerden çok dokunuşlar önemlidir, sen de biliyorsun—“

“Ben Livana’dan başka hiçbir kadına dokunmadım, onu da *sen* biliyorsun—“

“Ne dediğimi anladın Lee, uzatma, lütfen.”

Yaşam yeni ismine kaşlarını çatarken Alonna bir sırrı açığa çıkmış gibi bir anda elini kendine çeker ve dönerek kapıya ilerler, sesindeki içten otoriteyi kaybetmemeye çalışarak konuşur:

“Livana’nın senden başka kimsesi yok, lütfen Leandre...”

Pembe saçlı melek Yaşam’a bir an daha bakıp gülümser ve odadan çıkarak onu kararıyla yalnız bırakırken genç adam az önce arkadaşça sıkılmış eline bakıyordu. Onun bir kardeşi vardır, arkadaşları vardır, o yanlış bir seçim yapıp kimseyi terketmemiştir, onun sevdiğini kimse elinden almamıştır.

Henüz...

Leandre pencereyi ve topraklarına arkasını dönüp odadan çıkar ve yapayalnız kalmış diğer Yaşam’ın yanına giderken pencerelere usulca dokunan beyaz perdeler hayal gibi bir rüzgarla havalanır...

“Bebegin doğması bu kadar önemliyse neden Aiden’ı cezalandırıyor?! Neden Livana’ya bu kadar acı veriyor?!”

Joseph odasında ateş saçarak bir o yana, bir bu yana yürüyorken Winona yatakta oturmuş, alçalan güneşin yerde yarattığı gölgeleri izliyordur. Joseph onun sessizliğine tahammül edemiyor, hızını keserek yarı yolda gelip eşinin yanına çöker.

“Bir şey yapmamız gerekiyor Winona.”
“Ama yapamayız. Biz de ceza çekmeliyiz, unuttun mu?”

Kahverenginin iki ayrı tonu birbiriyle buluşurken Winona uzanarak bütün zamanlarda onun eşi olan tek adamın yüzünü tutar.

“Bizim kaderimiz her zaman elementlerden ayrı tutuldu, ama biz karşı geldik...”

Joseph *biz* kavramını düzeltmeden dinliyorken Winona baş parmağıyla hafifçe genç adamın dudaklarının altındaki o küçük çukuru okşuyor, devam eder:

“Liv’in mutluluğu şimdi Aiden’a bağlı. Kırılan kalplerin onarılmasına bağlı, ama bunların hepsinin bir anda olması imkansız. Liv acı çekiyor, çaresiz, yaşam sadece kanın damarlarda dolaşması değil, onun acısıyla biz de acı çekiyoruz. Livana’nın ışığı söndükçe Isabella’nın ruhu da zarar görüyor Joseph—“
“Daha doğmamış bir can bile acı çekiyor, nasıl bir ceza bu?”

Joseph’in sesi onun acısını gösteriyorken Winona bilmediğini mırıldanarak uzanır, eşine sımsıkı sarılır ve gözlerini kapatırken usulca sorar:

“Isabella doğduktan sonra ne olacağız?”

İkisi de sorunun cevabını bilmiyor, birbirlerine tutunarak beklerken beklenen doğuma doğru günler yavaş yavaş azalıyor...

***

Hayır, Aiden’ı geri getirmeyeceğim.

Onun iyiliğine dair seçim artık Livana’nın elinde değil. Elementler her evrende yaşamlarını sürdürecek yolları bulmayı başardılar. Bu onlar için sadece bir test olacak. Zamanı geldiğinde geride kalanlar kayıplarını kazanmak için öne çıkacaklar, merak etme...

“Demetra ve Era geldiler. Livana’yı görmek istiyorlar.”

Joseph hayretle önündeki Alonna’ya bakıyorken pembe saçlı kız cevabı bekliyor, göz ucuyla Joseph’in arkasında bekleyen annesine bakar, sonra tekrar Zaman’a dönerken Joseph, Alonna’yı geçip avluda bekleyen Toprak ve Hava’ya ilerler.

“Neden görmek istiyorsunuz?”

Demetra soruya cevap olarak boynundaki toprak tılsımını çıkarır ve ortasındaki amberi sarmalayan bronz kolların yarattığı madalyonu Zaman’a uzatır.

“Bunu ona vermek için.”

Toprakkıran’ın tenine değen madalyon hala ılıkken Joseph bakışlarını avcunda yavaş yavaş sönen madalyondan çekip tekrar önündeki kadına bakar, Demetra onun ikinci ‘neden’ini görmüş, konuşmasına fırsat vermeden yanındaki Era’ya döner ve yaz havası kadar berrak sarışın da kendi tılsımını ve suyun masmavi bir lapis lazuli taşından olan yüzüğünü uzattığında Joseph elindeki değerli tılsımlara bakarak derin bir nefes alır, sonra sorar:

“Bunlar olmadan siz ne yapacaksınız?”

“Biz burada olmayacağız.”

Era’nın yumuşak sesiyle Joseph’in bakışları sarışın kadına dönerken Hava açıklar:

“Isabella’nın yaşamasının ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Bu tılsımlar Livana’da olduğu sürece Ateş’in çocuğu da gücünü bulacaktır—“

“Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Aiden’ı şu anda olduğu yerden kurtarmak için gidebileceğimiz tek yere; evrene geri dönüyoruz. Tanrıların bize ilk sunduğu seçeneği kabul ediyoruz. Buradaki hayatı bırakıp orada yeniden doğacağız, Aiden affedilecek, böylece dört elementin gücü yeni evrene tekrar dağılacak.”

Joseph ellerini kapatarak tılsımları avuçlarında hapsederken Era’nın iç çekişi serin bir rüzgar olarak vazgeçtikleri toprakların üzerinde eser...

“Biraz su alabilir miyim Leandre?”

Leandre oturduğu yerden kalkıp yatağın baş ucundaki bardağa biraz su doldurur ve Liv’in hemen yanına oturarak onun içmesine yardımcı olurken yorgun kadın artık neredeyse doğuma hazır olan karnını tutarak yavaşça doğrulur ve Leandre’nin eliyle birlikte bardağı tutarak suyunu içer.

O sırada kapı olabildiğince sessizce açılarak içeri Joseph girer, Livana’nın nadiren uyanık olduğu zamanlardan birini yakaladığına sevinirken canından bir parça olan yorgun güzelliğe gülümser.

“Sana hediyelerim var Liv.”

Liv yorgunca gülümser ve başını Leandre’ye yaslayarak hediyelerinin ne olduğunu sorar. Joseph elindeki tılsımlarla yatağın diğer yanına geçer ve oturduğunda Liv’in elini alarak avcunu açar, üç güçlü tılsım Yaşam’ın eline geçtiği anda parlamaya başlarken Livana gözleri dolarak solgun mavilerini Joseph’e kaldırır.

“Gittiler...”

Joseph itiraz etmeden sessiz kalırken Livana gözlerini kapatarak avcundaki tılsımları göğsüne bastırır, başını çevirerek Leandre’ye biraz daha sokulurken eşi onun omuzlarını sarmış, yaşama dair içinde ne varsa Isabella için harcıyorken uzanarak Liv’in karnına elini koyar ve usulca konuşur:

“Böylesi daha iyi oldu—“

“Onu asla göremeyeceğim artık, *asla*. Benim Aiden’ım gitti Leandre, geriye hiçbir şey kalmadı—“

“Bella’yı unutuyorsun.”

Livana şokla başını kaldırır ve neredeyse özür dileyen bakışlarla eşine bakarken Leandre yavaşça onun karınını sıvazlıyor, buruk da olsa gülümser.

“Çok fazla şey düşünüyorsun, onu düşün. Sadece kızını düşün, tamam mı?”

“Düşünüyorum, hatta kızım geliyor Leandre—“

Leandre onun ne demek olduğunu sormadan Livana kasılarak göğsüne bastırdığı elini sıkar ve korkuyla feryat ederek Joseph’e bakarken Zaman çoktan fırlamış, kapıyı açarak diğerlerine seslenir:

“Doğuyor!”

Evanescence – Sweet Sacrifice

Are you still too weak to survive your mistakes?

“NE YAPACAĞIM—ÇOK CANIM YANIYOR GWEN!”

Gwen ona sakin olmasını söylüyorken Leandre’yi çoktan olması gereken yere yönlendirmiş, genç adam Liv’in arkasından yatağa oturmuş, ona destek oluyorken Liv çarşafı yırtarcasına sıkıyor, upuzun hayatı boyunca ilk defa böylesine bir acı çekiyorken tek yapabildiği şey ağlayıp bağırmak oluyordur.

“ALONNA—“

“Geldim!”

Alonna annesinin istediği bütün malzemeleri getirmiş, bırakıp derhal odanın uzak bir köşesine çekilirken Gwendolyn’in kimseye ihtiyacı yok, ne yapacağını biliyor, sol elini Livana’nın karnının üzerine koyarak onu bakışlarını yakalamaya çalışır.

“Liv—Liv bana bak, tatlım bana bak—“

“ÇOK ACIYOR!”

“Biliyorum, ama geçecek. Sen Yaşam’sın, senin vücudun, ruhun, bütün varlığın bunu yapmak için yaratıldı Livana, güven bana, çok çabuk geçecek.”

Livana ağlayarak başını sallar ve Leandre’nin kollarına daha da sıkı tutunurken Gwendolyn derin bir nefes alarak tanrıların beklediği bebeği doğurmaya hazırlanır...

“LIV DERİN BİR NEFES AL VE /T, LÜTFEN!”

Liv acıdan bağırarak tüm gücüyle iterken boynunda atan can damarı neredeyse çatlayacak, parmakları Leandre’nin kollarına geçiyorken bir an sonra Yaşam kendini bıraktığında odayı yeni bir canın çıkışları doldurur, Livana sarsılarak ağlarken Leandre büyülenmiş gibi öylece kalakalmıştır.

Gwendolyn, Isabella'yı tertemiz örtülere sararak annesinin başucuna getirdiğinde Livana titreyen elleriyle kendinden çıkan parçasına uzanır ve en insani kararından ona kalan yavrusunu kollarına alırken hala ağlıyordur.

“Gwendolyn...”

Iris'in sesi duyulduğunda Gwendolyn'nin omuzları düşerken Livana kollarındaki bebeğe daha da sarılarak yaşlı gözleriyle önünde duran tanrıçaya bakar.

“Ne istiyorsun?!”

Iris'in gözlerindeki renkler biraz sonra yapacağı şeyin üzüntüsünü göstermekte eksik kalıyorken Livana onun sessizliği karşısında korkuyla Gwen'e bakar.

“NE OLACAKTI?! BELLA DOĞDUĞUNDA NE OLACAKTI GWEN?! KONUŞ!”

Gwendolyn onlarla beraber olduğu zaman içinde ilk defa kelimelerini bulamıyorken Iris onun yerine konuşur:

“Diğerlerini de buraya getir Gwendolyn—“

“Onlar olmadan yapamaz mısınız?! Iris, lütfen—“

“Gwen. Lütfen.”

Gwendolyn eteklerini topladığı gibi kendini odadan dışarı atarken Iris iki Yaşam'la başbaşa kalmış, ciğerlerini yakan derin bir nefesle gücünü toplar...

Odanın kapısı kırılırcasına açılır ve Joseph içeri dalarken Iris kollarındaki bebekle hala yatağın ayak ucunda, yüzü kapıya dönük bir şekilde onları bekliyordur.

“Bella'yı bana ver.”

Joseph uzanarak bebeği alacakken Iris bir anda ortadan kaybolup odanın başka bir yerinde ortaya çıkar, ama o sırada onun yer değiştirmesi dışında başka bir şey daha gözler önüne serilirken Joseph yatağın ucunda kaskatı kesilmiş, onun ardından yataktaki manzarayı gören Samuele yeşil bakışları sönerek yere çökerken Winona yanındaki Gwen'in ellerine tutunmuş, ağlayarak ona yaslanır.

En son odaya giren Patricia neler olduğuna bakıyorken içeri atılıp yataktaki Livana ve Leandre'yi gördüğünde bir an durur, kimseden çıt çıkmıyorken Samuele'in omuzları sarsılıyor, Joseph konuşmuyor, Winona ağlıyordur. Patricia tekrar yatağa bakar...

Livana Leandre'nin göğsüne saklanmış, parmakları belli belirsiz ona asılı kalmış, yüzünden derin bir uykunun ifadesi varken Leandre'nin kolları hala onu sarıyor, ama o da sanki öylece uyuyakalmış gibi cansız görünüyor—

Patricia haykırarak ellerini ağzına kapatır ve gerilerken onun ardından gelen Alonna ve Cora genç kadını tutmuş, onunla beraber yere çökerler. Patricia'nın haykırışından sonra sessizliği Bella'nın feryadı doldururken onun canlı sesinin aksine iki Yaşam sönmüş, cansız bedenleri dondurulmuş bir an gibi orada duruyordur...

***

Burada yaşam devam edemez Gwendolyn. Isabella doğar doğmaz her şey durmalı.

Bunu hiç kimse bilmeyecek. Sen de bilmiyormuş gibi davranacaksın.

Yaşam sona erdiğinde, söz veriyorum, hepinizin bir şansı olacak. Bir test, belki bir kurtuluş...

Isabella'nın tanrıların katından size getireceği bir söz...

Tanrılar kendi yarattıklarını asla bir kenara atmazlar, bunu en iyi sen biliyorsun Gwendolyn. Her cezanın mutlaka bir affı vardır. Hangi zaman, hayat ya da boyutta olduğu belirsizdir belki, ama mutlaka bir kurtuluş vardır.

Geride kalanlar tanrıların sözüyle bu affı kazanabilmek için test edilecekler. Belki bir ömür boyu sürecektir, belki sadece göz açıp kapayıncaya kadar bitecek, ama mutlaka affedilecekler.

Isabella bütün güçlerin çocuğu. Elementlerin en güçlüsü ve tanrıların en kıymetlisinin kızı. Onun kaybettiklerini bulmak, ona geri getirmek, ruhunu tamir etmek geride kalanların testi olacak.

Livana ve Leandre'yi tekrar bulacaklar.

Patricia titreyerek gözlerini açar ve irkilerek dirsekleri üzerinde doğrulduğunda bir anda aklına oturan yabancı görüntülerle nefesini tutar.

Daha önce hiç görmediği bir yatak odasında, hiç uyumadığı bir yatakta, hiç dokunmadığı çarşafların içinde uyanmıştır. Yatağın hemen karşısında asılı duran geniş aynada kendini görünce refleksle elini saçlarına götürür ve kısalmış tutamlardan parmaklarını geçirirken bir an sonra aynada Iris'in yansımasını da gördüğünde hızla sağına döner.

“Ne yaptın bana?!”

“Seni başka bir boyuta getirdim ve eğer sakinleştiysen ne yapman gerektiğini anlatacağım—“

“Hayır!”

Patricia yorganı ve bacaklarına asılı kalan çarşafları ittirerek yataktan çıkarken ellerini iki yana açarak şiddetle itiraz eder.

“Diğerleri nerede?! Livana ve Leandre—tanrım...”

Sarışın kadın aklında kalan son görüntüyü tekrar hatırladığında elini tekrar ağzına kapatır ve az önce bıraktığı yatağa tutunarak başını eğerken Iris onun aldığı derin nefesleri görebiliyor, usulca konuşur:

“Bana sonsuza kadar bağırıp çağırabilirsin, ama önce söyleyeceklerimi dikkatle dinlemen gerekiyor—“

“SENİ DİNLEMEK YERİNE ÖLMİYİ TERCİH EDERİM!”

“Emin misin?”

Patricia önündeki tanrıçanın sesinde ölümün basitliğini duyarken tüyleri ürpererek doğrulur. Iris onun işbirliğine ikna olduğunu görünce cesaret verircesine gülümser, Boyut nefretle sorar:

“Ne söyleyeceksin?”

“Çok zor bir şey değil, Samuele'i bulmanı istiyorum.”

Patricia hiçbir şey anlamamış, mantık yürütecek kadar sakin bir ruh halinde olmadığı için boş bakışlarla Iris'e bakıyorken tanrıça sakin, kontrollü ve güçlü, açıklar:

"Şu anda istediğin her an ve her şekilde boyutlar arası geçiş yapabilirsin Patricia. Bütün kapılar sana açık, boyutlar adına istediğin her şeyi yapabilirsin. Samuele bu boyutların birinde seni bekliyor. Hangisi olduğunu sen bulacaksın."

Sarışın kadın yutkunurken Iris onun şu anda bile içinden tüm gücüyle Samuele'e seslendiğini duyabiliyor, başını iki yana sallar.

"O kadar kolay değil. Hissettiğin ya da gördüğünü sandığın şeyler Samuele olmayabilir. Daha dikkatli olacaksın ve çok önemli bir kuralı da unutmayacaksın—"

"Kurallarınızı canı cehe—"

"Petra, lütfen."

"Sen bana Petra diyemezsin. Bana sadece Samuele o isimle seslenebilir, anladın mı?"

Iris gülümseyerek başını sallarken zaten bunun fark edilmesini istiyor, konuşur:

"Bu yüzden de seni sadece Samuele görmeli. Sen bundan sonra sadece Petra'sın Patricia ve Petra eşini ararken diğerlerine asla görünmemeli. Winona ya da Joseph'le asla yaklaşmayacaksın. Onlar senin varlığını bilmeyecek, amacını bilmeyecek. Karşı karşıya gelmeyeceksin. Samuele'i ararken onlardan kaçacaksın—"

"Neden?!"

Tanrıça kollarını kavuşturarak omuzlarını hafifçe silker.

"Oyunun kuralları böyle. Samuele dışında başka biriyle bağlantıya geçmeye çalışırsan oyun biter ve sen kaybedersin Petra. İnan bana seni kaybın diğerlerinin de kaybı olacak. Hepiniz bu oyunun içindesiniz, adımlarınız birbirine bağlı. Sen sana söylenenleri harfiyen yerine getirirsen diğerlerinin de şansı artar."

Petra başını iki yana sallıyorken Iris kavuşturduğu kollarını açarak derin bir nefes alır.

"Başka bir seçeneğin yok. Samuele'i bulmadığın sürece bu döngüden çıkmayacaksınız, hiçbiriniz—"

"Ne döngüsü? Çıkarsak ne olacak? Samuele neden beni bekliyor? O neden beni bulamıyor—"

"Samuele'i sadece sen görüp tanıyabilirsin, aynı şekilde o da sadece seni tanıyabilir. Onu bulduğunda sıradaki adımı öğreneceksin. Yavaş yavaş parçalar birleştikçe önünüzü daha iyi göreceksiniz. Sonunda her şey iyi olacak, güven bana—"

Petra sinirle güler ve kendi kendine söylenirken Iris onu izliyor, başarabilmesini umarak umutla iç çeker ve bir an sonra ortadan kaybolurken Petra onun yok olmasıyla irkilerek yapayalnız kaldığı yabancılık içinde sessiz kalarak yutkunur...

Iris belirmediği odada bir an durur, etrafına bakarken duvarlardaki çeşit çeşit posterleri ve maket uçaklarla oyuncak arabaları gördüğünde gülümser ve bütün bunların yeni sahibi olan küçük delikanlıya ilerleyip onunla beraber bir boy aynasının önünde durur.

Açık kumral saçları, yemyeşil gözleri ve kesinlikle kendine ait olmayan 10 yaşındaki bir çocuğun yüzüyle aynaya bakan Samuele neler olduğunu anlamaya çalışıyorken arkasında gördüğü Iris'e bakarak korkuyla sorar:

"Neden bu haldeyim?"

Delikanlı kendinden çıkan yabancı ve genç sesi duyduğunda korkuyla ellerini boğazına götürür ve büyümüş gözlerle kendisine bakarken Iris ellerini onun omzularına koyarak her zamanki sakinliğiyle tane tane açıklar:

“Sen bundan sonra Sam Miller olarak yaşayacaksın Samuele. Bu senin yeni kimliğin.”
“Neden? Neden bir *çocuk*?”

Iris onun yumuşacık saçlarını okşarken konuşur:

“Sen Yaşam’ın kardeşisin, onun kanındansın ve onu bulabilmek için yaşamı en başından tatman gerekiyor—“
“*Bulabilmek*? Leandre yaşıyor mu? Nerede?”

Delikanlı heyecanla arkasını dönerken Iris onu ellerinden tutarak durdurur.

“Evet, yaşıyor ve sen abini bulacaksın. Ama önce bilmen gereken bazı kurallar var.”

Sam itiraz etmeden bütün dikkatiyle dinliyorken Iris az önce güçlerin ruhunu bırakmış, şimdi onların *beynine* bakıyor, kuralları anlatır:

“Sam, ben buradan ayrıldığım anda sen Samuele olarak yaşadığın her şeyi unutacaksın, tam anlamıyla Sam Miller olacaksın. Bir ailen, annen, baban, arkadaşların olacak ve Petra’nın senin bulacağı güne kadar bu hayatı sürdüreceksin.”

Yeşil gözler çaresizce karşısındaki kadını izliyorken Iris karşısındaki çocuğun bedeni ona ait olmasa da kırık kalbi ve korkusunun hala aynı olduğunu görüyor, uzanarak sıcak elleriyle küçük adamın yüzünü tutar.

“Petra seni bulacak, ama bu biraz zaman alabilir. O seni gördüğünde senin Samuele olduğunu bilecek, nasıl görünürsen görün, sadece onun gözüne eski Samuele gibi görüneceksin. O seni bulduğunda hatırlayacaksın, Leandre’yi bulman gerektiğini bileceksin. Petra’nın senden, senin de Petra’dan öğreneceğin şeyler var. Ama o zaman gelene kadar bekleyeceksin. Başkası olarak da olsa, bekleyeceksin.”

Sam’in gözleri dolmuş, delikanlı gözlerini boşluğa dikerek yutkunurken Iris uzanarak onun saçlarını öper ve biraz sonra tanrıçanın elleri Samuele’den ayrıldığında Boyut özünü unutmuş, gözlerini kırıpıştırarak havayı koklar. Annesinin pişirdiği kekin tatlı kokusunu duyduğunda keyifle gülerek kapıya koşar:

“ANNE! AÇIM!”

“Joseph? Neredesiniz?!”

Winona gittikçe artan bir endişeyle saraydaki kapıların birine daha asılır, saatlerdir her açtığı kapıda olduğu gibi yine içerde kimseyi göremezken koridorun sonunda bir kapının kapandığını duyar, koşturarak dışarı çıkar ve sesin geldiği tarafa koşarken sarayda birilerinin olduğunu biliyordur, ama ne yaparsa yapsın ona ulaşamıyordur. Hangi kapıyı açsa başka bir yerde bir kapı kapanıyordur. Ayak sesleri vardır, nefes vardır, zaman hala akıyordur ama Winona bir türlü oraya ulaşamıyordur.

Joseph, Patricia ya da Samuele, herhangi birisinin orada olmasını umarak tekrar tekrar kapılara asılan Winona bir boş odayla daha karşılaştığında korkudan ve tükenen sabrı yüzünden elleri titriyor, kapıya tutunarak yere eğilir, başını bacaklarının arasına indirerek derin nefesler alırken biraz sonra tamamen yere oturarak ağlamaya başladığında omzuna dokunan bir elle irkilerek başını kaldırır. Iris’in dipsiz denizler gibi olan gözleri ona bakıyorken güzel tanrıça Zaman’ın ellerini tutarak onu çöktüğü yerden kaldırır.

“Bu sarayda artı kimseyi bulamazsın Winona. Burası sana kapalı.”
“Nasıl olur!? Burası benim *evim*.”

İrisi başını iki yana sallarken omuzlarından dökülen parlak bukleleri kollarını okşuyor, sesi yine sakin, Zaman’ın kurallarını anlatmak için konuşur:

“Artık bu saray senin evin değil Winona. Hangi zamanda olursa olsun, nereye gidersen git döneceğin bir yerin kalmadı. Buraya tekrar kavuşman ve burada kalan insanı tekrar görebilmen için yapman gereken şeyler var.”

Winona ne diyeceğini bilmiyor, kahverengi gözleri yaşlı, özenle çizilmiş narin yüz hatları endişeli, ellerini tutan tanrıçayı dinliyordur. Iris devam eder:

“Önce Liv’i bulacaksın. Hangi zamanda olursa olsun. Onun güvende olduğundan emin olacaksın—“
“Livana yaşıyor mu?!”

Iris en azından bunu ona vermek istiyor, sakin bakışları biraz daha aydınlarak başını sallar.

“Evet, ve senin görevin onu bulmak, daha sonra da Patricia’yı bulup sıradaki basamağı öğrenerek yollarınızı birleştirmek olacak.”

Winona sanki büyülenmiş, bir an derin bir nefes alırken gözleri parlayarak Iris’e bakar.

“Onu hissediyorum—nerede olduğunu bilmiyorum, ama Livana’yı hissediyorum. *Yaşıyor...*”

Iris gülümseyerek başını sallar ve yavaşça ellerini Winona’nın ellerinden çekerken Zaman avuçlarının içinde duran element tıslımlarına bakar.

“Bunlar...”

“Zor olan Livana’yı bulmak değil, onu kendine bağlamak olacak Winona. Yaşam sana güvenmeli, ama senin özünde kim olduğunu bilmemeli. O yeniden doğdu, bu hayatındaki hatıralardan hiçbirini kullanamazsın. Oraya gittiğinizde Livana ve Winona olmanız yasaklı olacak. Ancak o zaman Ateş’i de onunla beraber güvende tutabilirsiniz.”

Winona elindeki üç tıslımı sımsıkı tutarak Iris’e bakıyorken kafası karışmış, başını hafifçe iki yana sallar ve sorar:

“Ateş? Aiden’ı neden güvende tutmalıyım?”

“Isabella’ya kaybettiklerini geri vereceksiniz. Livana ve Aiden kurallara karşı geldiler, ama onların yarattığı güç her zaman ikisini bir arada isteyecek. Onun isteklerine karşı gelemezsiniz, Yaşam ve Ateş bir arada olmalı.”

“Bütün bunlar onların beraber olmasıyla başımıza geldi, tekrar neden aynı şeyleri yaşayalım?”

Iris gülümser ve Zaman’ın saçlarını yavaşça omzunun ardında atıp parmaklarını ipek buklelerden geçirerek konuşur:

“Yapman gereken şeye olan inancın sana çok kısa zamanda gelecek, şüphelen olmasın. Sen *kalpsin* Winona, neyin doğru olduğunu en iyi sen göreceksin. Tek sorun kendi inandıklarını başkalarına da gösterebilmen. Asırlardır bu evrendesin, sayısız zaman içinde dolaştın, şimdi onları kullanmanın zamanı geldi—“

“Bu bir *ceza* mı?”

Iris bu soru karşısında sessiz kalırken Winona anlamış, usulca konuşur:

“Bu bir test...”

Tanrıça belli belirsiz başını sallayarak gülümser ve ortadan kaybolurken Winona artık onun olmayan sarayına bakarak aklını ve en önemlisi de *kalbini* hazırlar...

Mariah Carey - Butterfly

*I can't pretend these tears aren't over flowing steadily
I can't prevent this hurt from almost overtaking me
But I will stand and say goodbye
For you'll never be mine...*

Iris sarayın en üst katındaki büyük balkonda belirdiğinde Joseph'in arkası dönük, bomboş kalmış ama hala hayatla parlayan toprakları izliyordur.

"Hala yaşıyorlar, değil mi?"

"Nasıl anladın?"

Joseph gülümseyerek yanında duran tanrıçaya döner ve cevaplar:

"Çünkü ben hala nefes alıyorum."

"Belki de cennettesindir."

"Burası benim cennetim değil Iris."

Zaman bakışlarını tekrar önündeki manzaraya çevirerek konuşur:

"Benim cennetim ne bu kadar büyük, ne de bu kadar yalnız olabilir. Hala yaşıyorum ve bir şeyi bekliyorum. Nedir?"

"Her şeyi. Şu ana kadar hep diğerlerinin iyiliği için çabaladın, verdikleri kararlarda yanlarında oldun, destekledin, çoğu zaman engelledin, *korudun*. Artık bekleyeceksin Joseph. Onlar sana dönene kadar burada kalacaksın. Hala zamanlar sana açık, istediğin yere gidebilirsin, ama tekrar buraya dönmek zorundasın. Diğerleri onlara verilen görevleri bitirene kadar buranın kapıları onlara kapalı, senin ruhun ve gözlerin de onlara..."

Joseph acı dolu bir ifadeyle Iris'e döndüğünde tanrıça uzanarak genç adamın koluna dokunur, hafifçe sıkarak gözlerine bakarken konuşur:

"Yalnız olmayacaksın. En değerli şeyi senin ellerine bırakacağım Joseph, ama ondan önce sana veda etmek isteyen biri var. Tekrar geleceğim..."

Joseph hayır diyerek onu tutmak ister, ama uzattığı eli boşluğa düştüğünde genç adam yorgun bir iç çekişle kapıya döner, o anda sapsarı bir kelebek uçarak onun boyununa atlarken Joseph bir anda içine dolan aydınlık ruhla gözlerini kapatarak Corenna'yı sımsıkı tutar.

Kelebek hıçkırarak ağlıyorken aldığı kesik nefeslerin arasında konuşur:

"Gidiyoruz—Winona'ya gidiyoruz."

Joseph hızla gözlerini açarak geri çekilirken Corenna hala ona asılı, başını sallar:

"Bizim de seçmemiz gerekiyordu, Winona'yı seçtik. Annem, Alonna ve ben, gidiyoruz."

Zaman önündeki meleğin gözlerine bakıyorken yaşlarla parlayan açık maviler de ona bakıyordur. Corenna asırlardır dokunmaya kıyamadığı adamın yüzünü tutarak uzanır ve dudaklarını kapatırken

Joseph de onu karşılamış, en dokunulmamış güzellik dudaklarından nefesine sızıyorken artık kurallar kalmamış, yasak olan yapılmış, dokunulmayan binlerce kez yaralanmıştır.

Zaman'ın elleri meleğin üzerindeki kumaşları sıkarak onu kendine daha da çekerken kelebeğin kanatları ilk aşkının gücüyle titrer, yaşlar yine akmaya başladığında Corenna güçsüzce geri çekilir.

“Bir daha asla aşık olmayacağım. *Asla.*”

Joseph onun hala lekelenmemiş saflığına gülümseyerek eğilir ve kelebeğin dudaklarını tüm şefkatiyle öperek geri çekilirken mırıldanır:

“Asla diye bir şey yoktur Corenna. Zaman içinde hiçbir şey bir defa yaşanmaz. Bunu değiştirebilecek kadar güçlü müsün?”

Mavi gözler önündeki güçlü adamı izliyorken kelebek başını iki yana sallar.

“O kadar güçlü olsam şu andan başka bir anı yaşamazdım, ama değilim.”

“O kadar çok *an* yaşayacaksın ki *kelebek...*”

Corenna onun ‘*kelebek*’iyle gözlerini kapatırken Joseph uzanarak güzel meleğin alnını öper ve tekrar sarılırken Alonna uzun zamandır beklediği yerden artık çıkmaya karar vermiş, eşikte durarak en usul sesiyle konuşur:

“Artık gitmemiz gerek Corenna.”

Sarı kelebek kollarındaki adamı bırakır ve gözlerini silerek hızla içeri koşarken Alonna onun arkasından bakıp tekrar Joseph’e döner.

“Sağol Joseph, ona bunu verdiğin için. Kalbinin Winona’ya ait olduğunu biliyoruz.”

Joseph başını sallarken Alonna da onun yanına gelmiş, asırlarca hepsinin dayanağı olan adama sımsıkı sarılarak gülümser.

“Biz dönene kadar kendine iyi bak.”

“Siz de ona iyi bakın...”

Alonna başını sallayarak geri çekilir ve tekrar içeri girecekken Joseph konuşur:

“Seni sevenler de en az senin sevdiklerin kadar kıymetlidir Alonna, sakın unutma.”

Pembe saçlı melek ardında bıraktığı Zaman’a bakarak gülümser ve gözleri dolarak başını sallar.

“Unutmam, söz.”

***

Isabella’yı yanımda tutamam Gwen. Onu Joseph’e bırakacağım, ama onun gücü yalnız başına o evrende kalmaz. Siz de yanınızda olmayacaksınız, hayır, başka bir meleğe ihtiyacımız var. Bize kimin yardım edeceğini de biliyorum...

Lucinda.

Bond – Dream Star

“Hala neden Bella’nın meleği olamadığımı anlamasam da—“
“Adrianne, lütfen.”

Iris kendisi kadar parlak gözleri olan güzel kızına bakarken Adrianne sarı saçlarını tek kulağının ardına atarak gözlerini devirir.

“Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi—birileri geliyor.”

Iris, Adrianne’nin işaret ettiği yere bakar ve bembeyaz Oreon lobisinde onlara doğru gelen Lucinda’yı gördüğünde gülümseyerek ayağa kalkar.

“Iris, Adrianne...”

İki güzel tanrıça beyazların içinde daha bir farklı parlıyorken bir zamanlar onlardan biri olan, ama yıllar önce son görevini bitirerek evrene inen azat edilmiş elçi tanrıça Lucinda arkadaşına sarılarak keyifle gülümser.

“Evrene inmenize daha vakit var sanıyordum, erkencisiniz.”

İki kadın ayrılırken Lucinda yıllar sonra büyümüş ve göz alıcı bir güzelliğe kavuşmuş Adrianne’nin parlak sarı saçlarını okşar, o sırada Iris aslında neden geldiklerini açıklar:

“Daha tam olarak inmedik, yapmamız gereken son bir şey var ve yardımın gerek Lucinda.”

Lucinda ciddi bir şeyler olduğunu anlamış, olmasa bu iki tanrıçayı evrende görmesinin kolay olmadığını biliyor, arkadaşını koluna alarak asansörlerin tarafını gösterir.

“Ofisime çıkalım, daha rahat konuşuruz.”

Iris onaylayarak yürürken Adrianne de annesini ve bu yeni kurulan evrende Oreon Yüksek Kurulu Başkanı olan Lucinda Nobes’i takip eder...

“...ve bütün bu testler bitene kadar Isabella’nın o evrende kalması gerekiyor. Onun yanında olacak birine ihtiyacımız var.”

Lucinda anladığını söyleyerek başını sallar ve ekler:

“Benim yapamayacağımı biliyorsun Iris, benim işim bitti, güçlerim sınırlı...”
“Biliyorum, teklifim sana değil, Delora’ya olacak, ama önce seninle konuşmak istedim.”

Lucinda şaşkınlıkla bir an konuşmazken Iris gülümser, Adrianne araya girer:

“Aslında ben de olabilirdim—“

Iris hızla kızına dönerek bir şey diyecekken Adrianne elini kaldırarak onu durdurur:

“Ama, Delora kadar özel bir melek varken başkasını düşünmek haksızlık olurdu, değil mi?”

Iris memnuniyetle önüne dönerken Adrienne de gülümsüyordu. Lucinda hala şaşkın, parmaklarının ucuyla hafifçe alnını kaşır, sonra arkasına yaslanarak derin bir nefes alırken karşısındaki iki tanrıça onun cevabını bekliyordu.

“Bu çok büyük bir şey Iris. Delora’ya bunu teklif ederseniz ve o kabul ederse kızımı benden alacaksınız, etrafımda dolaşan Delora benim kızım olmayacak—“

“Bu fedakarlığını sana fazlasıyla geri ödeyeceğiz Lucinda—“

“Ayrıca neler olduğunu hatırlamayacağına göre ortada çok büyük bir sorun da yok.”

Iris ve Lucinda aynı anda Adrienne’e dönüp mavi bakışlarını genç kıza saptırken güzel melek ellerini kaldırarak arkasına yaslanır. Lucinda onu sindirmek istememiş, sadece bu kadar zaman sonra hayatının en önemli parçasının değiştirilme fikrinden rahatsızdır, usul bir tonla konuşur:

“Ben ne düşünürsem düşüneyim son karar Delora’nın olacak. Gün gelip Delora’nın da görev zamanı geleceğini biliyorduk. Sadece...”

Sarışın kadın kelimelerini arıyorken Iris onun ne demek istediğini biliyor, başını sallar ve arkadaşının cümlesini tamamlar:

“Bu kadar büyük bir şey olacağını düşünmemiştin.”

Lucinda onaylayarak başını sallarken Iris karşısındaki tanrıçanın iki kızı hakkında ondan daha başka, daha büyük şeyler biliyor, gülümser.

“Cuslov ve Delora için seçilmiş görevler küçük olamazdı. İkisi de çok özel melekler Lucinda.”

“Cuslov için hala ne düşündüğünü söylemedin, tekrar tekrar sormalı mıyım?”

Iris içtenlikle gülerek başını iki yana sallar.

“Zamanla göreceksin. Cuslov kendi zamanının meleği olacak Lucinda, gurur duyacaksın.”

Lucinda’nın gözleri şimdiden gururla parlıyorken Iris derin bir nefes alarak sorar:

“Delora’yı ne zaman görebiliriz?”

“Arayalım...”

Lucinda telefonu kaldırarak bir numara çevirirken Iris heyecanlı, Adrienne ise oldukça meraklı, bukle bukle olan kısa saçlarını parmağının ucunda çevirerek bekler.

“EVET!”

Delora heyecanla parlıyorken bir anda ağzından çıkan aşırı heyecanın yanında oturan annesini ve ablasını kırdığını düşünmüş, endişeyle onlara bakar.

“Yani, aslında—“

Cuslov gülümserken Lucinda da uzanarak kızının yanağından öper ve elini tutarak konuşur:

“Sevinebilirsin—“

Delora anında parlayarak yeni bir evet daha patlatırken Lucinda arkasına yaslanmış, diğer yanında oturan kızının elini tutmasıyla ona döner. Genç Nobes upuzun sarı saçları omuzlarından dökülerek başını annesinin omzuna yaslar Lucinda da ona dayanmış, diğer kızının hevesle ne olacağını dinlemesini izler.

“Sen bizimle geldiğinde geride başka bir kopyanı bırakman gerekiyor Delora, zamanlardaki yokluğunun dengesini böyle sağlayacağız.”

Delora ciddiyetle başını sallar ve o anda odanın bir ucunda iki Delora daha belirirken Adrianne hayranlıkla tamamen Delora’ya benzeyen ama apayrı ruhları olan kopyalara bakar, kopyalar da bir anda dönüp sarışın meleğe baktıklarında Adrianne korkuyla irkilerek bakışlarını kaçırır.

“Kopyalar bir arada olmadığı sürece güzel...”

Delora gururla gülümserken kopyalarına döner.

“Kızlar, biriniz burada kalacak, aranızda karar verin.”

İki kopya Delora bir süre sessizce tartışır ve biraz sonra bir tanesi diğerine sarıldıktan sonra ortadan yok olurken geride kalan kopya ısl ısl gülümseyerek Lucinda ve Cuslov’a bakar.

“Yokluğumu fark etmeyeceksiniz bile! Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğim, değil mi?”

Masadaki yerinde oturan Delora da aynen katılarak başını sallarken Lucinda iç çeker, Cuslov hafifçe öne eğilerek kardeşine bakar.

“Kendine dikkat et Delora, sonsuza kadar bu kopyayla yaşayamayız.”

“Kopya deme lütfen, o da benim bir parçam. Benden ayrı olduğu zamanlarda kendi hatıraları var, ruhu var, düşünceleri var—“

“Biliyoruz, ama yine de dön lütfen.”

Delora gülümseyerek başını sallar.

“Ben de seni seviyorum Cuslov.”

Cuslov genç yüzündeki keskin hatları yumuşatarak gülümserken Delora oturduğu yerden kalkarak annesine sımsıkı sarılır.

“Hiç gitmemişim gibi olacak. İyi olacaksınız, değil mi anne?”

“İyi olacağız bebeğim, bizi düşünme. Delora bize bakar.”

Delora mutlulukla gülümserken Cuslov’a annesini işaret ediyor, kopya’nın da nasıl Delora olduğunu hatırlatıyordu. Onları dinleyen kopya Delora gerçeğinden bile gerçek, artık ayrılma zamanı geldiğini anlamış, odadakilere göz kırparak dışarı çıkar ve yıllarca sürecektir oyunda asıl Delora’nın yerini doldururken Iris ve Adrianne meleklerini alarak Oreon’u anlık bir büyüyle tekrar eski akışına bırakırlar...

Gerisi kendiliğinden gelişecek. Hepinize güveniyorum. Evrene inmiş olsam bile hep yanında olacağım. Nerede olduğumu bileceksin Gwendolyn. İlerde bir gün benim Lucinda’ya ihtiyacım olduğu gibi sen de ne zaman istersen beni bulabilirsin. Winona’ya destek olacağın zaman içinde lütfen evrenin tadını çıkar. Bunu kızlarına da, kendine de borçlusun.

Yaşa Gwen.

Şimdi git, seni bekliyorlar.

Tanrıların koyduğu kurallar yıkıldığında yenileri oluşmuştu.

Elementler yeni bir evrene doğmuş, Yaşam donmuş, geride kalanlar ise insanlığa yaklaşmak ve Isabella'nın sınırsız gücüne kaybettiklerini geri vermek için bir teste girmişlerdi.

Onları yaratanlar ilk döngüde her şeyi kolaylaştırmış, ama şimdi hepsinin avcuna yapbozun bir parçasını koyarak onları kendi oyun alanlarına bırakmıştı.

Her parça kendi içinde birleşip bir diğerine uyacak kenarlar yaratacaktı.

İlk parça Boyutlara aitti. Petra öncelikle Sam'i bulacak, sonra sıradaki adım Sam'in Leandre'yi bulması olacaktı.

İkinci parça yalnız kalan Zaman'a aitti. Winona Liv'i bulacak, Ateş'i Yaşam'la bir tutacak ve her şeyin çözülmesi için yapacağı son şey Petra'ya ulaşmak olacaktı.

Üçüncü ve belki de en zor parça Zaman'ın eşine aitti. Joseph ona emanet edilen gücü korumalıydı. Isabella, Joseph'le birlikte, onun *Bella'sı* olarak büyüyecek, meleği Delora'nın arkadaşlığı bildiği tek gerçek dostluk olacaktı. Diğerleri evrene dağılmış iki Yaşam'ı ararken Joseph ne kadar süreceğini bilmediği bir zaman boyunca bir can büyütecekti.

Bu üç parça birleştiğinde test bitecek, her şey olması gerektiği gibi olacaktı. En azından Iris öyle söylemişti, ama ne kadar zor olacağından bahsetmemişti.

İlk parçanın ikinci parçaya uyması sayısız boyutlar ve bitmek bilmeyen yıllar alacaktı. Winona Liv'i her seferinde bulup sonra tekrar kaybederken bir yandan da Petra'nın nerede olduğunu anlamaya çalışacak, Petra ise kendi görevi için ondan kaçarken imkansız bir kovalamaca sürüp gidecekti. Liv bulursa bile Aiden'ı kendi yaşadıklarından kurtarmak, her ikisini tekrar bir araya getirmek onları bulmaktan daha zor olacaktı.

Her şey ne kadar zor olsa da, sayısız boyutlar ve bitmek bilmeyen o yıllar içinde yardım hiçbir zaman gecikmedi.

Gwendolyn ve kızları seçimlerinin sonucunda çok önemli bir yerde Winona'ya yardım için evrene indirildiler. Gwen Rosenthal ve kızları Cora ile Lonna, kimse gerçekten fark edemese de bütün bu karmaşanın merkezinde elden kaçan uçları toplamak için çabaladılar.

Ancak bu oyuna dışardan yardım eden öylesine bir güç vardı ki, onun istediklerini ve yapabileceklerini engellemek mümkün olmayacaktı.

Isabella.

Isabella her şeyin düzelmesi için tanrılar tarafından verilen bir sözdü ve verilen sözü geri almak kurallar arasında yoktu.

Maksim – Nachrach

Bomboş toprakların üzerinde esen rüzgar...

Rüzgarın usulca birbirine vurduğu, bir zamanlar çok güçlü bir adama ait olan tılsımlar...

Rengarenk kıymetli taşların üzerinde dolaşan incecik, masum eller...

Mavi gözler, simsiyah saçlar, bembeyaz bir ten...

Annesi gibi.

Güçlü bir ruh, kıvrak bir zeka, hiç sönmeyen bir ateş...

Babası gibi...

“Acıkmadın mı sen hala?”

Simsiyah saçlar savrulur ve Isabella bir an irkilerek kapısında onu bekleyen Delora’yı gördüğünde tanrıların bile dokunmaya kıyamadığı yüzü aydınlanarak gülümser.

“Sevdiğim bir şey var mı?”

“Joseph ne yememizi istiyosa o var, hadi gel—“

“Ama onun seçtikleri—“

Delora bildiğini söyleyerek başını sallar ve elini uzatarak genç kızı yanına çağırırken konuşur:

“Çoğu zaman iğrenç ve adını bilmediğimiz şeyler, evet, ama bu seferki güzel—“

“Neymiş?”

“Sürpriz—“

“Sürpriz neymiş?”

Isabella merakla cevabı bekliyorken Delora meleği olduğu kızıdan daha çok evren yüzü görmüş, o gören gözlerini devirerek cevap verir:

“Sürprizin ne olduğunu söylersem sürpriz olmaz—“

“Zaten üç kişi değil miyiz, sürpriz olmasa ne fark eder—“

“Büyüdükçe biraz çenen durur demiştin ama, hayır! Sabahın köründe mama için ağlamanın yerini bayıltan sorular aldı.”

Genç kız Delora’nın şakalarını daha konuşamadığı zamanlardan beri biliyor, ama o konuşamadığı zamanlar bir hayli kısa sürdüğü için hala pek alışamadığını düşünüyor.

Isabella koridorda çekiştirilerek meleğini takip ediyorken arkasından sallanarak onu takip eden kolundaki boncuk bilezikler şakırdıyordu, genç kız evrende geçirdiği zamana ters orantılı olgun sesiyle konuşur:

“Bebekliğimin sadece birkaç ay sürdüğünü sanıyordum, o kadar rahatsızlık verdiğimi bilmiyordum Delora, özür dilerim—“

Delora gülerek merdivenlerin ortasında durur ve dönüp güzeller güzeli ve bir o kadar da saf Bella’ya sımsıkı sarılırken siyah saçlı kız bunu yapmayı seviyor, ona tutunarak gülümser.

“Sürpriz nedir?”

Delora eline geldiği gibi Bella'nın poposuna bir tane vurunca tanrıların önünde diz çökmeye hazır olduğu güçlü evlat masumca kıkırdar, hemen sonra meleği onu alıp sürprizine götürürken ikisi de bu yapayalnız sarayda gencecik iki kız, konuşarak saraydaki her köşenin olduğu gibi yine onlara büyük gelen mutfağa giderler...

Bella önündeki sarı sarı kızarmış patates yığınının bakıyor, ara sıra da tabağın sol tarafında duran, iki yuvarlak ekmek arasındaki kızarmış etten bir lokma alarak tekrar patatesleri izlemeye dönüyordur. Genç kız bir tane upuzun patatesi kaldırarak altın sarısı rengine bakarken biraz sonra onu masanın ortasına uzatarak sorar:

“Nasıl bu kadar düzgün kesebiliyorlar? Büyüyle mi?”

Delora ağzındaki büyük lokmayı çiğnerken bir hayır homurdanır, hemen ardından bir anda üzerindeki tiril tiril elbisenin kucağına koca bir parça ketçaplı et düştüğünde sarışın melek ağzı kapalı, boğuk bir sesle isyan eder. Bella da elinde patatesi, annesinden aldığı mavi gözleri meleğini izliyorken Joseph dalgın, masadan bir peçete alıp Delora'ya uzatır, sonra kendi yemeğine döner ve hamburgeri çatal bıçakla yemeye devam ederken Bella bu sefer Zaman'a döner.

“Winona'yı mı özlüyorsun?”

Joseph hafifçe gülümserken başını sallar, Bella patatesi bırakarak oturduğu yerden kalkar ve masayla Joseph'in arasından eğilip onu büyüten adama sarılırken Delora onları öyle görünce elbisesini bırakır, içi ısınarak Joseph'e gülümserken Bella'nın sesi duyulur.

“Hala nasıl öyle kestiklerini söylemediniz.”

Joseph gülerek Delora'ya masayı işaret eder, hemen ardından masada bir patates dilimleyici belirirken Bella sarıldığı Joseph'ten ayrılıp masadaki garip şeye bakar, eline alır ve evire çevire masadan uzaklaşırken Delora ona yine yemeğini unuttuğunu söylüyor, Bella sağ elini şöyle bir havada sallayarak masadaki tabağını kendine çağırarak pırl pırl güneşli günde avluya çıkıyordur...

Delora akşamüzeri Bella hala tekrar saraya girmeyince avluya çıkar ve genç kızı ayaklarının dibindeki dilimlenmiş ve kızarmaya hazır patates dilimleriyle görünce gülerek o tarafa koşturur.

“Ne yapıyorsun Bella?!”

Bella gayet doğal bir şey yaptığını düşünüyor, bir patatesi daha dilimleyicinin iki kolu arasına koyar, sonra iki eliyle bastırarak sarı uzun dilimlerin kare bıçakların arasından çıkmasını izlerken gülümseyerek cevaplar:

“Patates dilimliyorum.”

“Avluya mı?”

“Evet.”

“Bari kuşların havuzuna dilimleseydin, en azından kararmazlardı.”

Bella neden öyle olması gerektiğini anlamamış, kafası karışmış bir ifadeyle meleğine bakarken Delora gülerek iç çeker ve gidip *efendisinin* yanına otururken Bella da patatesleri bırakıp arkasına yaslanır.

“Joseph'in üzgün olması hoşuma gitmiyor. Bir şey yapamaz mıyım?”

Delora başını iki yana sallarken cevaplar:

“Zannetmiyorum Bella—“

O anda Bella ortadan kaybolurken Delora korkuyla yerinden fırlar.

“BELLA!?”

“Buradayım.”

Delora dönerek avlunun tamamen ters ucuna bakarken Bella ilk defa meleğine karşı bir zafer kazanmış gülümser.

“Kimse bize saldırmıyor, gittiğimin farkında bile değiller, birkaç kez denedim—“

“Ne yaptın?!”

Delora aklını kaçırarak, karşısındaki genç kızın *birkaç kez* nereye gittiğini bilmiyorken Bella incecik vücudunu saran hafif elbisesiyle Delora’ya doğru yürüyor, açıklar:

“Sizin güçlerinizi taklit edebiliyorum. Bu patatesleri nasıl yarattım sanıyordun? Ne olduğunu bildiğim sürece senin gibi bende yoktan bir şeyler var edebilirim—“

“ZAMANDA MI DOLAŞTIN SEN?!”

Bella karşısındaki sarışın kadının dehşet dolu ifadesiyle korkmuş, bir adım gerilerken yutkunur ve usulca konuşur:

“Evet?”

“Bella aklını mı kaçırdın nasıl—YA BİRİLERİ SENİ YAKALASAYDI! YA BİRİLERİ SENİ KONTROLSÜZCE BİR YERE GÖNDERDİĞİM İÇİN BENİ ÖLDÜRSEYDİ!”

Bella korkuyla içini çekerek koşturur ve Delora’ya sımsıkı sarılırken sesi titreyerek özür diler.

“Daha önce ne yaptığıma hiç karışmadılar! Bu sefer de görmezler diye düşündüm! Görmediler! Hiç görmüyorlar, ama özür dilerim Delora! Ölme! Lütfen!”

Delora da kalbi deli gibi çarparak Bella’yı tutuyor, biraz daha sıkarken Joseph onların bağırışmasını duymuş avluya çıkar.

“Niye bağırıyorsun Delora? Kim nereye gitmiş?”

“Bella bize haber vermeden zamanda dolaşmış, *birkaç kez*.”

Joseph uzun zamandır duyduğu en ilginç şeyle kaşlarını kaldırırken Bella Delora’yı bırakıp ona koşturur ve ellerini tutarak yine kendini savunur.

“Birisi görse sana da bir şey olacaktı, değil mi? Düşünemedim! Beni hiç izlemediler ki! Seni o söylediğin his, hani tam buranda—“

“Ensende.”

“Evet! Ben orada hiç nefes ya da bir çift göz görmedim, bilmiyorum, hiç hissetmedim. Benim tanrılara bağım yok, ama sizin var, o zaman ben de bağlı sayılırım, düşünmeliydim—“

“Bella ne dedin sen?”

Bella önce bir nefes alır, sonra ne dediğini düşünürken Joseph onun ellerini sımsıkı tutmuş, aylar sonra ilk defa bir şey için bu kadar heyecan duyuyor, gözleri parlayarak sorar:

“Tanrılara bağlı değilim dedin, değil mi?”

“Evet, öyle dedim. Neden, kötü bir şey mi söyledim—Delora?”

Bella hala elleri Joseph'teyken döner ve Delora'dan yardım istercesine ona bakarken sarışın melek kollarını kavuşturmuş, Zaman ne kadar heyecanlıysa o da o kadar düşünceli neredeyse sadece kendisinin duyacağı kadar usul, mırıldanır:

“Olabilir. Aslında mantıklı. Tanrılar senden sadece güçlü olduğun için çekinmiyorlar, o gücü kontrol edemedikleri için çekiniyorlar, o yüzden de bizi kendilerine, seni de bize bağladılar—“
“Ben bir şey yaparsam siz ölecek misiniz?!”

Delora onun feryadıyla kızı ne kadar korkuttuğunu görürken yine güneşi kışkandıracak kadar sıcak bir gülümsemeyle Bella'sının yanına gider ve beline sarılırken konuşur:

“Hiçbirimiz ölmeyeceğiz, merak etme ufaklık, ama bunları bizden saklama—“
“Saklamadım, yemin ederim! Sadece söylemedim!”

Delora Joseph'le göz göze gelirken genç adam *mutlu*, Bella'yı kendine çekerek sarılır ve ipek saçlarını öperek gülümser.

“Sana hiç sormadık, hep bize verilenleri aldık, söylenenleri dinledik. Bizim de senden öğreneceklerimiz var Bella, bundan sonra ne *yapabiliyorsan* bizimle de paylaş, olur mu?”

Bella göz ucuyla Delora'ya bakıyorken hala korkuyor, ama yine de başını sallar ve ruhu sakinleşerek Joseph'e biraz daha sarılır.

Christina Aguilera, Pink, Mya, Lil' Kim - Lady Marmalade

Winona kırmızı tafta perdelerin arasından yüksek sesli müziğin geldiği salona girdiğinde önce etrafına bakar, tanıdık bir yüz ararken gözleri salonun en sonundaki sahneye döndüğünde rengarenk büstiyerler ve file çoraplar içinde kabarık saçları spotlarla parlayan Corenna ve Alonna'yı görünce hayretle kaşlarını kaldırır, sonra gülümseyerek içeri doğru yürümeye devam eder.

Büyük salonda müzik gümbür gümbür kulaklara vuruyorken öndeki masalar bir sürü aç kurt bakışlı erkekle dolmuş, arkadaki mutfaktan ve kulisten gelen kızların bacakları önce o tarafta bir güzel avuçlanıyor, sonra mutfaktakiler servisleriyle devam ediyorken kulis tarafından gelenler bu akşam onlara daha çok para ödeyecek adamların masalarına oturuyordur.

Winona bir süre geldiği yerdeki düzeni incelerken biraz sonra kolundan tutularak daha تنها bir köşeye çekildiğinde ancak ne yaptığını hatırlayıp Gwen'in karşısında bir masaya oturtulur.

“Adamdan haber var mı?”

“Var. Ben sana söylediğimde gayet doğal bir şekilde arkana dön ve etrafına bakarmış gibi yaparken sol tarafta, en uçtaki masaya bak. Zaten en geniş masa o, kaçırman imkansız...”

Gwen talimatları verdikten sonra sanki lafı yarıda kalmış da içki istemeyi hatırlamış gibi arkasını döner ve üzerindeki sapsarı büstiyerin içinde elini arkadaki garson kızların birine sallarken Winona da *etrafı izliyor*, geniş masada oturan kumral adama bir an için bakar, sonra tekrar önüne dönerken de Gwen de gülümsüyor, tekrar *sohbetine* devam eder.

“David Paul Cormac. Yeraltında sözü en çok geçen adamlardan biri, onun peşine takılacağım. Elementlerle ilgili bir işi *mutlaka* vardır.”

Winona başını sallarken garson kız içkileri getirir, peçetelerle beraber masaya bırakır, sonra upuzun yapay kirpikleriyle Gwen'e göz kırpıp Winona'ya da el sallayarak uzaklaşırken sarışın kadın alışkın, içisini yudumluyor, Winona da etrafında durmadan dönen renkleri izleyerek gülümser...

“Şu anda bildiğim tek şey adamın kanun dışı Venüs Bakirelerini toplattığı. Bir şekilde ilgisini çekersem Venüs Bakiresi taklidi yapmak o kadar da zor olmasa gerek.”

Winona dikkatle yardımcı meleğini dinliyorken Gwen sanki bir ton makyaj ve abartılı bir saçla orada oyuncak bir bebek gibi oturmuyor, gayet ciddi ve mantıklı, devam eder:

“Normal Venüs kadınlarından farklı olmam gerekiyor, beni alıp diğer kızlarla aynı yere kapatıp aklımla oynarsa planlarımız mahvolur.”

“Ne yapacaksın?”

“Hamile kalacağım.”

Winona bardağını yarı yolda indirerek masaya neredeyse düşürürken Gwen gülümser.

“İstersem buradaki herkesi aylardır hamile olduğuma inandırırım, sorun değil, biliyorsun.”

“Cora ve Lonna ne olacak?”

“Kimse onların kızım olduğunu bilmiyor. Cormac’ın gözüne girebilirim bir şekilde onları da yanıma alırım. İstedikleri yaşta görünebilirler—“

“Gwen bu kadar büyük bir fedakarlık yapmanı senden bekleyemem. Elementler için başka bir ipucu bulabiliriz, bu adama güvenmiyorum.”

Gwen kararlı, güven verici bir tonla konuşur:

“Yapabilirim, ne kadar derine inersem o kadar iyi. Bize zarar veremez Winona, merak etme lütfen.”

Kahverengi gözler hiç emin değil, ama yine de Zaman iç çekerek kabul etmek zorunda kalırken kendi fikirlerini anlatır.

“Eğer gerçekten elementlerle bir bağı varsa bu adamın işlerinin başladığı yere gidebilirim. Bağlantılarını öğrenirsen geçmişte onlarla bağ kurabilirim.”

Winona’nın önerisiyle Gwen ona vereceği bir şeyi hatırlamış, sol göğsünün içinden bir kağıt parçası çıkarıp masaya koyar.

“Bu adamı bul. Her ne iş yapıyorsa Cormac’ın saygısı büyük. Adama güveniyorlar. Ben başaramazsam en azından senin bir şansın olur—“

“Gwen!”

Gwen kulisten başını uzatıp ciğerinin tüm gücüyle ona bağırarak kadına elini sallıyor, sonra masaya dönerek kağıdı alacak olan Winona’nın elini tutar.

“Dikkatli ol, bizim yanımıza dön, yerimizi biliyorsun.”

Winona gülümseyerek başını sallıyor ve diğer eliyle Gwen’in elini tutarak sıkarken sarışın melek de gülümser ve kirliliğin ortasındaki en güzel iş için kalçasını sallayarak uzun topukları üzerinde uzaklaşırken Winona tuttuğu kağıdı açarak yazan isme bakar:

Peder Larson

Din adamı kimliğiyle dolaşıyor, ama çok eski bir büyücü ailesinin varislerinden. Varlığı 2000’li yıllara kadar uzanıyor. Dedikodulardan çıkarabildiğim en belirgin zaman noktası 2008 yılında Philadelphia’daki Grace kilisesinin baş rahibi olduğu zamanlar. Buz devri başlamadan önce ortadan kaybolmuş, önce Satürn’de tekrar adı duyulmuş, şimdi de Ceres’te bir tapınakta ruhani lider olarak adı geçiyor. Tam olarak yaşını bilmiyorum, ama genç olmadığı kesin. Bunlar kulaktan duyduğum şeyler, ancak 2008 güvenli bir tahmin olacaktır.

İyi şanslar.

Gwen.

Celine Dion – A Song For You

Petra elindeki kırmızı şemsiyeyle bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, nerede olduğunu bilmeden yürüyorken rüzgarın her esişinde bacakları ıslanıyor, damlalar yüzüne vuruyor, kızıla değiştirdiği saçlarını ıslatıyordur.

Aylar olmuş, ya da yıllar, belki de saatler, ama Patricia *Petra* olduğundan beri zaman kavramını yitirmiş, *Zamanlardan* çok uzakta eşini ararken dolaştığı boyutların sayısını şimdiden unutmuştur.

Bir çok şey öğrenmiştir evet, şemsiyenin ne olduğunu, neden olur olmadık yerlerde soyunulmayacağını, nereden ucuz yemek bulunacağını, nerede uyunabileceğini, kilise ve cami gibi ibadet yerlerinin gece gündüz açık olduğunu, kütüphanelerin güvenli ve sessiz olduğunu...

Sadece Samuele'in nerede olduğunu bilmiyordur.

Her gözünü açtığında bir şeylerin değiştiğini görüyor, bir gün köşeyi dönünce onunla yüz yüze gelmeyi bekliyorken anlaşılan o ki insanların dünyasında mucizeler o kadar sık gerçekleşmiyordur.

Kızıl saçlı genç kadın çocuk seslerinin yükseldiği bir köşeden dönüp bir okulun önüne çıktığında derin bir nefes alır, içinde Samuele'in gücünün titrediğini duyabiliyorken okulun zilleri çalıyor, küçük çocuklar koşturarak dağılıyorken rengarenk şemsiyeler, gülüşmeler, çığlıklar her yeri dolduruyordur.

Petra onların mutluluğuyla elinde olmadan içi ısınarak gülümserken şemsiyesi olmayan ufaklıklar servislerine ya da ailelerinin arabalarına koştururken kırmızı şemsiyeli kadının yanından geçiyor, bazıları ona çarpıyor, ve özür dileyecek kadar kibar, gülümseyerek yollarına devam ediyorlardır.

Kırmızı şemsiyeli kadın etrafında dönen çocuklardan gözlerini alıp daha geniş bir alanı izliyorken sanki kalın toprağın altındaki bir parça altını bulmak istermiş gibi gözleri kalabalığı tarıyor, her yüzü görmeye çalışıyorken biraz sonra açık kumral saçları ve yemyeşil gözleriyle bir çocuk tüm varlığını yakaladığında Petra dizleri titreyerek okulun demir kapılarına tutunur.

“Sam! Buradayız tatlım!”

Petra duyduğu isimle gülümseyerek o minnacık çocuğa doğru ilerlerken arkasından gelen bir kadın ondan önce davranmış, siyah bir şemsiyeyle Samuele gözlü çocuğu yanına almışken Petra bir an o kadına saldırmak istemiş, ama yapamamıştır.

“Şemsiyem bugün tenefüste kırıldı anne, yenisi lazım.”

“Tamam, şimdi eve dönerken bir tane daha alınız, ne renk istersin.”

“Bilmem...”

Sam etrafına bakınarak ne renk bir şemsiye istediğini anlamaya çalışıyorken kırmızı şemsiyeli kadınla göz göze gelir. Sevimli delikanlı kızıl saçlı güzel kadına gülümseyerek onun şemsiyesini gösterir.

“Şemsiyeniz çok güzel.”

Petra teşekkür edecek sesi ya da konuşacak refleksi kendinde bulamazken gözleri dolmuş, gülümser ve sadece başını sallar. *Sam*'in annesi de kızıl saçlı kadına gülümseyerek oğlunu arabalarına doğru

götürürken Sam arkasını dönmüş, kızıl saçlı kadına belli belirsiz el sallar, sonra tekrar önüne döndüğünde Petra şemsiyesini indirerek başını kaldırır ve şu anda hangi tanrı onu izliyorsa mutlu bir gülüşle ona teşekkür eder.

Ertesi gün

Petra sol elinde tuttuğu kırmızı şemsiyenin sivri ucunu hafifçe yere vuruyorken hala çıkış zili çalmamış olan okulun önünde bekliyordur. Sam'in hangi sınıfta olduğunu söyleyecek kadar onu hissediyor, ama yine de dün gördüklerinin bir hayal olup olmadığını kesinlikle öğrenmesi gerekiyordur.

Tam dört dakika, oniki saniye sonra okulun çıkış zili çalar ve çok kısa bir sürede sevimli binadan mutlu uğultular yükselmeye başladığında Petra şemsiyeyi yere vurmaya bırakıp heyecanla olduğu yerde dikleşirken çocuklar yine onun etrafından koşturuyor, annelerine ya da babalarına seslenerek hiç durmadan hareket ediyorlardır.

Petra en azından boy olarak küçük olmalarına seviniyor, yetişkin insanların arasından birinin aramaktansa bu ufaklıklara tepeden bakarak görmenin daha kolay olduğunu düşünüyordu.

“Sam! Buradayım!”

Petra malum annenin sesini duyduğunda başını o tarafa çevirir ve sarışın kadının oğluna el salladığını görünce o da o tarafa bakar. Sam sırtındaki çanta zıplayarak annesinin olduğu tarafa koşuyorken elindeki bir kağıdı sallıyordu. Petra onun ne olduğunu merak ederken etrafında koşturan diğer çocukların da aynı şeyden aldığını görmüş, yakınlarında duran bir tanesinin arkasından hafifçe eğilip ne olduğunu inceler.

“Anne karnemizi aldık!”

“Baba! Hepsi beş! O istediğim bebeği alacak mısınız?!”

Petra bir kağıdın üzerindeki bir sürü yazı ve onların karşısındaki sayıları görmüş, karnenin ne olduğunu henüz bilmiyor, ama hepsi beş olunca mutluluk getiren bir şey olduğunu anlamışken yine Sam'in annesiyle bulunduğu tarafa döner. Küçük delikanlı da karnesini annesine gösteriyor, heyecanla bir şeyler anlatıyorken Petra onun Samuele olduğunu biliyor, artık gerçekten inanıyor, kendi kendine mutlulukla gülümser.

Onu bulduğunda sıradaki adımı öğreneceksin.

Kızıl saçlı Boyut'un gülümsemesi yavaş yavaş solarken sonunda aradığını bulma mutluluğu körelmiş, bu kadar küçük bir çocuğa olanları nasıl anlatacağını bilmediğini fark eder. Samuele kendisi gibi görünmüyordur bile. Altısının da hiç çocuk olmadıkları göz önünde bulundurulursa daha uzun bir süre de kendisi gibi görünmeyecektir. Sadece gözleri o bilindik renkle parlıyorken başka hiçbir şey Samuele'e benzemiyor, hatta andırmıyordur bile. Petra o anda neden Sam'i görünce sadece kendisinin tanıyacağını anlar.

Samuele hiçbir zaman bu hayatta Samuele'e benzemeyecektir, en azından onu gören başka birinin gözünde her zaman farklı bir adam olacaktır.

Petra bir an çaresizlikle dolarken yapması gereken şeyin yine başka bir boyuta gidip bu çocuğun daha konuşulabilir bir yaştaki halini bulmak olduğunu biliyor, ama korkuyordu. Başka bir yere gittiğinde yine onu kaybetmekten, şu anda bütün benliğini dolduran o titreşimin çok uzakta kalmasından korkuyordu.

Belki bu çocuk hakkında biraz daha çok şey bilse, nerede olabileceğini az çok kestirebilse...

Petra o anda aklına gelen bir fikirle Sam ve annesinin olduğu tarafa yürürken telaşlı görünmeye çalışarak onlara seslenir:

“Afedersiniz, hanımefendi!”

Sarışın kadın dönerek dün karşılaştığı kırmızı şemsiyeli güzel kadını görünce hafifçe gülümser. Petra da yine o yarı endişeli haliyle belli belirsiz gülümserken okulun bahçesini işaret ederek sorar:

“Ben yeğenimi bekliyordum, ama hala çıkmadı, acaba oğlunuz onunla aynı sınıfta mı diye soracaktım, belki biliyordur.”

Sam’in annesi konuşacakken küçük delikanlı ondan önce davranır ve sorar:

“Yeğeninizin adı nedir?”

Petra yaptığı planlarda hep bir boşluk kalmasından nefret ediyor, o anda aklına gelen ilk ismi söyleyiverir.

“Isabella.”

“Bizim sınıfımızda Isabella yok. Ben 4-A’dayım, belki B’lerdedir, bakın şuradaki kız B’de...”

Petra dönerek Sam’in gösterdiği yere bakarken hangi kız olduğunu bile bilmiyor, ama yine de başını sallar ve tekrar delikanlıya dönerek gülümser.

“Çok teşekkür ederim küçük adam.”

Sam bütün sevimliliğiyle gülümserken Petra uzanıp ona sarılmamak için kendini zor tutuyor, mavi bakışlarını güç eşinin annesine kaldırır.

“Teşekkür ederim, sizi de yolunuzdan alıyordum—“

“Hiç önemli değil bayan—“

“Petra. Adım Petra. Siz?”

“Stacy Miller, bu da oğlum Sam.”

Petra anneye el sıkışırken oğluna bakarak çok memnun olduğunu söyler, Sam de hemen elini uzatmış, kızıl saçlı güzel kadının elini sıkarken ikisi dokundukları anda Petra bir an sanki karşısında Samuele’i görmüş, irkilerek elini hızla geri çeker. Onun tepkisiyle Sam şaşırmış, annesine doğru gerilerken Petra çok özür dileyerek onlara iyi günler diler ve hızla uzaklaşırken bayan Miller hiçbir şey anlamamış, eğilerek oğlunun elinin içine, dışına her yanına bakar, sonra ona sarılarak derhal oradan uzaklaştırırken kızıl saçlı garip kadın çoktan ortadan kaybolmuştur...

Mandy Moore – Senses Working Overtime

*And all the world is biscuit shaped, it's just for me to feed my face
And I can see, hear, smell, touch, taste
And I've got one, two, three, four, five senses working overtime*

“Bu bir ananas.”

Delora elindeki kabuklu ve yapraklı ananası masaya bırakır, hemen ardından Bella alıp yine elinde evirip çevirir, burnuna götürüp koklar, kulağının yanında sallar, sonra dilinin ucunu uzatarak kabukların tadına bakıp yüzünü buruştururken Delora gülüyor, konuşur:

“Kabuklarını soyduktan sonra içinden tatlı, sulu, sarı bir meyve çıkıyor, onu yiyorsun.”
“Muz gibi mi soyuyoruz?”

Bella ananasın tepesindeki kalın yaprakları çekiştirerek onu muz gibi soymaya çalışırken Delora hayır der ve ananası onun elinden alıp masadaki büyük bıçağı kaldırır, anasın hemen altından kesip içindeki sarı meyveyi gösterdiğinde Bella anlamış, gülümser.

“Onun tadına bakabilir miyim?”
“Tabii, al bakalım.”

Bella alır, ve yine dilinin ucunu minnacık çıkararak sarı meyvenin tadına bakar, hafifçe yutkunup iyice hissederken kokusunu da sevmiş, tropik meyveyi tekrar masaya bırakır. Delora bıçağı ve ananası o anda yok ederken kollarını kavuşturarak karşısındaki öğrenciye bakar.

“Aynısından bir tane de sen yarat bakalım. Kokusu, tadı, kabuğu ve meyvesiyle, her şeyiyle.”
“Yaptım.”

Delora kaşlarını çatarken Bella oturduğu yerden masanın altına doğru eğilir ve bir tane kusursuz ananas çıkararak masanın üzerine koyar, elinin altında bir tane de bıçak çıkarır ve sonra aynen Delora’nın yaptığı gibi ananasın altından kalın kabuğunu kesip içindeki sapsarı lezzetli meyveyi meleşine gösterir.

“Oldu mu?”
“Tadalım...”

Sarışın melek masanın üzerinden eğilip dilini ananasa uzatır ve hafifçe yalayarak tadına bakarken Joseph mutfağa girmiş, onların halini görünce tek kaşını kaldırarak sorar:

“Delora neden ananası yaladığını sorabilir miyim?”
“Tadına bakıyorum ve bu öyle bildiğin ananaslardan değil sevgili Joseph. Bu Bella ananası.”

Bella da başını sallayarak gururla gülümserken ananası bırakıp tekrar masanın altına eğilir ve koca bir kasa meyveyi çekerek gösterirken Delora hafifçe çenesini kaşıyarak konuşur:

“Bir kere yarattık mı miktar konusunda bazı problemler yaşıyoruz, ama geçecek. Umarım...”

Bella sorunun ne olduğunu anlamamış, bu kadar güzel bir şeyden çokça yaratmanın neresi kötü bilmiyorken kasadan bir tane daha ananas çekerek Joseph’e uzatır.

“Sen de yer misin? Çok güzel.”

“Tarih kısmında ne yazıyor?”

Bella elindeki eski gazetenin sağ üst köşesindeki tarihe bakar ve sonra tekrar Joseph’e dönerek cevaplar:

“1 Kasım 1976.”
“Oraya gidip bana bu gazetenin aynısından bir tane daha alabilir misin Bella?”

Bella onaylayarak gazeteyi ona uzatır, Joseph alarak katlar ve kolunun altına sıkıştırıp beklerken Bella ortadan yok olmuş, neredeyse anlık bir şekilde tekrar belirirken elinde naylon bir iple sarılmış 100 kadar gazeteyi Joseph’in önüne bırakır.

“Büyük bir yiyecek dükkanının önünde duruyordu, ipi çözemedim, ben de hepsini getirdim.”

Joseph başını sallıyor, bir yandan da alnını parmaklarının ucuyla ovuyorken Bella ellerini önünde birleştirerek gülümser.

“Başka?”

Delora elindeki kutuyu avlunun ortasında bıraktığı anda ellerini ağzına ve burnuna kapatarak çürümüş meyve ve bitki yığnında uzaklaşırken Bella’ya başıyla işaret eder.

“Ölü kokusunun çaresine bak!”

Bella yüzünü buruşturarak kutuya yaklaşır ve hafifçe eğilerek içine bakarken upuzun saçları yüzünün iki yanından aşağı uzanıyordur. Genç kız saçlarını iki eliyle toplayıp ensesinde bırakır, siyah tutamlar gevşek örgülerle birbirine tutunup öylece kalırken Bella kutunun yanına çömelir.

“Bazılarının ne olduklarını bilmiyorum—“

“Ben bile bilmiyorum, hepsi çürümüş meyveler ya da çiçekler, yapraklar. *Ölü.*”

Bella başını sallayarak uzanır ve kutuyu iki eliyle tutarak birazcık kendine çekmek isterken o anda içindeki bütün meyveler en parlak renklerle hayat bulur, çiçekler baharın kokusuna bürünürken yapraklar yemyeşil parlamaya başlar.

Yaşam’ın kızı heyecanla nefesini tutarken Delora hayranlıkla ellerini yüzünden indirir ve şaşkınca gülümser.

“Yaşıyorlar...”

Bella uzanarak kutunun içindeki çeşit çeşit çiçeklerden büyük yapraklı, ateş gibi kıvıllan bir tanesini alır ve gözlerini kapatarak koklarken Delora da onun önünde yere çökmüş, alevlerin kızının capcanlı bir Ateş zambağını koklamasını izler...

“Buraya mı?”

“Hayır biraz daha uzağa.”

“Buraya?”

Delora yine gösterilen yeri beğenmemiş, koşturarak yeşilliklerde daha uzak bir noktaya ayağını basarken Bella sol elini gözlerine siper etmiş, Delora’nın gösterdiği yere bakarak başını sallar.

“Tamam, geri dön şimdi.”

Delora heyecanla ellerini çırparak geri koşarken Bella’nın yanına geçer.

“En çok bunu merak ediyordum, hadi!”

Bella da heyecanlı, derin bir nefes alır ve sağ kolunu iyice önüne doğru uzatarak avcunu gökyüzüne doğru açar, minicik bir alev topu yavaş yavaş genç kızın elinde büyüyen Delora kutuda tek kalmış bir kibriti söndürmekten korkar gibi nefesini tutar. Bella yanındaki meleği diğer eliyle biraz daha geriye iter, sağ elinde tuttuğu ateşten değil de lastikten bir topmuş gibi gerinir ve topu az önce Delora’nın gösterdiği yere fırlatır.

İkisi de başlarını kaldırmış, topun nereye gittiğini takip ediyorlarken top Delora’nın gösterdiği yeri çoktan geçmiş, kendi gücüyle uçarak biraz daha ilerdeki kuru çalılıkların içine düştüğünde bir anda alev alır. Bella korkuyla bağırırken Delora yüzünü buruşturarak elini alnına çarpar.

İkisi de sağı sola koşturarak yangını nasıl söndüreceklerini düşünürken Delora bağırır:

“YARATTIĞIN GİBİ SÖNDÜRSENE?!”

“YARATIRKEN KORKMUYORDUM—ŞUNA BAKSANA! KOCAMAN!”

Delora gerçekten de kocaman olmuş alevlere bakıyorken Bella mızırdanarak ayaklarını yere vurur, o anda kulakları sağır edecek kadar büyük bir gökgürültüsü duyulurken ateşin korkuttuğu ikili bir anda birbirlerine sarılarak bağırırlar. Hemen sonra nereden çıktığı belli olmayan bulutlar tepelerinde toplanırken birkaç saniye içinde bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağmaya başlar, alevler sakinleşir, Bella ve Delora şaşkınca ıslanırken bir süre sonra bütün alevler söndüğünde Bella rahatlayarak olduğu yere oturur. Biraz sonra Delora da onunla beraber ıslak çimlere çöktüğünde ikisi ılık yağmur altında ıslanmaya devam ederler...

Maksim - Somewhere in Time

Philadelphia, 2008

Winona üzerindeki kalın paltosuyla yüzyıllık taş binaların süslediği sokaklarda yürüyor, büyük meydandaki ‘LOVE’ heykelciğinin önünde poz verip fotoğraf çektiren mutlu turistleri izliyorken kış güneşinin pırl pırl parladığı bir Pazar gününde dört bir yandan duyulan kilise çanlarını dinliyordur.

Genç kadın duyduğu çanlardan hangisinin Grace kilisesine ait olduğunu henüz bilmiyorken yürüdüğü kaldırımın köşesinde çorba satan bir seyyar satıcının tekerlekli tezgahına yanaşarak sorar:

“Afedersiniz, Grace kilisesi yakınlarda mı acaba?”

Çorbacı adam kafasındaki yün kasketi alnından biraz daha geriye iterek başını sallar, ama tam emin gibi görünmüyor, sokağın iki tarafına da bakarak yönünü bulmaya çalışırken Winona onu izleyerek bekliyordur. Adam sonunda karar verdiğinde çorba arabasının üzerinden eğilip Winona’ya yaklaşır ve onunla aynı göz hizasında olmaya çalışarak eliyle üç blok ötedeki trafik ışıklarını gösterir.

“Şu ışıklardan hemen sola dönün, çok büyük bir çiçekçi var, kaçırmazsınız, onun hemen karşısındaki sokak çok dik bir yokuş, yokuşun hemen bitiminde Grace kilisesini görürsünüz.”

Winona çok teşekkür ederek yoluna devam edecekken bir an sonra durur, arkasını döner ve çorbacı adamın arabasının önüne yapıştırdığı listeden bakıp sıcacık bir bardak domates çorbası söyler. Yün kasketli adam mutlulukla çorbayı hazırlayıp sıcak bardak için bir iki peçete de vererek kibar bayana uzatır.

“3 dolar 40 sent.”

Winona elini çoktan cebine atmış, avcundaki bozuk para yığınının önce çeyreklikleri, sonra da onlukları seçerek adamın eline bırakır ve tekrar teşekkür ederek yoluna dönerken gülümseyerek çorbasından bir yudum alır.

Kiliseyi de bulmuştur, her şey yolunda gidiyordur.

Winona küçük kilisenin hiçbir zaman kilitli durmayan kapılarını açarak içeri girdiğinde çok kalabalık olmayan bir vaftiz töreniyle karşılaşır. Bir iki kafa dönerek genç kadınla göz göze gelir, ama hepsi gülümseyerek tekrar önlerine dönerken Winona da kendine bir yer bularak oturur ve töreni izler.

Siyah cüppesi, beyaz saçları ve arka sıralardan dahi parlaltısı görülebilen mavi gözleriyle Peder Larson vaftiz annenin kucağındaki minik bebeğin başının üzerinden avcunun içindeki kutsal suyu yavaşça dökerken bir yandan da onun için dua ediyordur. Winona biraz daha ötede bekleyen anne ve babanın ne kadar duygulandığını görmüş, gülümserken tören biter, vaftiz anne ve baba bebekle beraber ön sıradaki birinin fotoğraf makinesine poz verirken Peder Larson da anne ve babayla el sıkışarak tekrar kendi odasına dönüyordur, Winona da onun ardından ayaklanır...

“Peder, sizinle görüşmek isteyen genç bir bayan bekliyor. Adının Winona olduğunu söyledi.”

Peder Larson burnunun hemen üzerindeki yuvarlak küçük gözlükleri çıkararak başını kaldırır ve kapıda bekleyen asistanına eliyle işaret ederek konuğu içeri almasını söyler. Asistan delikanlı kapının önünden çekilerek biraz daha açar ve Winona’ya yolu gösterirken genç kadın çıtı pıtı tavırları ve gülümsemesiyle hiç risk oluşturacakmış gibi görünmüyor, teşekkür ederek içeri girer. Peder Larson kibarca ayağa kalkmış, ona doğru gelen genç kadına elini uzatır, Winona da bekletmeden sıkarak konuşur:

“Beni kabul ettiğiniz için sağolun Peder Larson.”

“Rica ederim kızım, ne konuşmak istemiştin?”

Winona yaşlı adamın sevecen gözlerine bakarak gülümserken iç çeker ve bu adamın onu tek seferde anlamasını umarak konuşur:

“Peder, soyunuzun çok güçlü bir büyücü ailesine dayandığı doğru mu?”

Peder Larson’ın yumuşak ifadeli yüzü bir anda çatılmış kaşları ve buğulanmış gözleriyle bozulurken Winona sakın görünmeye çalışıyor, cevabı bekler. Siyah cüppeli din adamı oturduğu yerde arkasına yaslanarak ellerini hemen karnının üzerinde birleştirip uzun zamandır duymadığı soruyu cevaplar:

“Bu bilgiye nasıl ulaştığınızı sorsam cevabın ne olurdu kızım?”

“Eğer bildiğim şeyler doğruysa ve benden saklamak istemezseniz şimdi söyleyeceklerim doğal gelecek, ama aksi takdirde biraz sarsıcı olabilir...”

Peder ilgiyle başını sallarken Winona devam eder:

“Peder, ben bir Zaman Gezginim. O bilgiye bizzat sizin geçmişinizi araştırarak ulaştım, daha doğrusu bildiklerimi doğruladım. Büyük büyük babanız 1700’lü yıllarda yaşamış. Larson ailesi üç asırda sadece üç kuşak çıkarmış, bu kadar uzun ömürlü bir ailenin mutlaka özel bir gücü olmalı. Siz son kuşaksınız, çocuğunuz yok, evlenmemişsiniz. Katolik bir din adamı olmanız da içe dönük yaşam tarzınızı desteklemiş, yanılıyor muyum?”

Winona sessizce onay almayı bekliyorken Peder Larson uzun süren bir işi bitirmiş ve üzerindeki yükten kurtulmuşçasına iç çeker ve masaya yaklaşarak tekrar gözlüklerini takar. Pederin mavi gözleri çerçevelerin üzerinden Winona’nın kahverengilerini bulup yaşlı adam gülümsediğinde genç Zaman Gezginini de rahatlatarak gülümser...

“Büyük büyükannemin gerçek isminin ne olduğunu bilersen sana inanacağım.”

Winona güler ve oynadıkları oyunun son sorusunu da kolaylıkla cevaplar:

“Mary Beatrice Larson.”

Peder Larson gülümseyerek başını sallar ve tekrar arkasına yaslanırken bu sefer rahat, ellerini yine karnının üzerinde birleştirerek sorar:

“Demek gelecekte Cormac denen bir adamla işbirliği yapıyorum...”

“Tam olarak ne zaman tanışmış olacağınızı bilmiyorum, ama çok geç olmamalı. Bu zamanda özel türler ve güçler pek açıkça bilinmiyor, yanılıyor muyum?”

Kır saçlı adam onaylayarak başını sallarken sözü alır:

“Benim kilisem küçüktür, ama Pazar ayinlerine uğrayanların yarısından fazlasının diğer insanlardan saklayacak bir sırrı vardır mutlaka.”

“Cemaatiniz sizin güçlerinizden haberdar mı?”

“Haberdar olması gerekenler var, evet. Korunmaya ihtiyacı olanlar, çok kıymetli yetenekleri olanlar...”

Winona ilgiyle öğrendiklerini sindirmeye çalışırken bir soru daha sorar:

“Peki Peder, o tanıdığınız özel insanların arasında hiç doğadaki elementlere hükmeden biriyle karşılaştınız mı?”

“Toprağa hükmedebilmek gibi mi?”

Zaman Gezgini heyecanla başını sallarken Peder Larson başını sallıyor, ama isim bir türlü aklına gelmiyorken parmaklarını hafifçe dudaklarına vurarak düşünür, kısa bir süre sonra yüzü cevabı bulmanın verdiği aydınlıkla parlarken yaşlı adam konuşur:

“Clarisse Dillard. Çok özel bir genç kızdır.”

“Onunla konuşmam mümkün mü?”

“Konuşmadan onu takip edemiyor musun?”

Winona karşısındaki adamın çok bilmiş ses tonuna gülerken cevaplar:

“Sandığınız kadar kolay değil Peder, inanın. Clarisse hakkında ne kadar çok şey bilirimse geleceğini, ya da işime yarayacaksa geçmişini daha kolay görebilirim—“

“Sen hangi zamandansın kızım?”

Winona’nın bakışları bir anda bulutlanırken sesi usul, kır saçlı adamın sorusunu cevaplar:

“Benim geldiğim yer zamansızdır Peder. Keşke bir zamana ait olsaydı da kolayca geri dönebilseydim, ama hayır, maalesef benim ulaşabileceğim bir zaman kuralı yok.”

“Ve sen oraya dönebilmek için sürekli bir yol arıyorsun...”

Zaman Gezgini başını sallarken Peder Larson onun bir anda bütün yorgunluğunu salıvermiş güzel yüzünü izliyor, bir babanın şefkatiyle gülümser.

“Kaygılanma kızım, sana yardım edeceğim. Önümüzdeki Pazar ayininde Clarisse Dillard’la görüşmeni sağlayacağım.”

Winona içi ısınarak gülümser ve hiç çocuk olmamış, bir babaya sahip olmanın ne olduğunu bilmeyen kadın uzun zamandır ilk defa kendini güvende hisseder...

Quindon Tarver – Everybody’s Free

*I know, you've been hurting, but I've been waiting to be there for you
And I'll be there, just helping you out whenever I can*

Grace kilisesi korusu Pazar ayini sonrası kısa ilahilerden birini söylüyorken Winona yine arka sıralarda oturmuş, elleri kucagında birleşmiş, beyaz cüppeli koronun en önünde duran kısa boylu, ama boyundan katlarca büyük bir sesi olduğu söylenen çocuğu izliyordur.

Koronun sol tarafındaki küçük kürsünün önünde Peder Larson yüzünde huzurlu bir gülümsemeye başını eğmiş, elindeki kitabı sanki en büyük hazinesiymiş gibi tutarak bekliyorken birazdan çocuğun beklenen sesi girdiğinde Peder daha da gülümser ve başını kaldırarak koroya bakar.

Ön sıralarda oturanlardan bazıları gözleri kapalı dua ediyor, bazıları yerlerinden kalkmış, ellerindeki uzun mumları yakarak mihrabın önünde ayrılmış yere dikiyordur. Winona o insanlardan hangisinin Clarisse Dillard olduğunu bilmiyor, bu yüzden hepsinin yüzünü ve davranışlarını teker teker inceliyorken bir an için Peder Larson’la göz göze geldiğinde yaşlı adam gülümseyerek başıyla mumların olduğu tarafı işaret eder, Winona oraya baktığında neredeyse iki büküm olacak yaşlı bir kadının kolundaki kahverengi saçlı, genç ve güzel bir kadın görür.

Clarisse Dillard ve kolundaki yaşlı kadın Peder’in yanına geldiğinde Peder Larson kürsüden derhal iner ve cemaatinin en yaşlı üyesinin ellerini tutarak yüzündeki gülümsemeye bir şeyler söyler. Söyledikleri yaşlı kadını mutlu etmiş olacak, Clarissa da gülümsüyorken Winona onları izliyor koronun ilahiyi bitirmesiyle yerinden kalkar.

Peder Larson, Winona’nın onlara yaklaştığını gördüğünde ellerini tuttuğu yaşlı kadını Clarisse’in yanından alıp Clarisse’e yanlarına yaklaşan Winona’yı gösterir.

“Clarisse, bu benim manevi kızım Winona, seninle konuşmak istediği şeyler var.”

“Ne gibi, Peder?”

“Kendisi sana anlatırsa daha iyi olur—Winona, kızım gel, bak bu Clarisse Dillard.”

Winona güzel gözleri parlayarak gülümserken Clarisse de nazıkçe ona elini uzatır, iki kadın el sıkışarak tanıştıklarına çok memnun olurken Peder Larson onları yalnız bırakmak için Clarisse’in büyükannesi bayan Dillard’a biraz daha eğilerek onun duyabileceği bir şekilde konuşur ve onunla beraber uzaklaşırken Clarisse merakla Winona’ya bakıyordur, sorar:

“Benimle ne konuşmak istemiştiniz bayan Winona—“

“Sadece Winona, lütfen...”

Clarisse toprak rengi bakışlarıyla gülümser ve başını sallarken Winona derin bir nefes alarak önce yavaş yavaş boşalan kiliseye bakar, sonra tekrar önündeki Toprakkıran’a dönerek konuşur:

“Clarisse senin bir Toprakkıran olduğunu duydum.”

Genç Dillard’ın bakışları bir anda şüpheyle dolarken Winona haklı olduğunu görmüş, hafifçe başını sallır, ama Clarisse sırrının bilinmesinden hoşlanmıyor gibi görünüyordur, geriler.

“Ve?”

Winona ellerini önündeki kadına uzatıp başını iki yana sallarken kötü bir niyeti olmadığını söyler ve usul bir sesle konuşur:

“Peder Larson bana güvenerek senin gücünden bahsetti Clarisse. İnan bana benim de en az senin kadar özenle sakladığım bir sırrım var ve senden alacağım cevaplara ihtiyacım var. Bana senden başka kimse yardım edemez.”

Clarisse endişeyle önündeki kadını izliyorken bir an sonra gözleri Peder’i ve büyükannesini aramaya başlar. İkisi de kapının önünde duruyor, kiliseden ayrılan konukları yolcu ediyorlarken Peder dönerek içerdeki duruma bakar ve Clarisse’in korku dolu ifadesini görünce başını iki yana sallayarak sağ elini kalbinin üzerine koyar ve gülümser: Winona onun için önemlidir, güvenilir, her şey yolundadır...

Toprakkıran yutkularak önüne dönerken Winona adeta yalvarırcasına ona bakıyordu, Clarisse’in omuzlarındaki gerginlik yok olup genç kadın rahat bir nefes aldığı anda Winona da rahatlayarak gülümser.

“Annemi ve babamı üç yıl önce bir trafik kazasında kaybettim. Büyükanne ben bakıyorum, babamın annesi...”

Clarisse bir süre sessiz kalıp karşısındaki yabancı kadına daha başka neler anlatabileceğini düşünüyorken Winona da Peder Larson’ın masasının başında, onun koltuğunda oturmuş, Toprakkıran’ı izliyor, hafifçe gülümseyerek genç kadının parmağındaki nişan yüzüğü gösterir.

“Nişanlın nasıl bir adam Clarisse?”

Güzel Toprakkıran’ın yüzünde mutlu bir gülümseme oluşur ve sol yanağındaki gamzesi belirginleşirken sesindeki heyecanı saklama ihtiyacı hissetmeden konuşur:

“İki ay sonra evleniyoruz. Christopher çok iyi bir adam, liseden beri beraberiz, en zor zamanlarımda hep yanımda oldu. Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum...”

Clarisse’in son söylediği şey bir soruymuş gibi duyulurken toprak rengi gözler Winona’ya bakıyor, sanki bu yardımının karşılığında küçük bir garanti bekliyormuş gibi görünüyordur. Winona onun ne duymak istediğini biliyor, kısacık bir süre gözlerini kapatarak karşısındaki iyi niyetli kadının o çok sevdiği adamla olan geleceğini düşünür. Ancak bir an sonra sanki Zaman’ın bir köşesinden tuttuğu ipin ucu kaçmış, Winona upuzun bir yaşamın içine çekilirken Clarisse’in çocuklarını, torunlarını, bin yıl sonra gelecek olan o korkunç buz devrini, Toprakkıran’ın soyunun o zor yıllar içinde nasıl tekrar geliştiğini ve binlerce yıl sonra doğan güzeller güzeli bir bebeği gördüğünde küçük bir feryatla gözlerini açar ve oturduğu iskemleyi iterek ayağa fırlar.

Clarisse de korkuyla onunla beraber ayağa kalkarken sanki hayatının en kötü haberini almış gibi ağlamaklı bir sesle sorar:

“Ne gördün? Winona?!”

“Kötü—kötü bir şey değil, hem de hiç değil, Clarisse...”

Zaman, gözleri dolarak gülümserken elini gözlerine kapatarak güler ve titreyen bacaklarına daha fazla eziyet etmeden yere çökerken Clarisse hala endişeli, koşturarak onun yanına gelir ve kollarından tutarak destek olur.

“Ne gördün öyleyse?”

“Her şeyi, *her şeyi* gördüm...”

Winona ellerini indirerek gözlerini tekrar açtığında heyecanla Clarisse’e dönerek güzel Toprakkıran’ın kollarını tutar.

“Bana yardım edebilecek tek insan sensin dediğimde yalan söylemedim. Aradığım insan senin soyunun bir üyesi olacak Clarisse. Çok çok mutlu bir ailen olacak, kocan, çocukların—ve inan, bundan sonra beni çok sık göreceksin.”

Clarisse sanki dileklerini gerçekleştirmek için gökten inen bir periyle konuşuyor, büyülenmiş bir gülümsemeyle gözlerinden akan iki damla yaş silerken Winona uzanarak onun ellerini tutar.

“Senin sahip olduğun her şeyi ben koruyacağım. Zor zamanlarda, çaresiz kaldığınızda ben size yolu göstereceğim, o yüzden sakın korkma. Ailene çok iyi bak Clarisse, çocuklarından ve kocandan gücünü saklama. Zamanı geldiğinde güçlerinizin kıymeti o kadar iyi anlaşılacak ki...”

Toprakkıran cümle kurabilecek kadar sakin değil, sadece başını sallarken gülüyor, ağlıyor, mutlu, heyecanlı, bir anda *her şey* olmuş, ne yapacağını bilemeden sadece önündeki kadını izler...

Clarisse ve büyükannesi kiliseden ayrıldığında Peder Larson kapıları kapatır ve tekrar içeri dönerken Winona yolun ortasında onu bekliyor, yaşlı adamın yavaş adımlarına daha fazla tahammül edemedi gülerek koşturur ve Peder'in boynuna sarılır.

"Teşekkür ederim Peder, çok teşekkür ederim! Size borcumu nasıl öderim bilmiyorum!"

Peder Larson kollarındaki mutluluk topunu tutuyorken gülerek kendinden belki de yüzlerce yıl genç olan kadının saçlarını okşar.

"Başını belaya sokma yeter bana kızım."

Winona hafifçe yüzünü buruşturarak geri çekilir ve yaramaz bir çocuğun güvensizliğiyle konuşur:

"Onun için söz verebilir miyim bilmiyorum."

Peder Larson latince bir şeyler söylenerek gözlerini devirirken cüppesinin eteklerini toplayarak yürümeye başlar. Winona da onun arkasından takip ediyorken sorar:

"Peder, eğer kabul ederseniz sizi birkaç sene sonra yine ziyarete geleceğim."

Mavi gözlü yaşlı adam arkasına dönerek izin istenen durumun ilginçliğine gülümserken Winona kendini açıklama ihtiyacı hissederek konuşur:

"Bir gün kapınızda belirirsem şaşırmayın diye baştan söylüyorum."

"Peki ben 'kızınız *nerede Peder*' diye soranlara ne diyeceğim?"

"Ne söylemek istersiniz?"

"Kızım beni çok sever, yakında yine ziyaretime gelecek diyeceğim..."

Winona içi ısınarak tekrar yaşlı adama sarılırken Peder Larson *kızını* tutuyor, derin bir nefes alıp mihrapta yanan mumları izleyerek konuşur:

"Yolun her zaman iyi adamlarla kesişmeyebilir güzel kızım, çok dikkat edeceksin. Başın sıkıştığında tekrar beni bul. Hala yaşıyorsam tabii..."

"O konuda bir korkum yok Peder."

Peder Larson rahatlayarak gülümserken kızının saçlarını öperek onunla beraber yürümeye başlar.

"Fevkalade öyleyse. Hadi gel, gitmeden bir şeyler ye."

Corrine Bailey Rae – Put Your Records On

*Maybe sometimes, we've got it wrong, but it's alright
The more things seem to change, the more they stay the same*

Petra kapıdan çıkmak üzere çantasını kontrol ediyorken cüzdanı, anahtarları ve her ihtimale karşı pasaportunu almış, Iris'in - ya da her kim bu evi onun için hazırlamışsa onun - bıraktığı çeşit çeşit kimlik kartını da koymuş, tamam olduğunu düşünerek kapıyı açacakken son anda telefon denen şeyin varlığını hatırlayarak, tekrar yatak odasına koşturur. Prize taktığı *şarj aletini* çıkarıp telefonu diğer kablo

yığınının içinden kurtarır, ekrandan geçen yazılardan haberleri ve hava durumunu da görürken bu yeni öğrendiği teknolojiye bu kadar çabuk ayak uydurduğu için kendini tebrik ederek mutlulukla kapıya ilerler.

Petra'nın evinden açılan kapı bambaşka bir boyutta farklı bir yerden açılırken bugün için sarışın olan Petra kontrol edemediği bir neşeyle kendini Satürn'deki en yaşanılabilir şehir olan Spalia'nın tertemiz sokaklarına bırakır. Cebinden telefonu çıkarıp buradaki saati kontrol ederken tarih ve hava durumu da bulunduğu yere göre değişmiştir. Gün boyunca havanın güneşli olacağını haber veren telefon saatin de öğleden sonra 2:45 olduğunu gösteriyorken Petra en iyi arkadaşlarından biri olan alete teşekkür ederek çantasına atar ve Sam'in her gün okul çıkışı arkadaşlarıyla uğrayıp kurabiye aldığı pastaneye doğru yola koyulur.

Küçük adam Sam'le el sıkıştığı gün Petra için devrimin eşiği olmuş, sanki elinde bir yön bulma aleti - ki onlara bu zamanda GPS diyorlardı - verilmiş gibi Sam'in nerede olduğunu gözü kapalı söyleyebiliyordu. Bir gün parkta oynuyor, bazen sınavlara giriyor, sinemaya gidiyor, uçağa biniyor, tuvalete bile gitse Petra onu orada bulacağını biliyordu. Şimdi tek yapması gereken doğru bir zamanı yakalayıp kendini de, amaçlarını da Sam'e açıklamak, ona Samuele olduğunu ve abisinin tanrıların bile nerede olduğunu bildiğinden emin olmadığı bir yerden çıkarmaları gerektiğini söylemektir. Bunların hepsini yaparken de şu anda Samuele'in ruhunu taşıyan Sam'i komaya sokmaması gerekiyordu.

Sam'i komaya sokmadan ondan istediğini alabilmek için Petra oldukça derin araştırmalar yapmıştır. Mesela geçen gün bir gazetecinin raflarının birinde asılı duran oldukça kalın bir derginin kapağında *"Erkeğinize istediğiniz şeyi nasıl yaptırırsınız?"* adlı bir başlık görmüş ve ucuz denebilecek bir miktarda para vererek kalın dergiyi almıştır. Yazıda söylendiğine göre bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçiyordu, ama Petra henüz Sam'e yemek yapıp yapamayacağından emin değilken ikinci madde erkeğinin sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrenerek ona göre pazarlığa girebileceğini öğütlemiştir, Petra da şimdi onu yapıyordu.

Sam'in sevdiği şeyler boyuttan boyuta farklılık gösterse de Petra birkaç ortak nokta bulmayı başarmıştır. Sam üzerinde insanların elleriyle çizdiği ve beyaz balonların içine yazılar yazarak konuşturduğu resimli kitapları çok seviyordu. Petra o resimli kitapların isminin çizgi roman olduğunu öğrendiğinden beri ara sıra Sam için rastgele bir tane alıp onun görebileceği bir yere bırakıyordu. Birkaç seferden sonra Petra onun süper güçlü kadınların olduğu çizgi romanları daha çok sevdiğini görmüş, kendisinin de süper güçleri olduğunu düşünerek mutlu olmuştur. Demek ki Sam Petra'yı sevecektir. Aynen Samuele gibi...

Sam Miller aynı zamanda elde tutulup üzerindeki bir sürü düğmeye hızla basarak genelde zıplayıp adam öldürülen ya da havada uçan şeyleri toplayıp küçük ekranın kenarındaki sayıları arttıran şeyleri de çok seviyordu. Petra o şeylerin de bilgisayar oyunu olduğunu öğrendiğinden beri arada yine rastgele birkaç tane alıp bırakmayı denemiştir, ama birkaç sefer sonunda parası çabucak bitince bunun çok pahalı bir zevk olduğunu anlamış ve Sam'in zaten önceki altı tanesiyle mutlu olacağını düşünerek bundan vazgeçmiştir. Yine de Sam zıplayıp hoplayarak bilinmedik kapılardan geçilen oyunları seviyordu, demek ki Petra ona aslında başka boyutlara geçebileceğini söylediğinde Sam sevinecektir. Aynen Samuele gibi...

Samuele'den biraz daha açık kumral olan Sam Miller'ın oldukça garip bir başka özelliği vardır ki Petra bunu tesadüfen fark etmiştir. Sam yalan söyleyemiyordu.

Aslında durum oldukça komiktir. Sam bir gün arkadaşlarıyla yürürken yanındaki kızlardan biri saçlarının nasıl göründüğünü sormuş Sam de neredeyse acı çeker gibi çok çirkin olduğunu söylemiştir. Petra, Sam'in genellikle çok kibar bir çocuk olduğunu biliyor, durup dururken neden öyle söylediğini anlayamadığında kızın ağlayarak koşup uzaklaşmasından sonra onun arkasından konuşulanları dinlerken Sam'in çok üzülerek arkadaşlarına ne tip bir gücü olduğunu anlatmasını dinlemiştir.

Sam yalan söyleyemediği gibi kimse de Sam'e yalan söyleyemiyordu. Petra işte bu yüzden Sam'e yaklaşmanın en doğru zamanını kollamaya çalışıyordu, çünkü bir kez konuşmaya başladıklarında Petra ona asla göz göre göre yalan söyleyemeyecektir. Tıpkı o gün yeğeninin ismini sorduğunda bir anda Isabella diyebildiği gibi. O anda Isabella'nın varlığı onu kurtarmış, ama şimdi sorulacak sorular

şemsiyenin renginden ya da teorik olarak yeğeni olan küçük bir kızdan daha derin ve hasar verici olacaktır.

“Regina’dan hoşlanıyor musun Sam?”

“Peter, yumruk atmayı sevmiyorum—“

“Yumruktan önce cevap ver, bu iddiaya çok para koydum.”

Sam yanındaki arkadaşlarının merakla beklediğini görürken gözlerini devirerek cevap vermeyi reddeder ve pastaneye girerken, Petra da adımlarını hızlandırarak onları takip ediyordu. Pastanedeki adam artık onu tanıyor, genç kadın içeri girince ona hemen küçük bir kutu tarçınlı kurabiye hazırlıyordu. Petra tezgahın bir ucunda kendi kurabiyelerini beklerken arkadaşları hala Sam’i sıkıştırıyor, sürekli aynı soruyu soruyorlarken Sam kendini tutmaktan rahatsız olmuş, alnındaki damar atıyorken sonunda nefes almakta zorlanmaya başladığında cevabı serbest bırakır.

“HAYIR!”

Grubun yarısı sevinç nidalarıyla çakışırken diğer yarısı da ceplerinden paraları çıkarıyordu. Pastane sahibi adam Petra’ya kurabiyelerini verip Sam’e dolaptan bir şişe su çekerken Petra kutunun içindeki taze kurabiyeleri kokluyor, suyunu içen Sam’e bakarak gülümser ve bir tane tarçınlı kurabiye alıp en tatlı lokmasını alır.

Sam, Regina’dan hoşlanmıyordu.

Yael Naim – New Soul

*I’m a new soul, I came to this strange world
Hoping I could learn a bit about how to give and take
But since I came here, felt the joy and the fear
Finding myself making every possible mistake*

“Beş?”

“Yirmibeş. Beş kere beş, yirmibeş, Bella.”

Bella dilini çıkararak sıkıntıdan küçük bir ‘pört’ sesi çıkarırken Delora defteri kitabı kapatarak çarpım tablosunu yeni öğrenmek için boyu biraz fazla uzun olan arkadaşına bakar.

“Bunları öğrenmezsen ilerde nasıl evrende yaşayacaksın?”

“Yoldan birisi bana beş kere beş kaç eder diye soracak mı?”

“Sorabilir! Ve sen bu halinle bilmiyorsan—“

“Halimde ne var?!”

Bella ayağa kalkarak üzerine bakar, eteklerini çekiştirip kollarındaki boncukları şıkırdatırken Delora onun konuyu değiştirmek istediğini biliyor, gözlerini devirerek utanmazı eteğinden çekip tekrar yerine oturtur.

“Cümle içindeki mecazları anlayamama yaşıyı geçtik Bella, saf değilim.”

Bella ikinci bir ‘pört’ çıkararak önündeki kitabı ittirirken Delora ittirilen kitabı tekrar onun önüne sürer.

“Çarpım tablosunda beşler öğrenilene kadar zamanda dolaşmak yasak.”

“Ama Delora—“

“Ama Deloraaaaa bidibidibidi. Yasak dedim, o kadar. Joseph’e söylerim, ne kadar üzülüyor, biliyorsun.”

Ateş'in kızı önündeki alçak meleğe bir çift ölümcül mavi bakış atarken bütün güçlerden daha kurnaz olan Nobes kızı Delora masumca gülümser.

“Beş kere beş?”
“YETMİŞBEŞ!”

Delora'nın yüzü düşerken bu sefer Bella gülerek kitabı tekrar açar...

Joseph mutfakta tezgahın üzerinde duran binbir çeşit malzemeye bakıyorken Bella hepsini teker teker incelemiş, ayrı ayrı tadına bakmış, kavanozlarda ve kutularda olanları da isimlemişken bugün hepberaber kek yapacaklardır. Delora koşturarak mutfağa girer ve elindeki kumaş toplarından ikisini Bella ve Joseph'e atarken Yaşam'ın kızıyla Zaman *mutfak önlüklerini* alıp kaldırır.

“Bu elbisenin arkası yok Delora.”

Joseph gülerken Delora kendi önlüğünü bağlamış, Bella'nınkini genç kızın elinden alarak başından geçirir, sonra da arkasına geçip ince ipleri birbirine bağlarken Bella önüne bakıyor, anlayan bir ses çıkararak büyük cebin üzerindeki pembe domuzcuğa bakar.

“Bu bir domuz.”
“Domuzcuk.”
“Küçük domuz, -cik, -cuk ekleri küçüklük belirtir.”

Delora gururla gülümseyerek öğrencisini tebrik ederken Bella kendini beğenmiş bir bakışla Joseph'e bakar.

“Delora bana dilbilgisiyle matematik öğretiyor. Beş kere beş doksanbeş—“
“Bella!”

Bella gülerek Delora'ya şaka yaptığını bağırırken Joseph de keyifli, üzerinde siyah bir ördek karakteri olan önlüğüyle akıllı Bella'sını da yanına alarak tezgahın üzerindeki malzemelere döner.

“Neden yemeği sihirle getiremiyoruz? Ya da bilmiyorum, ben gidip bir yerden alsam?”
“Olmaz!”

Delora'nın kesin itirazıyla Bella Joseph'i dürterek susmasını işaret eder, sonra uzanarak iki yumurta alır ve bugün kek yapmalarının neden önemli olduğunu açıklar:

“İlerde evrende yalnız kalırsak - ki kalabilirmişiz, Delora ihtimallerin yüksek olduğunu söylüyor - aç kalmayalım diye kendi yemeğimizi yapabilmemiz gerekiyor.”
“Neden kek yapıyoruz? Ekmek yapsak olmuyor mu? Tarihte bir kraliçe ekmeği olmayan halka pasta yesin dedikleri için idam edilmiş, biliyorsunuz.”

Bella korkuyla yumurtaları geri bırakırken Delora gözlerini devirerek Joseph'e bir avuç un fırlatır.

“Bella'yı korkutuyorsun. Ayrıca şeker koymayız ekmek olur, bu kadar basit.”
“Bunu koyabilir miyiz?”

Bella uzanarak karabiberin olduğu kabı alır ve derin bir nefes çekerek orada olmaması gereken malzemeyi koklarken Joseph ve Delora da aynı anda *hayır!* diyerek atılmış, ama geç kalmışlar, Bella çoktan feryat ederek ardarda hapşurmaya başlamıştır.

Bella bir köşede hala küçük küçük hapsurarak burnunu siliyorken kızarmış gözlerinden yaşlar akıyordu. Joseph ona bir bardak su verip pastayı karıştıran Delora'nın yanına döndüğünde usul bir sesle sorar:

“Bu kadar büyük bir şeyi Bella’dan isteyebilir miyiz bilmiyorum Delora.”

Delora hamurun birazcık sulu olduğunu düşünüyor, bir iki kaşık daha un eklerken gayet doğal bir tavırla mırıldanır:

“Hemen yapmasını istemeyeceğiz zaten, önce ben onunla beraber gideceğim, döndüğümüzde kafamıza yıldırımlar düşmezse güvendeyiz—“

“Tek seferde nasıl emin olacağız?”

Sarışın melek incecik dilimlenmiş bademleri hamurun içine atarken konuşur:

“Livana ve Aiden da tek seferde mahkum edilmediler mi? Demek ki tek bir yanlış yetiyor Joseph—üzümleri uzatır mısın?”

Joseph uzanarak üzümlerin kasesini alıp Delora’ya verirken göz ucuyla da Bella’yı izliyor, burnunu silen kız kızarmış gözleri yarı açık, onlara gülümser...

Bilinmeyen bir zaman, bilinmeyen bir yer...

Winona etrafını çevreleyen odanın değişimi ve sonunda elle tutulabilir bir hale gelişini hissediyorken her şeyin oturduğuna emin olduğu anda gözlerini açar ve istediği zamana gelmenin mutluluğuyla gülümseyecekken bir anda daha önce hiç duymadığı acı alarmlar çalmaya başladığında Zaman çığlık atarak bir köşeye siner.

Geldiği yer bembeyaz bir odadır. İçerde çok fazla eşya yoktur. Bir masa, iskemle, iki de konuklar için hazır tutulan koltuk ve belli belirsiz çizgilerle ayrılmış duvarlar dışında başka bir şey görünmüyordur.

Zaman endişeyle etrafına bakıyorken alarm susacak gibi durmuyordur, Winona ellerini kulaklarına kapatarak doğrulur ve varlığının başlangıcından beri ilk defa yanlış bir zamana düştüğünü fark eder.

“Kısıtlanmış sektöre izinsiz giriş yaptınız. Ellerinizi kaldırın ve hemen sağınızda gördüğünüz duvardaki gri bölgenin üzerine bastırın. Verilen komutlara uymamanız karşısında Oreon güvenlik timleri zor kullanma hakkına sahiptir. İşbirliğinizi için teşekkürler.”

Winona odada yankılanan dijital sesin söylediklerini anlamaya çalışıyor, sağına dönerek duvardaki gri bölgeye bakar ve hızlı adımlarla ilerleyip ellerini söylenildiği gibi oraya bastırırken sırtı kapıya dönük duruyor ve oradan neyin geleceğini bilmediği için de korkudan dizleri titriyordur.

Oreon neresidir? Bu sesler nereden geliyordur? Neden Livana’nın doğumuna gitmek isterken buraya düşmüştür?

Zaman korkuyla önündeki duvarı izliyorken biraz sonra sürgülü kapının açılma sesi duyulur, Winona gözlerini kapatarak Larson’ın ona öğrettiği dualardan birini fısıldamaya başlarken ellerinin üzeri kapandığında irkilerek gözlerini açar. İki yanında iki beyaz uniformalı adam durmuş, onu duvardan çekerek çevirirken Winona en az on daha beyazlı adamın ortasında bekleyen esmer, parlak koyu kahverengi gözleri olan uzun boylu adama bakar. Zaman konuşmaktan korkuyorken uzun boylu adam yüzündeki sakin ifadeyle konuşur:

“Beden kaydınız hiçbir veritabanına uyuşmadığı için sizi tutuklamak durumundayız. Silahlı olmadığınızı biliyoruz, yanlış bir boyut ya da zaman geçişi içinden geldiğinizi tahmin ediyoruz. Doğru mu?”

Winona en azından derdini anlayan insanların arasında olduğunu anlamış, hızla başını sallayarak cevaplar:

“Doğru. Yanlış bir zaman geçişi yaptım ve inanın nerede olduğumu bilmiyorum. Size zarar vermek gibi bir niyetim yok.”

Uzun boylu adam ona inanmış, kadının yanındaki görevlilere başıyla usul bir işaret verip ellerini serbest bırakmalarını söyler. Winona elleri serbest kaldığında da hareket etmekten çekinmiş, hala zerre kadar eksilmemiş bir endişeyle karşısındaki adama bakıyorken konuşur:

“Nezaketiniz için çok teşekkür ederim. Ben Winona Larson, bir Zaman Gezgini’yim. Daha önce böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. Tam olarak nereye ve ne zaman geldiğimi söyleyebilir misiniz?”

Zaman Gezgini’nin isteğiyle onun ve uzun boylu adamın arasında saydam bir ekran girer, tarih ve zaman bilgileri ayrıntılı olarak görünürken Winona’nın şaşkınlığının karşısında uzun boylu adam açıklar:

“11 Kasım 7123’te Luplex gezegenine ait olan Oreon uzay üssündesiniz. Ben Luplex kralı Owen Lysander. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Larson.”

Winona hala önünden geçen yazıları inceliyorken hayranlıkla başını sallar, Kral Lysander sakın, yanlışlıkla buraya düşen bahtsız konuşunun odağını oturtmasını bekler.

Winona, nazik Kral Lysander’in emirlerine karşı çıkmadan güvenlik görevlisi olduğunu artık bildiği adamların onu tamamı yalıtkan duvarlarla çevrili bir sorgu odasına götürmesine izin vermiş, şimdi sessizce oturarak birisinin onunla konuşmaya gelmesini bekliyordur.

Winona istese tekrar zamanda geldiği noktaya geri dönebileceğini biliyor, ama yine de hem ikinci bir yanışıktan, hem de kurallara karşı gelerek oluşturacağı zamansal bir kaostan korkuyorken beklemesinin üçüncü ve asıl sebebi olarak da tam olarak neden buraya geldiğini merak ediyordur. Eğer güçleri bir şekilde onu buraya getirmişse belki de bunun bir işaret olduğunu düşünerek beklemeye devam eder.

Çok fazla vakit geçmeden odanın kapısı açılıp içeri sarışın, uzun boylu ve mavi bakışları oldukça ciddi bir genç adam girdiğinde Winona oturduğu yerde dikleşerek ellerini masanın üzerinde birleştirir. Sarışın adam sorgu için bekleyen kadının karşısındaki iskemleyi çekip otururken elindeki boş defteri ve dosyayı da masaya bırakarak konuşur:

“Ben özel ajan Benjamin Ellen. Sorgunuzu ben yürüteceğim Bayan—“

Benjamin dosyanın üzerine bir bakıp tekrar konuşmaya devam eder:

“Larson. Eğer sorduğum her şeye dürüstçe cevap verirseniz işimi kolaylaştırırsınız, hem de zaman kaybetmemiş oluruz. Bu konuda bir problemimiz var mı?”

Winona usulca hayır diyerek başını iki yana sallarken Ajan Ellen memnun, defteri sağ tarafına alıp içinde bir kaç kağıt parçası olan ince dosyayı açarak ilk sorusunu sorar:

“Zaman içinde gezmenizin asli amacı nedir Bayan Larson? Tanrılar tarafından mı görevlisiniz, yoksa genetik bir özellik olarak mı zaman içinde dolaşabiliyorsunuz?”

Winona bir an düşünür sonra hafifçe gözlerini kısarak cevaplar:

“İkisi de?”

Benjamin usul bir *hmm* sesi çıkararak bunu not alırken ikinci sorusunu sorar:

“Sizi görevlendiren tanrının adını alabilir miyim? Ya da bir adı var mı? Mistik evrende onu nasıl aratabiliriz? Herhangi bir şey.”

Zaman bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyor, cevabının ne kadar uzun olacağını da kestiremiyor derin bir nefes alıp masaya biraz daha eğilerek Ajan Ellen’a yaklaşıp.

“Ben tam olarak hangi tanrı tarafından *görevlendirildiğimi* bilmiyorum. Bunun bir görev olduğunu da sanmıyorum, daha çok bir ceza diyelim.”

Benjamin’in mavi bakışları bir anda daha da gölgelenirken Winona çok doğru bir tele basmadığını anlamış, derhal cevabını değiştirir.

“Kötü bir şey yapmadım! En azından sizin dünyanızda, size zarar verecek bir şey değil—bakın Ajan Ellen—“

“Bayan Larson, eğer ortada herhangi bir şekilde bir cezalandırma varsa bunu mistik ve güncel kayıtlara göre araştırarak sizi uzun bir süre gözetim altında tutmam gerekecek—“

“Hayır, hayır—ben burada kalamam—“

“Korkarım bu sizin isteğinize bağlı olan bir şey değil. Güçleriniz şu anda engellenmiş durumda.”

Winona hiç öyle bir şey hissetmemiş, kaşlarını çatarak geldiği yere dönmeye çalışır ve bir an sonra ortadan kaybolduğunda sorgu odasında yalnız kalan özel ajan Benjamin Ellen bir küfür savurur.

Winona tekrar Grace kilisesinde belirlediğinde rahatlayarak sıraların arasından koşturur ve kendini Peder Larson’ın odasına atar.

“Peder!”

İçerdeki adam korkuyla ayağa fırlarken Winona onu aynen bıraktığı gibi bulmuş, masanın etrafından dolaşarak boynuna atılır.

“Hala 2008’deyiz, değil mi?”

“Evet, 2008’de olmasına 2008’deyiz, ama kızım ne oldu sana? Nereden geliyorsun?”

Winona biraz olsun rahatlamış, Peder’i bırakarak masaya tutunur ve açıklar:

“Yanlış bir yere gittim, Peder. Hayatımda *ilk defa* yanlış bir zamana düştüm. Livana’nın doğumuna gidiyordum, sonra bir anda kendimi 7123’te, Oreon denen bir yerde buldum. Neden orada olduğumu sorguluyorlardı, güçlerimin alındığını söylediler, ben de korktum ve gelmeye çalıştım, geldim. Orada ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.”

Peder Larson anladığını söyleyerek tekrar yerine geçip otururken Winona onun yanında masaya yaslanmış, pencereden dışarı bakarak dalgınca mırıldanır.

“Belki de Livana oradaydı, ama ben erkenden kaçtım. Belki de başka bir testti—“

“Livana’nın tam olarak nerede doğduğunu bilmediğini söylemiştin, değil mi?”

Winona başını sallarken manevi babasına dönerek cevaplar:

“Gördüğüm şeylerin mekanı ya da tam olarak adını bilmiyorum. Sadece o anı hissedebiliyorum. O ana gittiğimde de bir şekilde nerede olduğumu anlayabiliyorum, bu sefer garipti. Orası kesinlikle Livana’nın doğduğu yer değildi Peder. Yarın tekrar deneyeceğim, şimdi hem yorgunum, hem de korkuyorum...”

Peder Larson cesaret verici bir gülümsemeyle uzanır ve kızının elini tutarak hafifçe sıkarken başıyla odasından yukarı çıkan merdivenleri işaret eder:

“Hadi odana git, yatağın hep hazır.”

Winona güzel yüzü aydınlanarak gülümser ve eğilerek yaşlı adamın yanağına bir öpücük bırakarak merdivenlere yönelirken Peder Larson az önce aceleyle masaya attığı gözlüklerini derin bir nefesle alıp tekrar takarak Pazar günü için hazırladığı vaazına döner.

Ertesi gün kilise korosunun çalışmalarından birinde Winona onları dinliyordur. Kısa boylu ve büyük sesli çocuk şarkısına başladığında Zaman gülümseyerek gözlerini kapatır ve rahatlayarak Livana’nın doğumunu düşünürken biraz sonra yine her şey büyük bir bulanıklık halini alır, genç kadın bir an için derin sularda sürüklenir gibi olurken hemen ardından ayakları yeni bir zemine bastığında rahatlayarak gözlerini açar ve o anda yine aynı alarmlar çalmaya başlarken Winona kaşlarını çatarak ellerini yine kulaklarına kapatır ve duvardaki gri bölgeye ilerler...

“Bakın anlatamıyorum—“

Winona elini kolunu sallayarak derdini anlatmaya çalışırken bu sefer etrafta nazik Kral Lysander görünmüyordur. Beyazlı güvenlik görevlileri tek kelime etmeden kaçığı sürüklüyorken Winona yine o yalıtkan duvarlı odaya *atıldığı* sendeleyerek kelepçeli elleriyle masaya tutunur ve iç çekerek doğrulup kapanan kapının ardından beklemeye başlar.

Bir şey onun yolunun üzerinde duruyor, zamanda o noktaya gitmesini engelliyordur. Winona bu kadarından emindir, ama neden böyle olduğu konusunda zerre kadar fikri yokken dün sakince açılan kapı şimdi adeta gümbürdeyerek açılır ve Ajan Ellen içeri girerken konuşur:

“Oyun mu oynuyorsunuz Bayan Larson?”

“Hayır!”

“Zaten artık istesenez de oynayamazsınız. Bileğinizdeki kelepçeler oldukça güçlü sınırlayıcılar—“

“Bakın, Ajan Ellen, sizin sınırlayıcılarınız beni sınırlamıyor. İnanın sınırlandığımda hissedirim.”

Winona o gün sonsuz bir labirent olmuş sarayda geçirdiği zamanları hatırlayarak diken diken olurken devam eder.

“Dün de güçlerimi aldığınızı söylediğinizde öyle bir şey hissedemediğim için sadece denemiştım ve başarılı oldum. Bugün de aynı şekilde, aynı hatayla tekrar buraya düştüm. Ben buraya gelmek istemiyorum! Gitmem gereken başka bir yer var, ama gidemiyorum—“

Ajan Ellen elini kaldırarak delirmiş gibi konuşan kadını sustururken sert bir tonla sorar:

“Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?”

“Bunu size nasıl anlatırım bilmiyorum—“

“Deneyin.”

Winona derin bir nefes alarak başını sallar ve kelimelerini toparlarken elindeki kelepçelere bakarak konuşur:

“Ben birini arıyorum. Bir kız. Toprakkıranların soyundan gelen bir bebek. Şu anda onun doğduğu zamanda olmam gerekiyordu, ama ne zaman onu görmeye çalışsam buraya geliyorum—“

“Toprakkıran dediniz, yanlış duymadım, değil mi?”

Winona başını sallayarak bakışlarını karşısındaki sarışın adama kaldırırken Ajan Ellen hala ayakta, sorar:

“Bu kızın bir adı var mı? Ailesinin adı?”

“Annesinin kızlık soyadının Dillard olduğunu biliyorum. Kızın benim bildiğim adı Livana ya da Liv. Bu evrendeki adını bilmiyorum...”

Ajan Ellen’in bakışları donuklaşırken Winona onun ne düşündüğünü bilmiyor, yine yanlış bir şey söylemiş olmaktan korkarak sorar:

“Yoksa onun hakkında bir şey mi biliyorsunuz?”

“Benim...”

Sarışın adam hafifçe öksürerek çatlamış sesini düzeltir ve tekrar konuşmaya teşebbüs eder:

“Neden bu kızı arıyorsunuz?”

“Ajan Ellen, eğer bir şey biliyorsanız—“

“Elimde bir bilgi olsa bile direkt sizinle paylaşmamı beklemiyorsunuz herhalde Bayan Larson. Bu kızı, Liv’i, neden arıyorsunuz?”

Winona gerçek hikayeyi baştan sonra anlatmasının mümkün olmadığını biliyor, basit bir cümleyle cevap verir:

“Onu ve ona bağlı olan başka yaşamları kurtarmam gerekiyor.”

Sarışın adam bunun üzerinde sol elini gözlerine kapatarak kapıya döner ve açıp dışarı çıkarken Winona hiçbir şey anlamamış, iç çekerek hemen yanındaki iskemleye çöker.

Benjamin asansörden çıkıp ana ofislerin olduğu kata girer girmez Kurul Başkanı’nın odasından kahverengi saçları ve Kral Lysander’in kahverengilerine eş gözleriyle genç bir kadın çıkar ve ona aldırmadan önünden geçip giden adamın peşine takılır:

“Ben! *Benjamin!*”

“Adia, şimdi değil, lütfen—“

“Asıl hemen şimdi! Sorgu odasından gelen kayıtlar doğru mu?! Bu kadın gerçekten Liv’i mi arıyor!? Bizim Liv’imizi, senin ablanı!?”

Benjamin cevap vermeden ilerler ve koridorun sonundaki tek kapıyı açarak Kral’ın ofisine girerken Owen ve kraliçesi zaten onu bekliyordur. Kraliçe sapsarı saçları parlayarak kalkar ve arkadaşının yanına gidip koluna girerken Benjamin ona yaslanmış, artık güçlü olmasına gerek yok, sesi titreyerek konuşur:

“Liv’i arıyor, onu kurtarmak için gelmiş Faye. Ben bunu anneme nasıl açıklayacağım?”

Faye üzüntüyle Benjamin’e sarılırken Lysanderler de onları izliyor, yeni nesil Oreon bir süre sessiz kalıyordu...

“Yalan söylüyor olabilir Benjamin. Maynard Yangını’ndan sonraki ölümler bütün halkı sarstı. Arada hala annemi görenler olduğu söyleniyor. Bu da onlar gibi bir yalan olabilir.”

Kral’ın sözlerine karşı Benjamin başını iki yana sallayarak bilmediğini mırıldanırken Faye hala onun kolunda, oturduğu yerden ayaktaki Owen’a döner:

“Yalan olsa bile araştırmamız gerek Owen. Bu arada sırada çıkıp hayalet gördüğünü iddia edenlerden farklı. Bu kadın son 10 dakika içinde elini kolunu sallayarak buraya iki kere girdi, şimdi de Liv’den bahsediyor—“

“Dillard soyundan Liv diye bir kızıdan bahsediyor, aynı Liv olduğunu—“
“Ah, hadi ama Owen!”

Owen ve diğerleri Adia’nın tepkisiyle ona dönerken genç kadın artık dayanamamış, oturduğu yerden kalkar.

“Babam burada olsaydı şimdiye kadar bütün Mistik Departman’ı ayağa kaldırmıştı. Sen de aynısını yapacaksın, neden erteliyorsun? Bu kadın Liv’i arıyor, bu kadar basit—“

“Değil Adia—“

“Evet, basit. Benjamin, şokunu anlıyorum, gerçekten...”

Sarışın adamın mavi gözleri en iyi arkadaşını izliyorken Adia onun önünde diz çökerek konuşur:

“Eğer bu kadın gerçekten Liv’i arıyorsa, hatta onu kurtarabilecek bir şey biliyorsa ona yardım ederiz. Annenle babana da gerektiği gibi bir açıklama yaparız—“
“Şimdi değil. Doğru değilse annem bunu kaldıramaz Adia.”

Adia anlayışla başını sallarken arkadaşının dizlerini hafifçe sıkarak gülümser:

“Tamam, şimdi değil, ama inan çabucak bir cevap alabilmek için herkesi ayaklandıracam.”

Benjamin usul bir teşekkür mırıldanarak başını sallar ve tekrar Faye’e yaslanırken Adia doğrularak abisiyle yüzyüze gelir.

“Sen de bana yardım edeceksin, o kadını birinin burada tutması gerekiyor. Yine korkup kaçarsa bu sefer 10 dakikada dönmeyebilir.”

Owen’ın Latty’nin kızına karşı hiçbir şansı yok, sadece başını sallar ve onunla beraber ofisten çıkarken Faye ve Benjamin sessizce oturmaya devam ederler...

Adia elini bir okutucuya bastırıp Oreon’un en büyük departmanı olan Sistem ve Yüksek Teknoloji departmanına girerken oradan oraya koşturan görevliler Kurul Başkanı’na selam vererek tekrar işlerine dönüyordur. Genç kadın topukları zeminde tok bir ses çıkararak ilerler ve yolun sonunda, departmanın tam merkezinde duran odanın kapısını tıklatıp içeri girer.

“Shia, işimiz var.”

Shia bilgisayara bir şeyler giriyorken parmaklarının hızı hiç kesilmeden konuşur:

“Liv’i arayan kaçık kadınla ilgili mi?”

“Kadın kaçık falan değil—ve sen ne yapıyorsun ki benim yüzüme bile bakamıyorsun?”

“On dakika önce bütün kontroller dışında Oreon’dan *çat* diye çıkabilen kadının bozduğu sistem uyarılarının pisliklerini temizliyorum, *teker teker başkanlık onayı vererek*. Senden bile önemliler, üzgünüm.”

Adia *hmm*layarak bir iskemle çekip oturuken Shia sanki başka birisi o sistemi düzeltiyormuş da o sadece izliyormuş gibi rahat bir havayla konuşur:

“Neden bana geldin? Mistik departmanın işi değil miydi bu?”

“Kraliyet’in eski dosyalarına ulaşmam gerekiyor, kayıt odasının şifresi de sende—“

“Ne kadar eskiden bahsediyoruz?”

“27 Lplex yılı kadar öncesinden. Maynard Yangını kayıtları.”

Shia'nın kaşları hayretle kalkarken elleri hala durmamıştır, Adia *aynen öyle* diyerek elinin altındaki kağıtları karıştırırken Shia'nın ağız dolusu küfretmesiyle kaşlarını çatarak ona bakar.

“En son departmanlar arası bağlantı kesildiğinde bu kadar küfretmiştin—“

“Şimdi bir tek departman arası değil bütün sistem çökecek—HEY! HEY! BİRİSİ ŞU KADINI NERESİNDEN TUTACAKSA TUTSUN!”

Adia bir şey yapabilmek umuduyla oturduğu yerden fırlar ve telefona sarılırken Shia'nın parmakları şimdi eklemlerinden ayrılıp kendi yaşam formlarını kuracak gibi hareket ediyordur. Adia onun ne yaptığını anlamıyorken korkuyla sorar:

“Böyle izinsiz giriş çıkışlar olunca takip ettiğimiz bir protokol yok mu!?”

“VAR! ELİNİ KOLUNU SALLAYARAK GİRİP ÇIKANLARA BİZ KRALİYET VE YÜKSEK KURUL ÜYELERİ DİYORUZ—ADIA BU KADINA İZİN VERMEM GEREK, SİSTEMİ ÇÖKERTECEK. ŞU ANA KADAR 12 KERE GİDİP GELDİ VE EN UZUN YOK OLUŞU 3 SANİYE! BU KADAR SIK DEĞİŞİMLERİ BU MODÜL KALDIRAMAZ—“

“Tamam ne yapılacaksa yap, hadi—“

O sırada sorgu odasını izleyen görevlilerden biri telefona cevap vermeye karar verince Adia da ona bağırıma başlar:

“NELER OLUYOR ORADA?”

“Efendim, engelleyemiyoruz! Kral Lysander de bir şey yapmamamızı emretti—“

“KADINA SÖYLEYİN, NE YAPABİLDİĞİNİ ANLADIK, DURSUN ARTIK!”

Görevli onaylayarak telefonu kapatırken Shia yüksek düzey giriş iznini verir, sistem rahatlar, genç adam ellerin saçlarına sokarak tanrılara şükrederken Adia tekrar iskemlelerin birine çöker.

“Bayan Larson artık durmanız gerekiyor—“

“Duramam! Gidemiyorum! İstediğim yere gidemiyorum, sürekli buraya dönüyorum! Ne var burada?!”

Owen artık başka çaresi kalmamış, masanın üzerinden uzanarak Winona'nın kollarını yakalar ve masaya bastırıp kadınla yüz yüze dururken Winona korkuyor, kafası karışmış, oldukça çaresiz bir şekilde karşısındaki adama bakar.

“Liv hakkında ne biliyorsanız söyleyin, *lütfen*.”

Kral Lysander'ın cevapsız kaldığı o kısacık anda Adia içeri girer ve elindeki kalın dosyayı masaya bırakırken konuşur:

“Merhaba Bayan Larson, ben Adia Lysander. Oreon Yüksek Kurulu Başkanı'yım ve sorunuzun cevabı şu, Liv 27 yıl önce çıkan bir yangına öldü.

Winona dehşet dolu gözlerle önündeki insanlara bakıyorken Owen ellerini çektiğinde Adia *‘Liv’i arayan kaçık kadın*’dan oturmasını rica eder.

“Biz sizin sorunuza cevapladık, siz de artık bir yere gitmeden bizimkileri cevaplayacaksınız—“

“Aynı Liv’den mi bahsediyoruz—“

“Evet Bayan Larson. Dillard soyundan demiştiniz, Liv’in annesi Andrea Dillard hem safkan bir Dillard, hem de bir Toprakkıran. Bizim zamanımızda çok fazla tesadüf olmadığını da hesaba katarsak, evet, kesinlikle aynı Liv’den bahsediyoruz.”

Winona'nın gözleri dolmuş, anlamadığını mırıldanarak başını eğerken Adia ellerini dosyanın üzerine kapatır ve iç çekerek yanındaki Owen'a bakar. Kral'ın ifadesinde bir değişiklik yokken Winona derin bir nefes alarak kendini toparlar ve az önce ona Livana'nın öldüğünü söyleyen kadına bakar.

“Livana’nın nasıl öldüğünü sorabilir miyim?”

“Yangında öldüğünü söylemiştim—“

“Hangi yangın? Ne yangını? Böyle büyük bir olayı mutlaka görmem gerekirdi—“

“Tam olarak gücünüzün sınırları nedir Bayan Larson?”

Winona yine sessizleşerek uzun cevapları kısaltma yoluna giderken şimdiki sorunun cevabını tam olarak kendisi de bilmediği için yapabildiği tek şey cevapsız kalmak olur.

“Bayan Larson?”

“Bilmiyorum. Artık ben de bilmiyorum—sizden bir şey rica edebilir miyim?”

Adia bir şey söylemeden hafifçe başını sallarken Winona ricasını belirtir.

“Geldiğim yere geri dönmeliyim.”

“Kesinlikle olmaz—“

“Bakın Bayan Lysander, ben burada sonsuza kadar kalamam. Livana’yı bulmam gerekiyor. Eğer bu zamanda yoksa mutlaka bir başkasında vardır—“

“Livana’nın doğumuna ulaşamadığınızı sanıyordum.”

“Geri dönebilirim bu sorularımı cevaplayacak birini bulabilirim.”

“Hayır Bayan Larson, üzgünüm ama bu konuda aynı fikirde olamayacağız—“

Adia daha lafını bitirmeden Winona ortadan kaybolurken genç kadın sinirle gülerek elindeki kalemi masaya atar ve Owen’a dönüp önlerinde boş iskemleyi işaret ederek isyan eder:

“O zaman neden rica ediyor?!”

“Geri dönünce kendisine sorarsın.”

“Döneceğini nereden biliyorsun?”

“Başka bir yere gidemiyor da ondan. Sorularının cevaplarını alır almaz dönecektir.”

Adia iç çekerek önündeki dosyaya bakarken Owen da onu izliyor, uzanıp kardeşinin saçlarını kulağının arkasına alarak konuşur:

“Bu kadın olmuş şeyleri geri alamaz Adia.”

“O kadarını bilmiyoruz—“

“Biliyoruz. Bu dosyadaki kayıplar geri gelmeyecek, en azından bizim için. Başka bir zamanda başka bir biz varsak onlar için değişebilir, ama biz hep böyle kalacağız. Ne dediğini duymadın mı? *Eğer bu zamanda yoksa mutlaka bir başkasında vardır.*”

İnce parmaklar kalın dosyanın üzerinde belli belirsiz şekiller çiziyorken Adia başını iki yana sallayarak mırıldanır:

“Bence burada bir şey var. Olmasa neden sadece buraya gelebilsin?”

Owen bilmediğini gösterir bir ifadeyle hafifçe kaşlarını kaldırırken Adia başını abisinin eline yaslayarak Oreon’un yarısını bir seferde yok eden yangının dosyasına bakmaya devam eder.

Secret Garden - Cantoluna

Winona ilk defa dizleri bükülerek sendeler ve geri döndüğü yere düşerek ellerini sert betona bastırırken kilisenin tanıdık yer karolarını göremeyince kaşlarını çatarak hızla başını kaldırır. Etrafında beş uzun boylu adam, ellerinde Winona’nın ne olduğunu bilmediği silahlarla duruyorken geriden Peder Larson’ın

sesi geldiğinde Winona atılarak ayağa fırlar. Adamlar derhal silahlara davranırken Peder Larson onlara durmalarını seslenir.

“Durun! O benim kızım—Winona, kızım, gel.”

Winona korkuyla etrafına bakıyorken adamlar bir iki adım geri çekilerek ona yer açarlar. Genç kadın boş bakışlarla dönerek Peder’e bakarken Larson onu asırlardır görmüyormuş gibi büyük bir hasretle manevi kızına sarılır.

“Tanrıya şükür, iyisin kızım.”

“Peder—“

Peder onun fısıltısıyla genç kadına biraz daha sıkı sarılır ve kulağına eğilerek usulca konuşur:

“*Baba*. Bundan sonra baba diyeceksin. Gerçek kızım olduğunu söyledim.”

Winona korkuyla başını sallarken gözleri *babasının* omzunun ardından gerideki katedral gibi büyük kiliseyi inceliyor, kalbi ise yine yanlış yere gelmenin endişesiyle göğsünden çıkarcasına çarpıyordu.

“İzninizle kızım ile özel konuşacağım. David’e ne zaman isterse yanıma uğramasını söyleyin. Kapım her zaman açık, biliyor.”

Silahlı adamlar başlarını sallayarak dönerler ve arkalarına bakmadan kiliseden çıkarlarken ağır kapılar arkalarından kapandığında Winona artık telaşını daha fazla gizlemeden feryat eder:

“Neredeyim ben Peder?! Burası Grace değil?”

Peder karşısındaki genç kadının üzüntüsü ve korkusu kadar büyük bir endişeyle ona bakıyorken usulca sorar:

“Kızım sen benimle asırlardır görüşmüyorsun. Grace Kilisesi zamanının üzerinden koca bir buz devri ve en az iki Evren Savaşı geçti—“

“Buz devri? Evren Savaşı? Peder...”

Winona ellerini ağzına kapatarak gözlerinin yandığını hissediyorken bir an sonra başının dönmesiyle dengesini kaybeder ve zamanın kontrolünü yitirmiş kadın bedeninin kontrolünü de kaybetmiş, Peder Larson’ın kollarına yığılır.

Petra her sabah olduğu gibi yine bütün eşyalarını hazırlamış, tam takım bir şekilde evden çıkar, kapıyı özenle kilitler ve arkasını dönüp merdivenlere gidecekken bir anda bütün sahip olduğu şeylerin yok olmasıyla beraber yüzüne vuran kuru rüzgarla irkilerek gözlerini kısar.

Anahtarlar, çanta, ayakkabılar, manto, pantolon... Her şey gitmiş, Petra sonsuz gibi görünen bir başak tarlasının ortasında üzerinde tek parça siyah bir elbiseyle duruyordur.

Sarışın kadın korkuyla arkasını döner ve kapısının orada olmasını umarak elini uzatırken boşluğa yaslanarak sendeler.

“Hayır—hayırhayır, olamaz. Hayır. Bu kadar yakinken—BULMUŞTUM! NEDEN BUNU BANA YAPIYORSUNUZ?!”

Petra ağlamaklı bir halde gözlerini kapatır ve gitmek istediği yeri düşünürken aklı o kadar karışıktır ki, Sam’in varolduğu her nokta birbirine geçmiştir. Petra gözleri kapatılıp kendi etrafında otuz kere

döndürülen insanlar gibi nereye gitmesi gerektiğini bilemez halde tekrar gözlerini açarken uzakta bir yerde onu bekleyen Iris'i gördüğünde dolan gözlerinden yaşlar süzülerek yere çöker.

“Bulmuştum. Bulmuştum...”

Iris başak tarlasında esen hafif bir rüzgar gibi o tarafa geliyorken Petra ona bakmıyor, mavi gözleri boşlukta bir noktaya dikilmiş, şimdi ne yapacağını düşünüyordur.

“Petra?”

“Bulmuştum...”

Iris onun önünde eğilip turkuaz gözleri parlayarak konuşur:

“Petra nerede olduğunu bilmek istiyor musun?”

“Hayır. Ben Sam’in yanına dönmek istiyorum.”

“Döneceksin, ama planlarda bir değişiklik oldu—“

“Çok uzakta. Artık dönemem. Gitti... Kaybettim.”

Iris iç çekerek uzanır ve Petra’nın kucığına düşmüş ellerini tutarak hafifçe sıkar.

“Sizin hiçbir suçunuz yok.”

Petra’nın mavi bakışları yavaşça önündeki kadına dönerken usul bir sesle sorar:

“Biz?”

“Sen ve Winona. İkinizin de yolunu kesmek zorunda kaldık, üzgünüm, ama yapılması gerekiyordu. İkiniz için de yeni çıkış yolları olacak. Seninki de burası.”

Petra ufacak ve oldukça umutsuz bir gülüş sesi çıkararak bakışları tekrar boşluğa çevirirken Iris konuşur:

“Burası Avalon, Petra. Tanrılara ait bir köşe. Artık kullanılmıyor, ama burada sana yardım edebilecek bir şey gizli. Onu bulabilirsen buradan çıkabilirsin. Sana en büyük yardımım bu olabilir, üzgünüm.”

Petra alaycı bir ifadeyle gülerek ellerini kendine çeker ve artık maviden çok soğuk bir griyle parlayan gözlerini önünde tanrıçaya çevirir.

“Bu kadar üzgünsen neden bize bunu yapıyorsun?”

“Bu benim isteğimle olan bir şey değil. Kurallar yıkıldı. Değişim gerekiyor.”

“Ben kuralları yıkmadım! Ben onu bulmuştum Iris! Neden ben de cezalandırılıyorum?! Kuralları kim yıktı?!”

“Isabella.”

Petra acıyla sertleşen ifadesine bir de bilinmezlik eklenerek başını iki yana sallar.

“Ne yapacağımı bilmiyorum...”

“İhtiyacın olan her şey burada Petra. Kaçmaya çalışma. Güçlüsün. Senin için saklanan şeyi bulduğunda çıkış yolunu da göreceksin. Pes etme, lütfen.”

“Kazanmamızı mı istiyorsun, kaybetmemizi mi?”

“Elbette kazanmanızı istiyorum. Ancak o zaman hepimiz özgür olabiliriz.”

Petra bu fikre pek güvenmiyor, sadece başını sallarken Iris onu güçsüz omuzlarından tutarak alnından öper ve saçlarını usulca okşayarak ortadan kaybolurken tanrıçanın ellerinin yerini kuru rüzgar almış, Petra yine yapayalnız kaldığı yabancı bir boyutta bir süre öylece bekler.

“Hemen döneceğim Joseph, söz!”

Bella heyecanla atılarak Joseph’e sarılır ve bir an sımsıkı tutup sonra ayrılarak Delora’nın yanına geçerken gülümseyerek sorar:

“Korkuyor musun?”

“Zamanda yolculuktan? Hayır. Senden? Evet.”

Bella keyifle bir kahkaha atar ve melek dostunun elini sımsıkı tutarak omzunu onun omzuna yaslar ve gözlerini kapatarak derin bir nefes alır. Bir an sonra Bella ve Delora ortadan yok olurken onların hemen ardından Iris belirlediğinde Joseph nefesi kesilerek bir adım geri atar.

“Bu kadar çabuk...”

Iris çok üzgün olduğunu söylerken Joseph sol elini gözlerine kapatarak en büyük kuralı yıkan adam olarak elçi tanrıçanın karşısında güçsüzce dikilir.

“Neden Bella’dan bunu istedin Joseph?”

“Bilmiyorum! Yalnızdım—ben asırlarca Winona’yı içimde hissederek yaşadım! Onun boşluğu...”

Iris önünde acı çeken adama bakıyorken bunu yapmanın neden bu kadar zor olduğunu yıllar sonra hala anlayamıyorken dolu gözlerle konuşur:

“Bella ve Delora gitti Joseph. Geri gelmeyecekler.”

Joseph şokla elini indirirken gözlerinde az önceki acının izi olarak kalan iki damla yaş göz pınarlarından süzülür.

“Neden?”

“Winona’ya ulaşamazsın Joseph. Yasak. Gözlerin ve ruhun bağlı olmasına rağmen tanrıların emanetini kendi zayıflığına alet ettin! Bir tek sen değil, o ikisi de cezalandırılacak! Bunu neden düşünmedin?!”

Joseph karşısındaki tanrının öfkesiyle yutkunurken Iris daha fazla konuşmadan dudaklarını birbirine bastırır ve derin bir nefes alarak kendini toparlar.

“Bunu yapmak benim için hiç kolay değil, ama yapmak zorundayım. Kuralı bozanın sen olacağını hiç düşünmezdim Joseph. Bella’nın sınırsız gücünün farkındaydın, izlediğimizi tahmin ediyordun. İlk anda müdahale etmedim. Geri çekileceğini düşündüm, ama hayır. Bir anlık zayıflık diğerlerinin şu ana kadar elde ettiği her şeye maloldu. Bu sefer ne kadar süreceğini inan bilmiyorum, ama o zamana kadar yalnız kalacaksın.”

Tüm zamanların sahibi olan adam kalbi ve ruhu sökülmiş, sahip olduğu her şey elinden alınmış, Iris’in önünde dizleri üstünde yere çökerken güzel tanrıça ona daha fazla bakamıyor, gökte toplananan bulutların altında gözden kaybolur.

Delora yer ayağının altından kaydığı anda Bella’nın kaybolduğunu hissetmiş, bir an sonra dizleri ve elleri üzerinde yere düşerken kendini Oreon’daki odasında bulunca telaşla etrafına bakar. Yatağında yıllar önce bıraktığı kopyası siyah bir elbiseyle oturuyor, yaşlı gözlerinde oraya ait olmayan bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Delora?”

“Neden buradayım ben?”

Siyah elbiseli Delora kalkarak yerdeki meleğe yardım eder ve ona destek olarak yatağa oturturken melek sorar:

“Neden buradayım? Bella?”

Delora etrafına bakarak bir yerden bir işaret bekler, ama hiçbir şey görünmezken tekrar kopyasına döndüğünde onun siyah elbisesine, yaşlı gözlerine ve sımsıkı toplanmış solgun saçlarına bakarak sorar:

“Neden bu haldesin? Neler oluyor? En son seni izlediğimde mutluydun?!”

Kopya Delora avcunun içinde buruşturduğu kağıt mendili dudaklarına bastırırken tekrar dolan gözleriyle başını iki yana sallar.

“Hayır—hayır, lütfen. Olamaz. Annem?”

Siyahlar içindeki Delora başını sallarken melek Delora bir anda içinin boşaldığını hissetmiş, ciğerlerine sığmayan bir nefes alıp başını bacaklarının arasına eğerek ve hızlı nefesler alarak kendi kendine sayıklar.

“Hayır. Hayır. Olmadı. Böyle bir şey olmadı. Rüyadayım. Bayılmış olmalıyım. Uyan. Delora, uyan. Uyan. Uyan. UYAN!”

Beyazlar içindeki melek bir an sonra sarsılarak ağlamaya başladığında kopyası ona sarılır ve tek bir ruhun iki parçası anneleri Lucinda’yı kaybettikleri günde tekrar bir olurlar.

Beyazlar siyah, heyecanlar acı olurken beyaz meleğin kanatları kırılmış, kendi dünyasına hiç beklemediği bir cezayla döner.

Bella sanki derin bir uykuda biri onu sarsmışçasına irkilerek gözlerini açarken kendini hiç tanımadığı bir yerde bulduğunda korkuyla arkasını döner.

“DELORA?!”

Genç kızın sesi yüksek tavanlı taş duvarlarda yankılanırken Bella açık pencerelerden giren soğuk rüzgarla titreyerek kollarını kendine dolar.

“Delora? Neredesin?”

Yaşam ve Ateş’in kızının küçücük sesine karşılık Iris’in sesi duyulur.

“Isabella?”

Bella yabancı sesle irkilerek tekrar arkasını dönerken taş duvarlı evin, ya da kalenin, belki de şato, ama ne olursa olsun ona ait olmayan bu yabancı yerin kapısında duran sarışın bir kadın ile yanındaki uzun boylu, içinde alevlerin rengini taşıyan saçlarıyla yine hiç görmediği bir adamı görür.

“Siz kimsiniz?”

“Ben Iris—“

Bella korku dolu bir iç çekişle bir adım gerilerken hayatları boyunca onları izlediği söylenen tanrıçadan kaçmak ister.

“Ben yanlış bir şey yapmadım!”

“Lütfen korkma Isabella. Beni tanıyorsun. Doğduğun gün yanında ben vardım.”

Bella hiçbir şey hatırlamıyor, şu anda bulunduğu yerde kendinden başka hiçbir şeyi bilmiyorken tanrıça yanındaki alev saçlı, yeşil gözlü çocuğa döner.

“Bu Wallace. Delora’nın yokluğunda senin meleğin olacak—“

“Delora nerede? Ona ne yaptınız?!”

“Delora geldiği yere geri döndü. Onun görevi bitti Bella—“

“Hayır! O yanlış bir şey yapmadı! Ben onu zorladım! Benimle gelmesini istedim! Lütfen! Affedin!”

Bella ağlamaklı bir sesle koşturur ve tanrıçanın yanına gelerek ellerini tutarken Iris bir anda onunla bir olan güçten nefesi kesilmiş, önündeki kızın yaşamın renklerini taşıyan gözlerine bakar.

“Yapamam, üzgünüm.”

Bella güzel gözleri dolarak tanrıçanın ellerini bırakır ve başını eğerek bir köşeye çekilip ağlamaya başlarken Iris ona dokunmaya çekiniyor, yanındaki Wallace’a döner.

“Daha fazla kalamam Wallace. Ona iyi bak.”

En genç görevli meleklerden olan Wallace tanrıçasının isteğine itaatle başını sallar ve onun gidişi için bir adım geri çekilirken Iris ortadan kaybolduğunda alev saçlı melek, tanrıların en kıymetlisiyle yalnız kalır.

Stephanie B – Bella’s Lullaby

Bella içini çekerek ağlıyorken başı açık kapısının eşiğine yaslanmış, dışarda sicim gibi bir yağmur yağıyorken ailesini tekrar kaybeden kızın yanaklarından tuzlu yağmur damlaları düşüyordur. Tanrıların dokunmaya kıyamadığı gücün kulaklarına birazdan hayatı boyunca duyduğu en güzel seslerden biri dokunurken Bella titreyerek başını çevirir ve büyük, parlak ve siyah bir şeyin önünde oturan alev saçlı adamı görür.

Wallace ağlayan kızı sözleriyle nasıl yatıştıracağını henüz bilmiyor, bulabildiği en yakın avuntu bu piyano olmuşken parmakları tuşlarda bir hayal gibi ilerliyor, her bastığı nota kapının yanında gözyaşı döken güzel kızı ona bağlıyordur.

Bella elinin tersiyle gözlerini siler ve iyice arkasını dönerek yeni meleğinin ne yaptığını izlerken kulağına gelen melodi gittikçe güçleniyor, ama Bella sanki ondan korkuyor, alev saçlı melek sanki o siyah şeyi de ağlatıyordur.

Yaşam’ın kızı gözlerinden sıcak yaşlar süzülerek o tarafa ilerlerken melek yeşil gözlerini ona kaldırır. Müzik susmamış, aksine daha belirginleşmişken Bella şarkı söyleyen siyah şeyin yanında, ağladığının bile farkında değil, sağ elini uzatarak onun parlaklığına dokunur. Parmakları yumuşak çizgilerde ilerleyerek yavaşça alev saçlı meleğin parmaklarının dokunduğu tuşlara değerken Wallace onun ellerini izliyor, bir yandan da hiç bozmadan şarkıya devam ediyordur.

Biraz sonra yeşil ve mavi bakışlar karşılaştıkça Bella üzüntüyle başını eğdi ve gözlerinde birikmiş yaşlar piyanonun beyaz tuşları üzerine düşerken Wallace uzanarak o tuşlara basar, şarkı güçsüzleşir, yağmur diner, Bella yine sessizliğine kavuşurken meleği ilk defa onun eline dokunarak o anda gerçek olur...

“Bu nedir?”

Wallace hafifçe gülümseyerek hala parmaklarının dokunduğu piyanoya bakar ve cevaplar:

“Bu bir piyano.”

Bella usulca *piyano* diyerek tekrarlarlarken saatlerdir ağlamaktan sesi zaten çıkmıyor, tamamen bir fısıltı olarak konuşur:

“Ben Joseph’in yanına dönmek istiyorum, beni ona götürür müsün?”

Wallace’ın gülümsemesi solarken Bella yine gözleri dolarak eline dokunan meleğin elini tutarak ona biraz daha yaklaşır.

“Lütfen...”

“Yapamam.”

Bella çaresiz, ne kadar güçlü olsa da şu anda o güçlerin hiçbirinin farkında değil, kullanamıyor, korkuyor, geri dönmek istiyorken diğer elini de önündeki genç adamın elinin üzerine kapatarak sorar:

“Ama neden?”

“Seni buradan çıkaramam.”

Bella bu cevabın üzerine bir anda parlayarak Wallace’ın elini ittirir ve bir hışımla odanın ortasına yürüyerek saçlarını savurup *piyanonun* başındaki meleğe bakar.

“Ben kendim dönerim!”

Mavi gözleri sımsıkı yumulur, eller iki yanda yumruk olurken Isabella ortadan kaybolmaya çalışır, ama başaramaz. Mavi gözler tekrar aralanırken Wallace hala piyanonun başında, Bella’nın bakışlarındaki *neden*’i cevaplar:

“Joseph’in gücü yakınında olmadan zamanda dolaşamazsın. Sen güçleri taklit ediyorsun, onlara sahip değilsin.”

“O zaman senin gücün taklit ederim! Gücün nedir?”

Wallace hafifçe gülümseyerek başını eğerek ve rastgele tuşlara basarak usul bir melodi çalarken Bella çaresizlikten öfkeye geçmiş, ondan çok tanrılara ait olan meleğin vurdumduymazlığına karşı ayağını yere vurarak arkasını döner ve koşturarak nereye gittiğini bile bilmediği merdivenleri kullanıp yukarı çıkar.

Wallace üst katta kapıların açılıp sonra çarpılarak tekrar kapandığını duyuyorken piyanonun başından ayrılarak hızlı adımlarla merdivenlere ilerler, ikişer üçer çıkarak Bella’nın kapılara işkence ettiği kata ulaştıca odaların birine giren kıza seslenir.

“Isabella?”

Bella girdiği odadan bir hışımla çıkar ve kapıyı çarparak kapatırken evrenin en sinir bozucu meleğine döner.

“Benim adım *Bella*. Ne istiyorsun?”

“Asıl sen kapılardan ne istiyorsun?”

“Burası artık benim evim sayılır, istediğimi yaparım. Sana ne?”

Wallace hayretle kaşlarını kaldırırken daha piyanonun ne olduğunu bilmeyen kız iş gıcıklık yapmaya gelince kaplan kesiliyordur. Aynı kaplan bu katı beğenmemiş, Wallace’ı kolundan ittirerek kendine dar koridorda yol açar ve bir üst kata çıkan merdivenlere giderken Wallace da ellerini arkasından birleştirerek ses çıkarmadan onu takip eder.

Bella'nın ayakkabıları ahşap merdivenlerde pat küt ses çıkarıyorken Wallace onun gürültüsü kadar sessiz, genç kızı gölgesi gibi takip ediyordur. Birazdan gölgesinden bile rahatsız olan kız döner ve Delora'nın her sinirlendiğinde yaptığı gibi ellerini beline koyarak çıktığı basamağı geri inen genç adama bakar.

“Beni takip *etme*.”

“Etmeyorum. Yukarı çıkıyorum.”

“Önümden çık.”

“Ne fark eder?”

“Senin benim emirlerimi dinlemen gerekmiyor mu?”

“Hayır?”

Bella bir şeyler homurdanarak önüne döner ve tekrar merdivenleri çıkarken arkasından gelen Wallace'ın adımlarını duyabiliyordur. Sırf ne yapacağını görmek için Bella iki basamak sonra durur, Wallace da onunla beraber duraklar, Bella bir basamak daha çıkar, Wallace da aynen çıkarken Bella adımı geri atar ve aynı basamağı inerken Wallace arkada gülümsüyor, o da iner. Bir an sonra Bella tüm gücüyle fırlayarak koşturur ve kaçarcasına basamakları tırmanırken Wallace gülümseyerek trabzanlara yaslanıp yukarı bakar.

Bella üçüncü kata çıkınca trabzanlara abanarak aşağı bakar ve yüzünün iki yanından düşen saçlarının arasından gördüğü Wallace'a dil çıkarak geri çekilirken az önce bir çuval dolusu hakereti yemiş olan melek şimdi de tanrıların pek kıymetli gördüğü varlığın dil çıkardığına tanık olmuş, ensesini kaşıyarak merdivenleri çıkmaya devam eder.

Bella sonunda kendini bir odaya atmış, ama burası da diğer yüzbeş tanesiyle aynıyken genç kız artık yorulmuş, bir köşeye çökerek ellerini yüzüne kapatır ve yine içine oturan kırınlıkla ağlamaya başlar. Birazdan hemen yanındaki kapı aralanırken Bella burnunu çekerek başını kaldırır ve Wallace'la göz göze gelir.

“Gittiğim her yere peşimden gelecek misin!?”

“Ağladığımı duydum.”

“Daha çok ağlayacağım!”

Bella yere tutunarak kalker ve yapacak başka bir şey bulamadığı için odadan çıkarken Wallace bu sefer takip etmeden arkasından seslenir:

“Bella! Benden kaçarsan zaman asla geçmez—“

Bella yine saçlarını savurarak arkasını dönerken feryat eder:

“BEN ZAMANIN GEÇMESİNİ İSTEMİYORUM! EVİME DÖNMEK İSTİYORUM!”

“Evin artık burası—“

“DEĞİL İŞTE! *DEĞİL!* BEN DELORA'YI İSTİYORUM! SEN BENİ TANIMIYORSUN!”

“Seni görelili daha birkaç saat oldu—“

“HER ŞEYE BİR CEVABIN MI VAR!? SUSSANA BİRAZ!”

Wallace dudaklarını birbirine bastırarak susarken Bella o kadar bağırıştan sonra gelen sessizlikle bir an şaşkına dönerek olduğu yerde kalakalır. Mavi bakışlar saklayamadığı bir hüznle karşıındaki genç adama bakıyorken bir saniyesi diğerine uymayan kız az önceki öfkesinden arınmış usul bir sesle konuşur:

“İstediğim gibi bir oda bulamıyorum. Yorgunum, uykum var, ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Her şeyi baştan öğrenmem gerek. Önceki meleğim beni büyüten kadındı, sen yepyenisin, seni tanımıyorum, bilmiyorum. O yüzden de korkuyorum.”

Bella derin bir nefes alarak susarken Wallace bir süre sessiz kalır ve başka bir şey gelmeyeceğini anladığında anlayışla başını sallar.

“Alt katta kalıp kapıya yakın olmak mı istersin, yoksa üst katlarda biraz daha uzak mı olmak istersin?”

Ateş’in korkusuz kızı hafifçe omzunu silker, bilmediğini mırıldanır ve sorar:

“Sen nerede kalacaksın?”

“Sana yakın bir yerde.”

Bella anladığını mırıldanarak başını sallar ve sağına dönerek bir odanın kapısını rastgele açarak içeri girer.

“Burası olsun.”

Wallace da onun yanına gelmiş, bir nefes arkasından odaya bakıyorken Bella ona yaslanmak istiyor, ama doğru olup olmadığını bilmiyordur. Ancak biraz sonra iki el omuzlarından onu tutar ve sırtı başka birinin sıcak bedenine yaslanırken Bella sanki bunu bekliyor, başka bir yaşama dokunmuş, şimdi daha rahatken gözlerini kapatır.

“İyi geceler, Wallace.”

Wallace ellerini çekerek geriler ve usul bir iyi geceler dileyerek hemen yandaki odaya girerken Bella kapısını açık bırakarak yeni yatağına ilerler...

Secret Garden - Song for a Stormy Night

*Outside its dark, the moon hiding
By starlight only I see
The hosts of the night-time go riding
But you are safe here with me*

*So, while the world out there is sleeping
And everyone wrapped up so tight
Oh, I am here, a vigil, keeping
On this stormy night*

Bella kokusu yabancı örtülere sarınmış, Joseph’in onun için getirdiği pijamaları yok, Delora’nın gece ziyaretleri yok, sabah bildiği bir yerde uyanacak olmanın rahatlığı çok uzaktayken aralık perdelerden içeri süzülen geceyi izliyordur.

Yaşam’ın kızı ne zaman ağlamayı bırakacağını bilmiyor, ama şu an özlemi çok tazeyken ruhu ağlamaktan başka bir şey yapacak halde değildir. Genç kız boğazında kilitli kalan hıçkırıqlarla ağlıyorken Wallace’ın onu duymasından çekiniyor, yüzünü yastığına daha da saklayarak sarsılır.

“Bella?”

Bella örtüleri başına çekerek saklanırken beyazların altından mırıldanır:

“İyiyim, git lütfen.”

“Yalnız kalmazsan daha iyi olur.”

Bella örtülerin altında dönerek kapıya sırtını verirken Wallace'ın usul adımlarını duyuyor, birazdan bacaklarına yakın bir yerde yatağın alçaldığını hissederken sorar:

“Neden yalnız kalmıyorum? Joseph orada yapayalnız. Ben de ceza almıyor muyum? Neden sen buradasın? Ne yaptıysam ben yaptım!”

“Sen Yaşam'ın parçasısın, yalnız kalamazsın. Yaşayan birine ihtiyacın var.”

“Joseph'le kalabilirdim.”

“Joseph'in yaşam gücü senin için yaratılmadı, işe yaramazdı.”

Beyaz örtüler bunu duyunca hafifçe aşağı inerken Bella'nın yaşlı ve aynı zamanda meraklı gözleri görünür.

“Sen benim için mi yaratıldın?”

“Sayılır...”

“O ne demek?”

Wallace yine gülümserken Bella kaşlarını kaldırarak küçücük bir gülümsemeyle bile bir anda değişen adamın ifadesini izler, Wallace onun sorusunu cevaplar:

“Livana, annen, babandan ayrıldığında ikinizi de Leandre hayatta tutabildi. Leandre onun için yaratılmıştı, eğer ona bir şey olsaydı Livana da hayatta kalamayacaktı. Diğer dördünün hayatta olması fark etmiyordu.”

“Ama ben onlar gittikten sonra da hayatta kaldım, değil mi?”

“Bir süre için evet, ama çok kısa bir zamanda Delora seni yanına aldı. Melekler insanlara en yakın varlıklardır, yaşamın yerini tutarlar—“

“İnsanlar neden bu kadar özel?”

“Çünkü onlar da sana benziyor.”

Bella bir süre başka bir şey söylemeden bunu düşünürken Wallace da sessiz, örtülerin altından ona bakan gözlere bakıyordur. Bella birazdan örtüleri tamamen indirerek yüzünü açtığına sorar:

“Joseph bana insanların benim kadar güçlü olmadığını söylemişti. Nasıl bana benziyor olabilirler?”

Wallace düşünceli bir *hmm* sesi çıkararak bir an düşünürken Bella'nın ilgisi artmış, ellerini yatağa bastırarak hafifçe doğrulur. Wallace üzerine oturduğu örtüleri kurtararak genç kıza yardım ederken cevaplar:

“İnsanların güç olarak saymadığı ama aslında tanrılara bile yabancı olan bir sürü güçleri var.”

“Ne gibi?”

“Birini sebepsizce sevebilmek, aşık olabilmek gibi.”

“Tanrılar aşık olamaz mı?”

“Aşkın adı insanlardan gelir Bella. Tanrıların dünyasında insani bir aşk hep problem yaratmıştır. Kural dışıdır, sınırsızdır.”

Bella derinden bir iç çekerek kollarını kavuştururken tekrar düşünce vagonunun başına döner ve konuşur:

“Yani benim yaşamak için sana ihtiyacım var.”

Wallace geldikleri yerden memnun, onaylayarak başını sallar. Bella az önce aynen onun yaptığı gibi *hmm*larken alev saçlı meleğin tek kaşı kalkar.

“Ama?”

“Ama yok. Sadece *hmm*.”

“İyi bir *hmm* mı, kötü mü?”

“Mutlaka ikisinden birisi mi olması gerekiyor?”

“Genellikle.”

Bella bilmediğini söyleyerek başını iki yana sallar.

“Karar verdiğimde sana söylerim.”

Wallace yine gülümser ve Bella’nın içinde kontrolünü henüz kazanamadığı bir yeri hoplatırken yataktan kalkarak beyazların arasındaki güzel kıza bakar.

“Pijamalarını istiyorsan getiririm. Gece de ziyaretine gelirim.”

Bella gözleri büyüyerek başını daha da kaldırırken Wallace sessiz, cevap bekliyordur.

“İster misin?”

“Aklımı mı okuyorsun?”

“Okumak zorundayım. En azından bir süre—“

“Neden? Kaçarım diye mi korkuyorsun?”

Wallace cevap vermeyince Bella yine bütün pırıltısı dağılmış bir şekilde örtülerin altına girer.

“Kaçamıyorum, kendin söyledin. Lütfen aklımı okuma.”

Wallace sadece başını sallamakla yetinirken Bella henüz yalanı tanımıyor, ona inanarak yastığına sarılıp gözlerini kapatır...

Bella sabah güneşiyle gözlerini açar ve hafifçe gerinerek ayaklarıyla örtüleri ittirirken biraz sonra üzerinde pijama olmadığını ve burasının da onun yatak odasını olmadığını fark ettiğinde iç çekerek gerinmek için kaldırdığı kollarını indirir ve yataktan kalkar.

Yaşam’ın kızı ayaklarını yataktan indirirerek güneşin doğduğundan beri vurduğu sıcak yere basar ve ılık dokunuşla gülümserken arkasını dönerek hala açık olan kapısına bakar. Wallace hala orada belirmediğine göre onun aklını okumayı gerçekten bırakmıştır. Bella bunu düşünerek ayağa kalkar ve odadan çıkıp yan odanın açık kapısından içeri bakar.

Wallace yüzü kapıya dönük, derin bir uykuda gibi görünüyorken Bella onu uyandırmak istemiyor, parmak uçlarında yükselerek geldiği gibi geri döner ve merdivenlere giderken az önce bıraktığı odadaki Wallace’ın çoktan uyandığını görmez.

Bella çıplak ayaklarla merdivenleri inmiş, dün gecedan beri görmediği salona bakarken gün ışığıyla her şey daha farklı görünüyordur. Piyano hala yerli yerinde, ama daha parlak, dün ona cehennem gibi gelen bütün eşyalar şimdi daha katlanılır bir hal almış, sabah güneşi hepsini sevecen bir şekilde aydınlatıyorken Bella iç çeker. Işık ne kadar güzel olsa da her şey hala çok yabancısıdır. Ateş’in kızı bu ılık günde bile tüyleri diken diken olarak büyük salonda yürür ve etrafına bakınırken sol tarafındaki koridorun ucunda başka bir oda görünce o tarafa ilerler.

O başka odanın mutfak olduğunun anlaşılması çok uzun sürmemiş, Bella giderek dolapları karıştırırken diğer evlerindeki mutfakın daha büyük olduğunu düşünür. Bir dolap kapanıp diğeri açılırken Bella onlardan sıkılmış, çekmecelere eğilir ve sırayla onlara bakmaya başlarken çatal, bıçaklar ve diğer herşey yerindedir. Genç kız bir çekmeceyi daha açar ve bir patates dilimleyici görünce iç çekerek çekmecenin önünde yere oturur ve patates dilimleyicisini kucağına alarak bir süre onu izler.

Joseph acaba şimdi ne yapıyordu? Çok üzölmüş müdür? Mutlaka üzölmüşüür.

Bella dudaklarını büzerek kucağındaki cansız mutfak aletine bakar, sonra kaşlarını çatarak dilimleyici yüzünün önünde kaldırır ve kendi kendine ne yaptığı sorarak aleti tekrar eski yerine atıp çekmeceyi de kapatıp ayağı kalkar.

“Bella?”

Bella kapıya dönerek salon tarafından gelen sese cevap verir:

“Mutfaktayım Wallace!”

Wallace ve elindeki Bella ayakkabıları içeri girerken genç adam konuşur:

“Günaydın, ayakkabılarını giy, yemek almaya gidiyoruz.”

Bella önce önüne bırakılan ayakkabılara, sonra da Wallace’a bakarken sorar:

“Neden?”

“A ız?”

“Yemeğimiz yok mu?”

“Yok, ama paramız var. Gidip kendimiz alabiliriz.”

“Nereden alacağız ki?”

Wallace bir an sonra karşısındaki kızın tamamen soyutlanmış bir evrenden geldiğini hatırlar ve elini yine saçlarına götürerek konuşur:

“Burada yemek alacağımız yerler var. Daha başka bir sürü şey daha var. İnsanlar var, arabalar, hayvanlar...”

Bella’nın gözleri büyürken Wallace onun saydığı şeylerden hiçbirini daha önce tam olarak görmediğini anlamış, gülümser.

“Kendi arabamız da var...”

Bella bunu duyunca derhal eğılip ayakkabılarını giyer ve Wallace’ın önünden geçip mutfaktan çıkarken meleği de onu takip eder.

Bobby Day - Rockin’ Robin

Bella ve Wallace kaldıkları devasa evin bahçesinde yürüyorken Wallace cebinden cüzdanını çıkarmış, içinde ne kadar parası olduğına bakıyordur. Yanındaki Bella da merakla o tarafa uzanarak onların ne olduğına bakıyorken Wallace bir tane banknot çıkararak ona uzatır.

“Para.”

Bella alarak elinde evirir çevirir, burnuna götürerek koklar ve hafif bir yüz buruşukluğıyla parayı geri uzatır.

“Pis kokuyor.”

“Pis   nk . Bu para yüzlerce kez el değıştirmiş olmalı.”

Bella *hmml*ayarak başını sallarken Wallace parayı cüzdana koyup cebine atar, sonra diğ r cebinden araba anahtarlarını çıkarırken Bella daha da heyecanlanmış, etrafına bakmaya başlar.

“Araba nerede?”
“Solda.”

Bella diğer tarafa döner ve biraz ilerdeki parlak gri arabayı görünce hızla o tarafa koşturur. Wallace da onun arkasından takip ediyorken Bella başını pencerelerden birine yaslamış, içerde ne var görmeye çalışıyordur.

“Yolda giderken görmüştüm, ama hiç içine girmedim.”

Bunun üzerine genç kızın yanındaki kapı açılırken Bella gülümseyerek meleğine bakar ve derhal arabanın içine otururken Wallace onun önünden eğilerek kuşak gibi bir şeyi genç kızı göğsünün üzerinden ve bir kolunun altından geçirip bir yere sokar. Bella onun ne yaptığını izliyorken Wallace o tarafa dönüp onunla yüz yüze geldiğinde başını geri çekerek koltuğa yaslar.

“Bu nedir?”
“Emniyet kemeri. Arabalara bindiğinde mutlaka takarsın.”
“Takmazsam ne olur?”
“Kaza olursa yaralanırsın, hatta ölebilirsin.”

Bella korkuyla kaşlarını çatarken Wallace gözleriyle Bella’nın göğsünü ve karnını saran kemeri gösterir.

“Artık bir şey olmaz, korkma.”

Bella usul bir *tamam* mırıldanarak başını sallarken Wallace hala onun çok yakınında, genç kızın yüzünü bir an için izleyip rahatsızlık anına çok yakın bir noktada geri çekilir ve Bella’yı yalnız bırakarak kapıyı kapatırken içerde kalan Bella dışardaki genç adamı gözleriyle takip eder. Wallace geçip onun yanında arabaya girdiği anda Bella uzanıp bu sefer de kendisi Wallace’ın kemerini takmak isterken fazla uzağa gidemeden tekrar koltuğa yapışır.

“Bu şey beni bırakmıyor.”

Wallace gülerek kemerini kendisi takar ve anahtarı kontağa sokarken Bella hala emniyet kemerini çekiştiriyor, parlak kuşağın nereden çıkıp nereye girdiğini anlamaya çalışıyorken araba hareket ettiği anda feryat ederek Wallace’ın koluna yapışır. Bella’nın korkusuna karşı Wallace rahat, yavaşça arabayı bahçeden çıkarırken Bella iki eliyle onun kolunu tutuyordur.

“Bir şey yok, korkma.”
“Hareket ediyoruz!”
“Evet. Bir süre daha böyle hareket edeceğiz.”
“Ne kadar süre? Ya birisi gelip bize çarparsa?”
“Çarpmaz Bella, merak etme.”

Bella tamam der ama yine de Wallace’ın kolunu tek eliyle tutmaya devam ederken meleği şikayetçi değil, arabayı kullanmaya devam eder.

Wallace arabayı küçük bir restoranın önünde durdurur ve el frenini çekip anahtarı kontakta alır, emniyet kemerini de çözüp kapıyı açarken Bella onu izliyor, kendisi de sol tarafında kemerin girdiği yere bakar, Wallace’ın yaptığı gibi kırmızı düğmeye basarken kemerin kilidi kendini atar, genç kız bir şeyi başarmış olmanın sevinciyle gülümserken Wallace ona kapıyı açmıştır.

“Açabildin mi?”
“Evet!”

Bella kemerden kurtulmaya çalışırken ne kadar kördüğüm olsa da yine de mutlu, sonunda tesadüfen düğüm çözülüp kendini arabadan attığında iki eliyle saçlarını geri atarak derin bir nefes alır.

“Bir dahakine daha çabuk çıkarım. Burası neresi?”

Wallace onun çok hızlı değişen odağıyla kapıyı kapatıp arkalarındaki küçük mekana bakar.

“Kahvaltımızı edeceğimiz yer.”

Bella başını sallayarak olduğu yerde duruyorken girecekleri yerin kapısından insanlar girip çıkıyordu. Genç kız daha önce bir çok kez insanları bir yere girip çıkarken görmüş, ama hiç onlarla beraber bir şey yapmamışken heyecanlı, bunları Joseph’e anlatmayı düşünerek gülümser, ama hemen sonra olanları hatırlarken yine somurtur.

“Bir gün mutlaka anlatacaksın, üzülme.”

Güneşle kestane rengine dönen saçlar yine savrulurken Bella kaşlarını çatmış, ona dün gece söz veren meleşine bakıyordur.

“Hani aklımı okumayacaktın?”

Bella onun neden bu kadar saçıyla oynadığını bilmiyor, ama Wallace yine elini saçlarına sokarken suçlulukla gülümser.

“Yanlışlıkla oldu, bir daha olmaz, söz.”

Bella teşekkür ederek başını sallar ve insanların girip çıktığı yere doğru ilerlerken üzerindeki tek parça, dizlerine kadar uzanan elbise diğer insanların giysilerine göre biraz daha süslü ve onlara göre oldukça buruşuktur, ama genç kız o kadar duru bir güzelliği ki bağcıklarını bile doğru düzgün bağlamadığı o alakasız spor ayakkabılar ve buruşuk elbisesi ona oldukça yakışıyordur.

Buruşuk elbiseli kız küçük restoranın kapısını kendine çeker ve birkaç insanla beraber içeri girerken bir anda kalabalığın sesi ve sıcaklığı yüzüne çarptığında telaşlanarak bir adım geri atar. Wallace arkasında, hep orada, onu omuzlarından tutarak ilerletirken Bella başını arkaya çevirerek sorar:

“Neden herkes bu kadar bitişik yemek yiyor?”

“Normal olanı bu, hadi yürü, biz de bir masa bulalım—“

Wallace ve Bella içeri ilerleyecekken önlerine bir garson kız çıkar ve elindeki iki menüyle onları durdurur.

“İki kişilik bir masa mı arıyorsunuz, efendim?”

Wallace’ın arkadan evet dediği duyulurken Bella da gülümser ve garson kıza elini uzatarak kendini tanıtır:

“Merhaba, ben Bella.”

Garson kız şaşırmış, hafif bir gariplik sezilen gülümsemesiyle Bella’nın elini sıkarken güzel kız mutlulukla gülümsüyordur, ama bir an sonra Wallace onu biraz daha kendine çekerek kolunun altına alır ve garson kızın yürütmesine izin verirken Bella bunun oldukça kaba olduğunu düşünüyor, başını kaldırarak kendinden uzun olan meleşinin çenesinin altından ona bakar.

“Joseph her zaman yeni gördüğün insanlara kendini tanıtmak kibarlık der. Neden beni çekeştirdin?”

“Garsonlara kendini tanıtmaya gerek yok Bella.”

Bella garsonun ne olduğunu bilmiyor, kafası karışmış bir ifadeyle Wallace'ın onu yönlendirdiği yere gidiyorken adı Garson olan kız elindeki resimli kitapçığı masaya bırakmış, sadece gülümser ve oradan ayrılırken Wallace hemen önlerindeki iskemleyi çekerek Bella'ya oturmasını işaret eder. Bella iskemlenin yanından dolaşp öylece üzerine oturururken masadan biraz uzak kalmış, yine başını kaldırarak Wallace'a bakar.

“Niye masadan bu kadar uzak oturmak zorundayım?”

Wallace gülerek ona eliyle birazcık kalkmasını işaret eder, Bella poposunu kaldırıncı genç adam iskemleyi ittirir ve Bella iki minik adımla ilerleyip tekrar otururken şimdi masaya olan uzaklık daha uygundur, gülümser.

“Böyle daha iyi. Teşekkür ederim.”

Alev saçlı melek gülümseyerek önemli olmadığını söyler ve o da geçip Bella'nın karşısına otururken genç kız önündeki kitapçığa bakıyordur, her resmi teker teker incelerken konuşur:

“Her yerde sana böyle resimli kağıtlar veriyorlar mı?”

“Onlar menü, Bella.”

“Menü nedir?”

Bella elindeki kitapçığın ikinci sayfasına geçerken Wallace onu izleyerek anlatır:

“Burada yiyebileceğin yemeklerin listesidir.”

“Resimdekilerin aynısını mı yapıyorlar?”

“Hemen hemen.”

“Ne güzel, ben de ananasla patates yapabiliyorum.”

Wallace işte onun ne demek olduğunu bilmiyor, kaşlarını çatarken Bella onun ifadesini görünce elindeki menüyü bırakıp masanın altına eğilir ve yine koca bir kasa olarak yarattığı ananaslardan birini alıp masaya koyarken meleğinin yüzündeki anlaşılmaz ifade garip bir şaşkınlığa dönüşmüş, eğilerek masanın altına bakar.

“Bella ne yaptın?”

“Ananas? Patates de ister misin?”

Wallace telaşla başını iki yana sallar ve hayır diyerek ananası alıp tekrar kasaya atar, ve derhal her şeyi ortadan yok ederken Bella onun ne yaptığını anlamamış, ananaslarının gidişine üzülerken karşısındaki adama bakar.

“Neden yok ettin?!”

Wallace masaya yaklaşarak onun elini tutar ve onu da kendine çekerek neredeyse dudaklarına fısıldar:

“İnsanların arasında bir şeyleri yoktan yaratamazsın Bella.”

Bella merakla önündeki meleğın yeşilden maviye dönen gözlerine bakıyor, aynı fısıltıyla sorar:

“Neden?”

“Bu yaşadığımız yerde insanlar onu yapmayı henüz bilmiyorlar.”

“Öğretemez miyiz?”

“Hayır.”

“Neden?”

Wallace derin bir nefes alarak bir an düşünür, Bella hala onu izliyorken Wallace elini yine saçlarına götüreceken Bella havada yakalayp merakla ama hala fısıltıyla sorar:

“Neden hep saçlarınla oynuyorsun?”

“Oynamıyorum?”

“Oynuyorsun! Ne zaman ben sana çabucak cevap veremediğin bir şey sorsam hemen elini saçına sokuyorsun, ne var orada?”

Bella genç adamın elini bırakıp kendisi Wallace’ın saçlarının arasına elini sokar ve parmak uçlarıyla orada ne olduğuna bakarken Wallace, eli havada kalmış, güler.

“Bir şey yok Bella. Farkında olmadan yapıyorum.”

“Evet, yokmuş.”

Güzel kız elini çekmeden önce karıştırdığı yerde sağa sola dağılan saçları bastırarak düzeltir ve sonra arkasına yaslanırken az önce öğrendiği kuralı kendine tekrarlar:

“İnsanların arasında yoktan bir şey var etmiyoruz, tamam.”

Yan masadakiler bunu duyunca Bella’ya bakarlar ve porselen teni adeta parlayarak gülümseyen bir kız görürlerken Bella onlara da elini uzatacakken Wallace derhal havada yakalayıp masada kendi ellerinin arasına hapseder.

“Bella!”

Bella *efendim?* diyerek meleğine dönerken yan masadakiler de kendi işlerine dönmüştür, Wallace rahatlatarak bir şey olmadığını söyler...

Garson kız bu sefer de elinde küçücük bir defterle geri gelip ne yemek istediklerini sorunca Bella resimlerin birini işaret ederek ondan yemek istediğini söylemiş, Wallace da bir kahvaltı tabağı sipariş etmişken garson kız resimli kitapçıkları - *menüleri* - alıp gitmiştir.

Bella tekrar yalnız kaldıklarında Wallace’ı inceleme fırsatı bulmuş, alev saçlı melek etrafındaki insanları izliyorken Bella da onu izlemiştir.

Genç adamın yüzü Joseph’inkinden çok farklıdır. Joseph’in yüzü uzun, Wallace’ın yüzü ise daha yuvarlaktır, hatta biraz kare bile denilebilirdir. Genç adamın çene kemikleri o kadar belirgin, o kadar düzgündür ki Bella birinin orayı kalemle çizip sonra et ve kan verdiğine inanıyordur.

“Çenen çok güzel Wallace.”

Wallace bir anda bozulan sessizlikle Bella’ya dönerek hafifçe gülümser ve bunun üzerine ne diyebileceğinden pek emin değil, usulca teşekkür eder.

“Senin de saçların çok güzel Bella.”

Bella mutlulukla gülümserken parmakları saçlarının uçlarına gider, o sırada Garson kız elindeki büyük tepsiyle gelip onlara sıcak ve mis gibi kokan yemeklerini verir. Bella önüne konan koca bir sepet patates kızartmasını gördüğünde gözleri dolarak gülümser ve bir tanesini alıp ucundan ısırırken Wallace de kendi tabağını önüne çekiyor, gülümseyerek ona bakar.

“Beğendin mi?”

Bella başını sallayarak titrek bir sesle cevaplar:

“Çok...”

Wallace da memnun çatalını ve bıçağını alarak yemeye başlarken Bella bir patates daha alır...

Wallace ve Bella kalabalık restorantdan çıktıklarında Bella arabaya dönen meleğinin arkasından takip ediyor, park yerine yanaşan başka arabalara, içinden çıkan küçüklü büyüklü insanlara bakıyorken şu anda hiç eve gitmek istemiyordur, uzanarak Wallace'ın araba anhtarlarını tutan elini çekiştirir:

“Wallace, eve gitmesek olmaz mı?”

Güneşli günde saçları parlayan uzun boylu genç adam gülümser ve başını sallar.

“Gitmeyelim. Nereye gitmek istersin?”

“Kalabalık bir yere. Bir sürü insan olsun, ama içerde oturmayalım, dışarda olsun.”

“Parka gidelim o halde.”

“Park nedir?”

“Gidince görürsün, hadi gel.”

Bella yine arabaya gittiklerini gördüğünde dudaklarını büzüştürür ve isteksizce kapıya ilerlerken Wallace onun yüzünü görünce gülerek sorar:

“Arabaya binmemek için mi yapıyorsun?”

Ateş'in güya korkusuz kızı derhal alevlenerek çenesini kaldırır ve itiraz eder:

“Hayır! Gerçekten parka gitmek istiyorum ben. Arabayla gideceksek öyle de giderim.”

Wallace *pekala* diyerek altınca bir ton anlam yüklü bir gülümsemeyle ona kapıyı açar, Bella teşekkür ederek koltuğuna oturur ve hiç vakit kaybetmeden emniyet kemerine saldırır. Kısa bir süre sonra üçgen kuşağın bir tarafı diğerinden çok uzun, kırmızı yere girecek metal kısmı uzaya doğru bakıyor, kollar bir yerlerden geçiyor ama bir türlü doğru şekilde durmuyorken Bella nefes nefese kalmış, tepesinde onu izleyen yardımcı meleğine bakar ve ortada apaçık duran bir gerçeği dile getirir.

“Yapamadım.”

Wallace başını sallıyorken olanların farkında Bella'ya her şeyi bırakmasını işaret ederek konuşur:

“Görüyorum, beni izle...”

Bella ellerini çeker ve Wallace'ın yine ona eğilmesine izin verirken genç adam Bella'nın iki kolunun altında kalan kuşağı çeker, metal kısmı oynatarak kemerin göğsüne gelecek kısmını daha uzun bırakırken Bella anlamış, başını sallar. Wallace bu kısmı atlattıklarını görmüş, metal kısmı düzeltir ve Bella'nın bacaklarının üzerinden eğilerek kırmızı düğmenin olduğu yeri gösterir. Bella da onunla beraber o tarafa eğilmiş, ikisi kafa kafaya vererek metalin nereye girdiğine bakıyorlarken her şeyin doğru yapıldığı gösteren bir tık sesi geldiğinde Bella gülümser.

“Anladım. Hadi çıkar, ben yapacağım.”

Wallace kırmızı düğmeye basar ve kemeri çözüp geri çekilirken Bella'nın saçları genç adamın gömlek düğmelerinden birine dolanmış, onunla beraber dışarı çıkmaya çalışınca genç kız acıyla bağırır:

“SAÇIM!”

Wallace irkilerek tekrar arabanın içine eğilir ve sanki özellikle ona uzanıp sarılmış gibi düğümlenen saçları çözmeye başlarken Bella da ellerini işin içine sokmuş, ikisi parmakları birbirine dolanarak saçları kurtarmaya çalışırlar.

Bella küçük bir tutamı daha çözüp sonra Wallace'ın ellerinden kendine yer olmadığını anlayınca geri çekilir ve onun saçlarını kurtaran genç adamın yüzünü izlemeye başlar.

Meleği Bella'nın canını acıtmadan sabırla saçları bir kenara itiyorken Bella onun nefesini dinliyor, dikkatle büzülen dudaklarını inceliyorken kendisi de farkında olmadan kendi dudaklarını büzüyordur. Wallace işini bitirdiğinde ona döner ve o anda Bella dudaklarını düzelterek gülümserken meleği de gülümser.

“Başka bir şeyimiz birbirine takılmıyor, değil mi?”

Bella gerçekten eğilip kendini kontrol eder ve bir şey göremezken Wallace çoktan geri çekilmiştir. Yaşam'ın kızı onun yakın nefesinden sonra bir anda etrafında çok fazla hava olduğunu hisseder ama aldırmamaya çalışarak kemerine uzanırken Wallace daha uzun yıllar yapacağı gibi onun öğrenmesini izler.

Kelly Clarkson – Breakaway

*I'll spread my wings and I'll learn how to fly
I'll do what it takes til' I touch the sky
And I'll make a wish, take a chance, make a change and breakaway
Out of the darkness and into the sun
But I won't forget all the ones that I love
I'll take a risk, take a chance, make a change and breakaway*

Wallace arabayı yine geniş ve onun gibi bir sürü arabanın olduğu bir yere park eder, araba durduğu anda da Bella artık nereye basıp neyi çekeceğini biliyor, derhal kemerinden kurtulur ve kapıyı açıp kendini dışarı atar. Wallace açık kapının ardından bakarak gülümser ve kendisi de arabadan çıkıp Bella'nın açık bıraktığı kapıya giderken genç kız bir anda içine düştüğü kalabalıkta meleğinin varlığını bile unutmuş, etrafındaki insanları inceliyordur.

Uzaktan bir yerden suyun sesi geliyor, bir sürü değişik gülüş, konuşma, müzik, hareket ve nefes birbirine karşıyorken Bella hepsini birden takip etmeye çalışıyordur. Yaşam'ın güzeller güzeli kızının başı dönüyorken ilk defa bayılmaktan korkmuyor, önünden ellerindeki renkli kağıttan büyük bir oyuncakla koşan çocuklara bakarak ellerini uzatır, ama dokunamadan bir anda dünyası kararırken meleği onu tutar...

“Bella?”

Bella çok derinden gelen bir ses duyuyorken bir iki Bella'dan sonra gözlerini açacak gücü bulur ve ilk gördüğü şey Wallace'ın endişeden yine buz gibi bir maviye dönmüş gözleri olurken gülümser.

“Bir sürü ses var...”

Wallace onun belli belirsiz mırıltısını duyduğunda rahatlar ve bacaklarında yatırdığı kıza biraz daha sarılırken Bella etrafındaki diğer insanları fark etmiş, meraklı ve heyecanlı fısıldaşmaları duyuyorken hemen solunda bir el yüzüne değdiğinde genç kız dönerek o tarafa bakar.

“İyisin mi?”

Bella ona iyi olup olmadığını soran minicik çocuğun boncuk gibi kahverengi gözlerine bakıyorken bir anda gözleri dolmuş, daha önce hiç bu kadar saf bir yaşama dokunmamış olan gücün kaleleri bir anda yıkılmıştır. Bella başını sallar, ama cevap veremezken dönerek Wallace’a sarılır, saklanır, içi titreyerek meleğinin kollarında ağlarken Wallace hala tepelerinde dikilen insanlara bakıyor, konuşur:

“İyiyiz, sağolun. Lütfen siz işlerinize dönün—“

“Ambulans çağırılım—“

“Hayır, hayır! Gerek yok—“

“Ambulans nedir?”

Bella hem ağlıyor, hem de soruyorken Wallace onun can acısından ağlamadığını biliyor, gülümseyerek genç kızın saçlarını yüzünden çekerek usulca cevaplar:

“Ben sana daha sonra anlatırım Bella. Şimdi ayağa kalkabilecek misin? Bu insanlar senin için üzülüyor.”

Bella başını sallayarak tamam der ve Wallace’a tutunarak ayağa kalkarken kalabalık da onlara bakıyordur, Bella elinin tersiyle gözlerini silerek gülümser.

“İyiyim, teşekkür ederim.”

Genç kız daha sonra az önce ona iyi olup olmadığını soran minik insana döner ve elini uzatır.

“Ben Bella, senin adın nedir?”

Wallace arkada onları izliyor, bu sefer engellemezken çocuk uzanarak Bella’nın parmaklarını tutar.

“Tobey’im ben!”

Bella küçük Tobey’nin ellerini kendi elleri arasında tutarak onu izliyorken bir an sonra kalabalığın arasından bir kadın insanları yararak o tarafa gelir.

“TOBEY! TOBEY—AMAN TANRIM! NEREDESİN SEN!?”

Kadın neredeyse ağlayacak, elleri titreyerek çocuğunu kendine çeker ve sarılıp kucaklarken Bella’nın elleri havada kalmış, onların arkasından bakar. Kalabalık da heyecanın dağılmasıyla kendi işlerine dönerken Bella uzaklaşan çocuğu ve annesini izliyor, dalgınca ellerini indirir ve Wallace’ın onun yalnızlığını kesen sesini duyar.

“Bella gerçekten iyi misin?”

Bella’nın yeşile çalan mavileri Wallace’a döndüğünde genç adam kaşlarını çatarak geriler.

“Gözlerin...”

Bella onun ifadesiyle korkmuş, ellerini gözlerine kapatırken telaşla sorar:

“Ne olmuş gözlerime!?”

“Renkleri—“

“Ne renk olmuş?!”

“Bella korkacak bir şey yok, ellerini indir, bakmak istiyorum.”

Bella yavaşça ellerini indirir ama gözlerini açmaya korkuyor, öylece beklerken birazdan yüzüne dokunan ellerle kirpiklerini aralar.

“Ne olmuş?”

Wallace daha biraz önce mavi olan, ama şimdi yemyeşil bakan gözleri izliyorken gülümser.

“Rengini değiştiriyorsun. Beni mi taklit ettin?”
“Bilmiyorum, istemeden olmuştur.”

Güzel çeneli melek başını sallarken parmaklarının ucuyla genç kızın yanaklarında asılı kalmış yaşları siler, Bella hafifçe gözlerini kapatarak beklerken meleğinin elleri çekilir ve yine boşlukta kalmış bir hava onların yerini doldururken Bella tekrar maviye dönmüş gözlerini açar.

“Arabaların arasında durmak istemiyorum. Su nerede?”

Wallace sol tarafta bir yeri işaret ederken Bella mutlulukla gülümser ve yine bambaşka bir ruh olmuş, başcıkları sallanan ayakkabılarıyla o tarafa koşarken Wallace havada kalan elini indirerek hızlı adımlarla onu takip eder...

Bella saatlerdir büyük süs havuzunun kenarında oturduğu yerden küçük bir çocuğun sığ sularda maket bir yelkenli yüzdürmesini izliyor ve başka hiçbir şeye dikkat etmiyordur. Birazdan Wallace elinde iki şişe suyla gelip birini Bella’nın yanına bırakır ve onu rahatsız etmeden yanına otururken Bella bakışlarını çocuktan almadan Wallace’ın kolunu tutar ve usulca sorar:

“Ben de o gemiciklerden alabilir miyim?”

Sessiz melek dönerek suyun üzerinde süzülen küçük yelkenliye bakar ve suyundan bir yudum alırken başını sallar.

“Alabilirsin. Ne renk istersin?”

“Mavi—hayır, pembe—hayır hayır, sarı. Evet, sarı. Era’nın rüzgarı sarı yelkenlere dolar, Calder’ın suları onu taşır...”

Bella eliyle denizin dalgalarını taklit ediyorken Wallace Ateş’in kızının ikinci ailesinden bahsederken nasıl parladığını izliyordur, sorar:

“Era’nın ya da diğerlerinin nasıl göründüğünü biliyor musun?”

Bella başını sallarken sonunda gözlerini çocuktan ve yelkenliden alabilmiş, gök mavisi bakışlarını Wallace’a çevirir.

“Joseph’in gördüklerinden biliyorum. Bir çok şeyi bana o gösterdi. Delora bana nasıl görüleceğini öğretti, Joseph’e de benimle nasıl paylaşacağını...”

Wallace başını sallarken Bella hafifçe iç çekerek elini suya uzatır ve parmakları küçük dalgalar yaratırken kendi kendine mırıldanır:

“Şimdi ne yapıyordur acaba?”

Meleği sessiz kalırken Bella artık bunu sormasının bir faydası olmadığını biliyor, elini sudan çekip elbisesine şöyle bir silerek kurutur ve oturduğu yerden kalkar.

“Yoruldum ben, eve gidelim mi?”

Wallace bir anda ayağa fırlamış kıza bakıyorken Bella’nın az önceki merakından eser kalmamış, her halinden sıkıldığı belli oluyorken Wallace tam olarak nasıl bu kadar çabuk değiştiğini anlamıyor, ama itiraz etmeden onun şişesini de alarak kalkar.

“Başka bir yere gitmek ister misin?”

Bella başını iki yana sallar ve usulca hayır diyerek öne düşerken Wallace onun yine diğerlerini özlediğini biliyor, aklının her köşesi Delora ve Joseph’in süslediği anılarla dolmuş, saçları ılık rüzgarda havalanan kızı takip eder...

Wallace evin kapısını açıp Bella’ya yol verir, genç kız geniş antreden salona giderken biraz sonra içerden mutlu bir çığlık geldiğinde Wallace kapıyı iterek çığlığa doğru gider. Bella salonun ortasına onlar için bırakılmış televizyona sarılmış, elindeki zarfı sallıyorken gülerken kocaman aleti meleşine gösterir.

“BAK! BİZE TELEVİZYON GETİRMİŞLER!”

“Parkın ne olduğunu bilmiyorsun, ama televizyonu biliyorsun...”

Bella başını sallarken dizlerinin üzerinde ilerleyerek kocaman ekranın önüne geçer ve parlak ekrandan kendi yansımasını izleyerek konuşur:

“Fizik kitaplarının birinde resmi vardı.”

“Sen ne biçim kitaplar okudun merak ediyorum...”

“Matematik, Fizik, Biyoloji, Felsefe ve Tarih. Ayrıca zarfın üzerinde senin ismin var, açsana!”

Wallace Bella’nın ona fırlattığı zarfı dizlerinin hizasında yakalar ve açıp içindeki kartı çıkarır.

Her şeyi teker teker anlatmaktan daha kolay olur diye düşündüm.

Adrianne.

Wallace’ın yüzüne manidar bir gülümseme yayılırken Bella televizyonun düğmelerine basıyordur, ama hiçbir şey olmadığını görünce yine dizlerinin üzerinde giderek aletin arkasından çıkan elektrik kablosunu gösterir:

“Buna elektrik lazım.”

Meleş zarfı ve kartı bırakıp ilgisini yine ona verirken Bella heyecanla yerden kalkarak kablonun ucunu ona uzatır.

“Burada başka kablolar da var Wallace, onlar nedir?”

“Anten kabloları olmalı. Yardıma ihtiyacım var Bella, televizyonu burada izleyemeyiz.”

Wallace daha lafını bitirmeden televizyon bir anda büyük yemek masasının üzerinde belirirken Bella meleşine bakarak zaferle gülümser, Wallace peki diyerek başını sallar ve ekler:

“Yardımdan kastım taşımakta bana yardım etmendi, ama bu seferlik bunu da kabul edebilirim—“

“Ne demek *bu seferlik*?”

Bella oldukça büyük bir merak ve endişeyle meleşine bakıyorken Wallace cevap vermekte biraz gecikince ve eli de yine kalkıp saçlarına doğru bir yolculuğa hazırlanınca Bella atılır.

“Evde de mi büyü yapmak yasak!?”

“Olabilirdiğin insanlar gibi yaşamam gerekiyor, kurallar böyle—“

“Kaç farklı kural var?! Bunun bir kitabı yok mu? Bana verseniz ve ben okusam olmaz mı?”

Wallace başını iki yana sallayarak olumsuz yanıt verirken Bella öfleyerek yerdeki kabloları da alır ve televizyonunun yanına giderken homurdanır:

“Hiçbir şeye izin yok. *İnsanlarla konuşma Bella, büyü yapma Bella, ananasları birer birer yarat Bella.* Eminim insanların daha az kuralı vardır.”

Arkadaki meleğin kesinlikle sesi çıkmazken Bella zaten ona da sinir oluyor, kabloların uçlarına bakarak nereye gireceklerini anlamaya çalışıyordur, Wallace ona arkadan yaklaşıp usulca yardım teklif eder.

“İstersen ben hallederim—“

“Hayır! Ben yapacağım. Sen şunu alıp o deliklere sok.”

Wallace elektrik kablosunu alır ve prize giderken Bella elindeki anten kablosunun dişi ucunu televizyonun erkek girişine takar, sonra da diğer ucunu Wallace’ın olduğu tarafa fırlatır.

“Bunu da tak.”

Wallace neredeyse gözüne girecek olan kablonun ucunu yakalar ve anten girişine takarken Bella televizyonun düğmesine basar ve duyduğu hafif cızırtılardan sonra ekranın aydınlanmasıyla heyecanla ellerini çırpıp bir iki adım geriler. Televizyonun ekranında sadece siyah beyaz bir sürü nokta görünüyorken Bella başını hafifçe yana eğerek ekrandaki garip şeyi izler.

“İnsanlar bunu mu izliyor?”

“Kanalları ayarlamamız gerekiyor.”

Bella bu konuda pek fikir sahibi değil, zira fizik kitabında kanalların nasıl ayarlandığı yazmıyorken genç kız dönerek Wallace’ın nereye gittiğine bakar. Meleği yerden küçük bir alet daha alıp o tarafa gelirken Bella onun ne olduğunu sorar ve kumanda olduğu cevabını alınca başını sallayarak tekrar televizyona döner.

“Onunla mı kanalları ayarlayacağız?”

“Evet, izle şimdi.”

Bella zaten izliyorken biraz sonra ekranda uzun ve içi boş bir kutu belirir ve içi yavaş yavaş maviyle dolarken Bella ara sıra ekranda görünüp kaybolan görüntüleri görüyor büyük bir hayretle gözlerini ayırmadan onları izler.

“İçerde insanlar var—KEDİ! Hayvanlar da var!”

Wallace gülerek Bella’nın ekranda gördüğü her şeyin ne olduğunu söylemesini dinliyorken Bella arada ne olduğunu bilmediği şeyleri bir el çırpışla geçip bildiklerine atlamaya devam ediyordur...

Secret Garden - Song for a Stormy Night

*While the world out there is sleeping
And everyone wrapped up so tight
Oh, I am here, a vigil, keeping
On this stormy night*

Bella ne kadar zamandır rüyada olduğunu bilmeden kıvrıldığı koltukta hafifçe yanına dönerken televizyondan gelen sesler sanki kendi aklından yankılanıyor, usul bir ninni gibi ona arkadaşlık ediyordur. Genç kız bütün ailesi ve tanıdığı, bildiği herkes etrafındaymış gibi huzurlu bir kalabalığın içinde uyuyakaldığını düşünüyorken bacaklarına biraz daha sarılarak uykusuna devam eder.

Ateş'in kızının rüyalarında soğuk bir rüzgar esmeye başladığında Bella hafifçe titrer ve bir an sonra üzerine sıcacık bir şeyin örtüldüğünü hissederken başını o tarafa çevirerek ellerini uzatır, mavi gözleri aralanarak Wallace'ın televizyondan gelen ışıqla aydınlanan yakışıklı yüzünü görürken rüyasının hala devam ettiğini sanıyor, gülümser. Meleği eğilerek onun saçlarını öper ve üzerindeki yumuşak battaniyeyi ona biraz daha sararken usulca mırıldanır:

“Yatağına götürmemi ister misin?”

Bella cevap vermek yerine yüzünü genç adamın kokusuna dönerek gözlerini ışıktan kurtarır ve uyumaya devam ederken rüyasındaki kalabalık onu tekrar arasına alır...

Kemikleri titreten buz gibi bir gecede sapsarı saçları parlayan genç bir kadın kırmızı paltosu ve eldivenleriyle kendi parlaklığına hiç denk düşmeyen bir sokakta yürüyordur. Sağda solda yırtık ve ıslak kartonların altında soğuktan saklanmaya çalışan evsizler kendi dünyalarına fazla gelen kırmızıyı izliyorken sarışın kadın hepsiyle teker teker göz göze geliyor, bakışları sanki onların ruhunu okuyorken en sonunda bir tanesinin önünde durduğunda gülümser.

Parlak kırmızının seçtiği yoksul kadın saf bakışlarını önündeki güzelliğe kaldırır, kucığındaki çocuğunu tutmaya çalışan ve ikisini birlikte zar zor örten yırtık bir battaniyenin altında titreyen ellerini uzatarak zar zor konuşur:

“Biraz yemek parası...”

Sarışın kadın onun önünde eğilir ve eldivenlerini çıkararak kadının kucığındaki çocuğun kirden renk değiştirmiş, ama bir zamanlar kuzgun karası olan saçlarını okşar.

“Hasta mı?”

Yoksul kadın başını sallarken güzel kadının cennetten kopmuş parlak gözleri onları izliyor, parmakları çocuğun saçlarının arasında dolaşırken biraz sonra diğer eliyle nereden geldiği belli olmayan bir torba çıkarır ve kadına uzatır.

“Bunun içinde size uzun süre yetecek kadar yemek var, eğer dediklerimi yaparsan içindekiler uzun bir süre tükenmeyecek.”

Yoksul kadın şaşkınlıkla ve biraz da korkuyla kendine uzatılan torbaya bakıyorken kırmızılı kadın anlatmaya devam eder:

“Bu torbanın içindeki ekmeği her gece burada uyuyanlarla paylaşacaksın. Önce çocuğuna, sonra etrafındakilere vereceksin, en son sen yiyeceksin. Merak etme, ne olursa olsun hepinize yetecek. Ama dediğimi yapmayıp her şeyi sadece kendine saklarsan daha uzun süre aç kalırsınız, anladın mı?”

Aylardır burada her gece soğuktan titreyen, çocuğunun ciğerlerinden kopan öksürüklerle içi dağlanan kadın büyülenmiş gibi başını sallarken sarışın kadın gülümser ve tekrar baygın gibi uyuyan çocuğa bakar.

“Oğlun iyileşecek, ama onu dilendirdiğini ya da ona kötü davrandığını görürsem onu da elinden alırım. Sana verdiğim yemeği onun önünden eksik etmeyeceksin. Tamam mı?”

Kadın yine başını sallarken kırmızılı kadın uzanarak onun ellerini tutar ve şefkatle sıkarken yoksul kadının gözleri dolmuş, içine dolan sıcaklıkla ağlamaya başlarken kırmızılı *melek* tekrar konuşur:

“Gün doğunca ve karnınız doyunca buradan kalkacaksın. Akşam olmadan önce, bu yattığın yerden iki sokak aşağıda küçük bir çorbacı var, oraya gideceksin. Sahibi aylardır temiz yüzlü, iyi niyetli bir

temizlikçi arıyor. Ona git, sakın dilenme, çalışmak istediğini, ne iş olursa yapacağını söyle. Neden sokaklara düştüğünü de anlat. Seni dinleyecek, kabul edecek. Sakın unutma.”

Kadın omuzları sarsılarak ağlıyor, oğlunu biraz daha kendine çekerek ellerini tutan meleğin ellerini öper ve bildiği eski bir duayı okumaya başlarken sarışın melek gülümser.

“Adrianne?”

Adrianne yoksul kadının ellerini bırakarak ayağa kalkarken annesinin sesinin geldiği yere döner ve ilk adımında artık gözlere görünmez olurken Iris kızının ardında kalan kadını ve çocuğu izliyor, gülümser.

“Umarım söylediklerini yapar.”

“Neden yapmasın? Kaybedeceği hiçbir şey yok.”

Iris’in bakışları tekrar kızına dönerken kelimeleri sert, ama kalbi cennetin gökleri kadar geniş olan Adrianne tekrar eldivenlerini giyiyordur, keyifle gülümser.

“Bugün Wallace’a bir televizyon bıraktım.”

“Adrianne neden—“

“Neden *neden*? Benim dışımda herkesi o kızın meleği yaptınız. Wallace’ın benden kaç asır genç olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Yardıma ihtiyacı var. İnatla onu Isabella’nın yanına yolladın, nasıl olacağını bile bile—“

“Ben hiçbir şey bilmiyorum Adrianne.”

Kırmızı paltosuna sarınarak yürüyen sarışın bir kahkaha atarken annesi de onunla beraber yürüyor, itiraz eder.

“Wallace’ın da sınırlarını zorlayacak biriyle olması gerekiyor—“

“İşte ben *bunu* anlamıyorum!”

Adrianne ellerini açarak sanki isyanı annesine değil de yukarda onları izleyen kendini beğenmiş tanrılaraymış gibi konuşur:

“Isabella’nın hayata hazırlanması gerekmiyor mu? Livana ve Aiden’in asıl anahtarı o değil mi? Neden sürekli bu kızı yaralıyorsunuz?! Önce Delora’yı ve Joseph’i ona layık gördünüz! Ailesine en yakın, en taraflı, en iradesi zayıf olanların yanına koydunuz ve nitekim onları gördük! Şimdi de Wallace!”

“Wallace’la her şey yolunda—“

“*Şimdilik*! Aylar, yıllar geçtikçe Ateş’in kızının tutkusuna, Yaşam’ın parçasının ışığına Wallace gibi kalbi beyninde büyük olan bir melek nasıl karşı koyacak?!”

“Öğrenecek!”

Adrianne annesinin yükselen sesiyle susarken Iris’in gözleri fırtınaya davetiye çıkaran bulutlar kadar gri, sesi sakın olmaya çalışmasına rağmen derindir, güçlü tanrıça konuşur:

“Herkes senin gibi değil Adrianne. Senin melek olarak yaşadığın hayata ulaşmaları için diğerlerinin atlatması gereken evrenlerin sayısından söz edilemez. Senin zamanında bir Isabella yoktu belki, ama sen daha kötüsünü de gördün. Evrenleri yerle bir eden tanrıçalar, buz devirleri, kilitli zamanlar, karanlık boyutlar...”

Adrianne normalde olsa hepsini gururla ve belirgin bir kendini beğenmişlikle onaylayacakken iş annesine ve Isabella’nın melekliğine gelince hala yaptığı şeylerin yetersiz olduğunu düşünüyordur. Kızı sessiz kalırken annesi devam eder:

“Isabella, Wallace gibi genç bir melek için büyük bir şans—“

“Isabella da yaşayan, nefes alan bir varlık. Wallace’ın gelişimi için kullanılmaktan daha değerli—“

“Wallace ona bir test gibi yaklaşmıyor, emin olabilirsiniz—“

“O daha büyük bir problem değil mi? En azından ikisinden beri bunu tanrıların gözünden görse ve diğerini ona göre yönlendirse daha iyi olmayacak mı?!”

Iris bir an düşünce akışını değiştirip tanrıların elçisi kimliğini bırakarak anneliğe geçerken güzel gözlerini kısarak sorar:

“Wallace’ı mı, yoksa Bella’yı mı kıskanıyorsun anlamış değilim—“
“Ben kimseyi kıskanmıyorum anne.”

Iris ikna olmamış, kollarını kavuşturarak hafifçe gülümserken karşısındaki asırlık melek yine küçük bir kız olmuş, ellerini ceplerine sokar, arkasını döner ve sert adımlarla uzaklaşmaya başlar.

“Kimseyi kıskanmıyorum! Sadece bu sefer ben de işin içinde olacağım! İnsanların dünyasında yardımlarımın bir sınırı yok, nasılsa *artık büyüdüm!*”,

Iris kızının öfkeyle uzaklaşmasını izliyorken Adrienne hemen önünde arabaların vızır vızır geçtiği yola atlayacak olan bir kadına seslenir. Kadın sesin nereden geldiğini bilmeden arkasındaki boşluğa bakarken o an içinde hemen önünden hızla bir araba geçer ve kadın irkilerek gerilerken boşluktaki ses hayatını kurtarır.

Grace Kilisesi, 7094

Winona başucundaki kağıt hışırtısıyla gözlerini aralarken yattığı yer sıcak ve yumuşak, kokusu ferahdır. Genç kadın yutkunarak başını sakladığı yastıktan hafifçe kaldırırken hemen yanında Peder Larson’ı bulduğunda rahatlayarak tekrar yastığına döner.

“Çok kötü bir rüya gördüm Peder...”

Yaşlı adam uzanarak kızının saçlarını okşarken Winona babasının güvenli ellerinde, gördüğü rüyayı anlatır.

“Kayboluyorum, sürekli istemediğim yerlere gidiyorum. En sonunda yine size dönüyorum, ama orası Grace olmuyor...”

Winona derinden bir iç çekerek tekrar gözlerini açar ve yaşlı adamın endişeli yüzünü gördüğünde anlar.

“Rüya değildi, değil mi?”

“Hayır kızım, değildi.”

Kahverengi gözler büyük bir üzüntüyle boşluğa bakarken Peder Larson kucağındaki kağıtları düzenleyerek az önce sarılı olduğu deri çantaya tekrar koyar ve çantanın ağzını kapatan ipleri bağlamadan Winona’ya gösterir.

“Sen uzun zaman ortada görünmeyince ben de Clarisse’e göz kulak oldum, ama sonra çok olaylar oldu kızım. Senin için hepsini kaydettim. Nerede ne yapman gerektiğini görmen için, gerekirse geri dönebilirsin—“

“Çok geç...”

“Değil, hiç geç değil.”

Winona gözlerinde küçücük bir kıvılcım parlayarak Peder Larson’a bakar, yaşlı adam gülümser.

“Liv’in nerede olduğunu, kiminle olduğunu, her şeyini biliyoruz. Hepsi bunun içinde.”

Peder elinin altındaki deri çantaya hafifçe vurarak gösterirken Winona yattığı yerden hızla doğrularak yaşlı adamın kucağındaki kalın çantayı kapar ve içindeki kağıtları çıkarıp yatağa sererken Peder bildiklerini anlatmaya devam eder:

“Liv Ellen. Andrea Dillard Ellen ve Scott Ellen’ın kızı. Andrea, Clarrise’in 7. kuşaktan torunu, bir toprakkıran. Liv ve ailesi Luplex gezegeninde yaşıyorlar.”

Winona kağıtları bırakır ve büyümüş gözlerle Peder Larson’a dönerken az önceki kör telaş ve heyecan bir şeylerin ucunu yakalayabilmiş olmanın mutluluğuna dönmüş, Zaman gülümser.

“Oreon, Luplex’teki Oreon?”

Peder de mutlulukla başını sallarken Winona rahatlayarak güler ve yaşlı adama sınıksı sarılırken babası da onu tutuyor, saçlarını okşayarak usulca mırıldanır:

“Başka haberlerim de var kızım, ama onlar pek iyi olmayabilir.”

Winona gülümsemesi solarak çekilirken bir an düşünür ve bu yatağa geçmeden önce olanları hatırlamaya çalışırken aklında tek bir isim çakmış, Peder’in omuzlarını sıkarak sorar:

“Cormac! David Paul Cormac, söylediğim gibi oldu, değil mi?”

“Başka çarem yoktu. Dillard’ları bir şekilde korumam gerekiyordu. Çok zor zamanlar atlattık, evren değişti Winona. Sen benden 2008’de ayrıldın, şu anda Dünya 3000li yılları yaşıyor. Ne olursa olsun Kıranları güvende tutacak birine ihtiyacım vardı, David’in çok eski kuşaklardan büyük babasıyla tanıştım. Soğuk zamanlardı...”

Winona Clarisse’in geleceğinde gördüğü buz devrini hatırlamış, sessizce başını sallarken usulca konuşur:

“Yapmanız gerekeni yapmışsınız.”

“Çok daha kötülerini yaptım, *yaptık*—“

“Peder, çok çok daha kötü şeyler olacak. En son sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra tekrar Oreon’a döndüm. Ne yaparsam yapayım istediğim yere gidemiyordum, yine oraya döndüğümde bana Liv’den bahsettiler. Sizin bilgilerinizle aynı şeyleri öğrendim ve anladığım kadarıyla gittiğim zamanda Liv büyük bir yangında ölmüştü. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama öğrenip o yangına engel olmam gerek. Nasıl çıktığını, tam olarak ne zaman, nerede olduğunu öğrenmem gerek—“

Peder ne yapılması gerektiğini anlıyor, ama tek bir endişesi var, Winona’nın bir kere gittikten sonra tekrar dönemeyeceğinden korkuyorken sorar:

“Tekrar oraya gidip dönemezsen ne olacak kızım?”

“Bilmiyorum, ama böyle bir şeyin varlığını bilerek yaşayamam. Luplex’teki her yangını engellemeye de çalışamam. Gidecek bir yerim olmalı, bir planım, güvenli bir yolum olmalı.”

Peder Larson anladığını söyleyerek başını sallarken Winona yaşlı adamın daha da yorgun görünen yüzünü elleri arasına alır ve umutlu görünmeye çalışarak gülümser.

“Bu sefer yapacağım, söz.”

“Ömrümün yettiğince seni beklerim, ama kendine dikkat kızım. En çok onun için söz ver.”

Winona boğazından bir şey düğümlenerek daha da gülümser ve başını sallayarak önündeki adama sarılır.

“Söz *baba*, dikkat ederim.”

Peder gülümseyerek kızının güzel saçlarını okşamaya devam ederken Winona geri çekilmez, çenesini babasının omzuna yaslayarak mırıldanır:

“Ama önce Gwen’i bulmalıyım.”

Larson’ın asırlar görmüş mavi bakışları parlarken yaşlı adam bu elde herkesten üstün, konuşur:

“O işin de kolayı var. David Paul Cormac artık Cormac değil, Rosenthal.”

Winona bir an için uçları birleştirememiş, hatta birleştirme ihtimaline bile inanmamış, babasından ayrılarak karmakarışık bir ifadeyle yaşlı adama bakar.

“Gwen... Gwen Rosenthal?”

“Evliler kızım. Gwen ve ben sırdaş sayılırız.”

Winona hayretle gülümser, ama ne hissedeceğini bilemezken biraz daha güler, biraz daha, *biraz daha* ve bir an sonra kahkahaları oturdukları odayı inletirken Peder delirmesinden korktuğu kızının ellerini kendi ellerinin arasına alarak sabırla sakinleşmesini bekler.

Bon Jovi – Captain Crash and the Beauty Queen from Mars

“Bella kalk o televizyonun başından, markete gidiyoruz—“

“Sen git, ben şunu izliyorum.”

Wallace bir haftadır her dışarı gidişinde bu cümleyi duymuş, artık kusacakken kaba kuvvetin zamanının geldiğini anlamış, Bella’nın oturduğu koltuğun önüne geçer, televizyonu kapatır, genç kızı elindeki cips kasesini alır, kola şişesini de uzak bir köşeye bırakırken arkadaki Bella bir haftadır üzerinden çıkarmadığı pijamalarının içinde ona bakıyor, yamulup yüzüne düşen at kuyruğunu arkaya atarak konuşur:

“Neden ben de geliyorum!? Sen ne güzel alıp geliyorsun—“

“Bir gün daha sabahtan akşama kadar bu koltukta televizyon izlersen beynin eriyecek—“

“Öyle bir şey olmaz. Televizyonlar beyin eritecek kadar radyasyon yaymıyor.”

Wallace bu sefer iki elini birden saçlarına sokarak derin bir nefes alırken Bella onun delirme sınırında olduğunu görüyor, sevimli sevimli gülümser.

“Bak, radyasyonu biliyorum. Geçen gün belgesel kanallarının birinde gördüm—“

“Bella ben ciddiym. Hem senin insanlara yakın olmaya ihtiyacın yok mu!? Hayat, kalp atışı, kan vesaire...”

“Sen varsın?”

Saçlardaki eller inip kollar iki yana düşerken Bella kazanmaya yakın olduğunu biliyor, zaferle tekrar yerine yerleşecek olur, ama o anda Wallace onu bacaklarından çektiği gibi belinden yakalar ve sırtına atıp merdivenlere götürürken Bella sallandığı yerden onun beline tutunmuş, bağırır:

“NE YAPIYORSUN!?”

“Banyoya götürüyorum! Yerini unuttun!”

“O kadar pis miyim?!”

“KOKUYORSUN!”

“Kokmuyorum!”

Bella aşağı sallanan saçlarından bir tutam tutup burnuna yapıştırır ve derin bir nefesle kokuyu içine çekerken Wallace yavaş yavaş merdivenleri çıkıyor ve son kararı bekliyordur. Bella’dan bir süre daha ses çıkmayınca meleşti zaferle gülümser.

“Kokuyor muymuşsun?”

“Kokuyorum. Neden daha önce söylemedin?”

“Belki kendin farkedersin diye düşündüm—“

“Demek ki fark etmiyorum! Eskiden ben her gün göle girerdim ya da bir şekilde mutlaka ıslanırdım, o yüzden de hep banyo yapardım! Şimdi göl yok, oyun yok, yağmurda dolaşmak yok! Her yer ev!”

Wallace gülerek onu banyonun önünde yere indirir ve kapıyı açıp içeri ittirirken Bella onu da elinden tutarak içeri çeker.

“Ayrıca ben bu musluğun sesinden korkuyorum.”

Asıl mesele anlaşılmışken Wallace gözlerini devirerek küvetin olduğu tarafa ilerler ve beyaz taş oturarak musluğu çevirir. Bir anda içeriye tiz bir ses doldururken Wallace yüzünü buruşturarak derhal musluğu kapatır.

“Başka bir banyoya gitseydin? Evde yüz tane banyo var Bella.”

“Ben bunu seviyorum. Evdekine benziyor.”

Wallace iç çekerek küvetin kenarında oturmaya devam ederken karşısındaki kızın saçları dağılmış, ayağındaki çoraplar kendinden önce gidiyor, ama mavi gözleri tertemiz parlıyordur, güzel prenses gülümser.

“Sihir yapmama izin vermediğin için ben ellemedim. Sen düzeltir misin?”

“Düzeltilirim, ama bir şartla.”

“Nedir?”

“Şimdi giyinip benimle geleceksin, marketten döndükten sonra—“

“AMA KOKUYORUM! Sen git, gel, ben o sırada televizyon—“

“O televizyonu bozacağım Bella. Ciddiyim.”

Prensesin dudakları büzülüp kaşları çatılırken Wallace gayet ciddidir, hiç taviz vermeden şartının kabul edilmesini bekliyordur. Bella ayağını yere vurarak oraya buraya dağılmış saçlarını gösterir.

“Baksana ne kadar çirkinim! Bak!”

Genç kız aynaya dönerek kendine ve arkasındaki Wallace’a bakarak saçlarını çekiştirmeye devam ederken her zaman çok güzel kokan yakışıklı meleği kalkarak o tarafa gelir. Bella sıklıkla ona ne diyeceğini unutturan güzel sözlerden birini daha bekliyorken gözleri aynadan ona bakan yeşil gözlerdedir, Wallace konuşur:

“Daha kötüsünü de gördüm. Mız mızlanma, git hazırlan. Hadi.”

Bella şokla ağzını açarak aynadan Wallace’a bir tokat atarken bir hafta sonra melekten şeytana dönmüş utanmaz adam gülümser. Bella ona dil çıkararak döner ve çirkin, pis, şekilsiz ve şu anda nefret ettiği saçlarının savurarak banyodan çıkar.

Bella süpermarketteki kat kat rafların birinin önünde durmuş, boyunu aşan raflarda dizilmiş ve hepsi birbirinin aynı olan kutulara bakıyordur. Kafası karışmış, kaşlarını çatarak düşünürken birazdan dikildiği koridora Wallace ve tekerlekli sepeti girince onlara dönerek sorar:

“Ben ananasları bir kasa yaratınca kızılıyorsunuz da neden bunlara kızmıyorsunuz? Şu hale baksana!”

Wallace önce solundaki raflara bakar, sonra tekrar Bella’ya döner ve yine bilmiş bilmiş gülümserken Bella sepetin tekerleklerini hafifçe tekmeleyerek gülmemesini söyler.

“Ama doğruyu söylüyorum, değil mi?”

“Bu marketten hergün binlerce insan alışveriş ediyor Bella. O raflardaki şeylerin ne kadar çabuk tükendiğine inanamazsın.”

Bella *peki* diyerek döner ve rafların arasında yürümeye devam ederken tekerlekli sepet ve meleği de onu takip ediyordur. Bella köşeyi dömüp açık alana çıktığında ilerde bir yerde insanlardan biri sepetin önünde ayakta duruyor, diğeri de arkadan onu itiyordur. İkisi de çok eğleniyor gibi görünüyorken Bella heyecanla arkasındaki Wallace’a ve sepete döner.

“Ben de onu yapmak istiyorum, hadi!”

Wallace *onun* tam olarak ne olduğunu anlamak için Bella’nın az önce baktığı tarafa bakar ve sepetle oynayan tipleri görür. O sırada Bella bir hevesle sepetinin önünde ayakta durmaya çalışırken nereye basıp nasıl öyle durulduğunu anlamıyordur, sinirlenir.

“Yapamıyorum! Bizim sepetimiz bozuk!”

Sepet yine tekerleklerine hafif bir tekme yer ve usulca arkaya doğru giderken Wallace zavallı şeyi yakalayarak kendine çeker.

“Arkanı dön, göstereceğim.”

Bella derhal ışıldayarak arkasını döner, birazdan poposuna sepetin değdiğini hissedince başını çevirerek Wallace’a bakar.

“Arkamı göremiyorum—“

“Biliyorum. Bana güveneceksin. Tek ayağını hafifçe kaldır, sepetin altına doğru bir çıkıntı var.”

Bella başını eğerek bakar ve az önce tuvalet kağıtlarını sıkıştırdığı yeri görürken anladığını söyleyerek başını sallar, tekrar doğrulur ve sepetin önüne tutunarak ayaklarını o çıkıntıya koyar.

“Hazırım! İt!”

Biraz sonra sepet hareket etmeye başlayınca Bella keyifle güler ve sepete biraz daha sıkı tutunarak üzerine oturmuş gibi dururken Wallace onu yavaşça ittiriyordur.

“Sıkı tutun, döneceğiz—“

“Uçuyorum Wallace!”

Bella arkadan onun gülüşünü duyduğunda daha da keyiflenir ve başını arkaya çevirmek isterken Wallace *hayır!* der, Bella telaşlanır, elleri kayar ve sırt üstü sepetin içine düşerken ayakları havada kalmış, başı marulların üzerinde, bir an durur ve tersten Wallace’ın yüzüne bakarken hemen sonra kahkahayı bastığında Wallace gözlerini devirerek sepeti içindeki deli kızla beraber itmeye devam eder.

Bella ıslak saçlarından ara sıra sular damlayarak merdivenleri iniyorken pamuklu pijamaları bırakmış, yarım kollu penye geceliklerinden birini giymiş, göğsündeki mor bir eşek figürüyle mutfığa girer.

“Artık televizyon izleyebilir miyim?”

“Hayır. Yemek.”

Bella çıplak ayaklarıyla o tarafa gider ve Wallace’ın omuzlarına tutunarak arkasından eğilip ne yaptığını bakar.

“Ben bunları yemem.”

“Nedenmiş o?”

“Patates kızartması yok mu?”

“Bella, her gün patates kızartması yiyemezsin.”

“Neden?”

Wallace’ın aldığı derin nefesle göğüs kafesi şişerken Bella da onun sırtında hafifçe yükselir ve sabrının sınırları zorlanan genç adamın boynunu ısıırken Wallace bir anda put kesilmiş, ne iş yapıyorsa bırakmıştır. Bella önündeki bedenin hareketi durduğunda yanlış bir şey yaptığından korkmuş, ellerini çekerek geriler.

“Ne oldu?”

“Beni ısırdın.”

“Acıdı mı?”

Wallace arkasını dönmüyorken Bella onu kızdırdığından korkuyordu. Halbuki sadece şaka yapmıştır. Dün izlediği filmlerin birinde kız birlikte yaşadığı adamın boynunu ısırınca adamın hoşuna gitmiştir, hatta adam da başkalarının boyunlarını ısırıyor. Gerçi o zaman kan çıkmıştır, ama Bella şimdi bakıyor, kan falan göremiyorken birazdan Wallace arkasını döndüğünde Bella hala tetikte kaşlarını kaldırarak ondan bir tepki bekler.

“Acıdı mı dedim?”

Wallace başını iki yana sallar ama kesinlikle konuşmazken Bella neler döndüğünü anlamıyor, bir adım geriler. O gerileyince Wallace da bir adım yaklaşırken Bella hafifçe gülümser.

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Bir şey yapıyorsun.”

Bella bir adım daha gider, Wallace o adımı da atıp bir daha yaklaşırken Bella anlamış, adımları hızlanarak mutfaktan uzaklaşır.

“HAYIR!”

“Ne hayır?”

“Sen acıtırsın!”

“Bir şey yapmayacağım—“

Bella üzerinden yalan akan sesi duyduğunda korkuyla karışık bir keyifle güler ve dönerek yine merdivenlere koştururken Wallace’ın hızlı adımları onun çıplak ayaklarından bile daha sessiz, bir anda Bella’yı belinden yakalayıp duvara yapıştırır. Isırma meraklısı güzel prenses gülerek karşı koyuyorken Wallace onun kollarını kalçasının iki yanında duvara yapıştırmış, sorar:

“Ben senin canını acıtır mıyım Bella?”

“Bilmiyorum! Acıtır mısın?”

Ateş’in kızı yalancı bir korkuyla sorduğu sorunun cevabını Wallace’ın ona eğilmesiyle alırken bir anda onun da bütün hareketleri donmuş, az önce Wallace’ı ısırdığı yerde meleğinin dişlerini hisseder ve gözlerini kapatırken boynundan beline kadar incecik bir çizgi ürpermiştir.

Maksim – Nacrach

Bella onun canını acıtacağından zaten hiç korkmamış, ama bunu da beklememişken birisi ilk defa ona böyle dokunuyordur. Alevlerin parçası olan kız bunu anlamak ve keşfetmek istiyor, derisine bastıran

dişlerin arasından onu okşayan sıcak nefesi hissediyorken birazdan dişler çekilip meleğinin dudakları tenine bastırıldığında Bella kollarının da serbest kaldığını hisseder. Önce kollarındaki tutuş, sonra dudaklar, en son da sıcak nefes gidip o garip hava yine Wallace’tan kalan bütün o boşlukları doldururken Bella sonunda karanlığı da bırakıp gözlerini açar.

Her şey bir kaç saniyede olmuş, ama Bella zamansız bir evrenin kızı, hala az önceki saniyelerde asılı kalmışken Wallace karşısında, her zaman onun sorularına cevabı olan bakışları şimdi kocaman bir soru soruyordur. Bella içine dolan merakla ellerini onun yüzüne kaldırarak tutmak isterken Wallace irkilerek geri çekilir ve merdivenleri hızla inerek bir an sonra ortadan kaybolurken Bella aniden yapayalnız kalmış, olduğu yere eğilerek merdivenlere oturur.

Yavaş yavaş akşamın çöktüğü bir mezarlıkta koyu renk bir tabut toprağa iniyorken Adrianne üzerindeki simsiyah elbiseyle etrafındaki insanları izliyordur. En önde tabutun içindeki küçük oğlu için gözyaşı döken anneyi görünce iç çekerek yanındaki ufaklığa döner, minik adamın bal rengi gözleri de yanındaki meleğe kalkarken küçük sesi sorar:

“Hep ağlayacak mı?”

Adrianne gülümseyerek başını iki yana sallar ve usulca *hayır* derken daha dört yaşına daha bir kaç ay önce basan minik adam anlamış, tekrar annesine döner. O sırada Adrianne uzakta ona doğru gelen Wallace’ı fark ederken bal gözlü ufaklığın kızıl saçlarını tutarak oradan ayrılmamasını söyler ve delirmiş gibi görünen arkadaşına ilerler.

“Wallace ne arıyorsun burada?!”

“O kız *nedir*? Tam olarak nedir Adrianne, söyle.”

“O ne demek—“

“Güçleri taklit edebiliyor, ateşi kontrol ediyor, yaşam veriyor, başka? Başka ne var?”

Adrianne elini onun dudaklarına kapatarak genç adamı sustururken arkadaki cenazeyi ve kızıl saçlı ufaklığı gösterir ve sonra elini indirerek konuşur:

“Biraz daha saygılı olursan cevap veririm. Bella nerede?”

“Evde.”

“Yalnız?”

“Elbette yalnız.”

“Wallace—“

“Bir şey olmaz Adrianne. Sandığınız kadar savunmasız değil, inan.”

Adrianne işte o kadarından emin, onaylayarak başını sallar ve Wallace’ı kolundan tutarak minik adamın olduğu tarafa götürürken çocuk ikinci meleği görünce gülümser ve sorar:

“Arkadaşın mı?”

“Evet, Philip. Wallace, bu Philip. Philip, bu da arkadaşım Wallace.”

Küçük Philip yeni arkadaşına el sallarken Wallace uzun zamandır onun kadar küçük bir ruh görmemiş, buruk bir gülümsemeyle küçük çocuğa el sallar, sonra Adrianne’e dönerken sarışın kadın bu cenaze törenindeki en parlak şey ve maalesef ölümlü gözlerle görünmüyor, başını arkaya eğerek ona bakan Philip’in omuzlarını tutar.

“Philip biraz daha burada kalmak istedi, o yüzden bekliyoruz, değil mi?”

Kızıl saçlı ufaklık başını sallarken Adrianne onun burnunu sıkıştırarak eğilir ve saf ruhunun sıcaklığının vurduğu yanaklarını öperken Philip onun elini tutup tekrar önündeki kalabalığa, Adrianne de yanındaki arkadaşına döner.

“Seni bir anda oradan koparacak kadar büyük bir şeyse birileri mutlaka gelmiş olmalı—“
“Gelmedi. Gelmeyecek de, biliyorum. Benim keşfetmem gereken şeyler olduğunu da biliyordum, ama bu biraz fazla Adrianne.”
“Bella’nın sahip olduğu her şey *biraz fazla* Wallace. Alışsan iyi olur.
“Daha önce tanrıçalarla beraber de kaldım—“
“Isabella bir tanrıça değil. Bak...”

Adrianne elini tutan ufaklığı biraz arkada bırakarak Wallace’a yaklaşıp.

“Tanrıçalar kendilerine verilen güçleri kaldırabilecek şekilde yaratılırlar. Bella’nın böyle bir şansı yoktu. Sadece Ateş’in ya da sadece Yaşam’ın kızı olmuş olsaydı belki daha kolay olurdu ama iki büyük gücün çocuğu olmak *biraz fazla*.”

Wallace sessizce dinliyorken Adrianne olayın derinliğini ona diğer herkesten daha iyi anlatmak istiyor, çünkü Wallace’ın onu gerçekten dinleyeceğini biliyorken devam eder:

“Isabella, Livana ve Leandre’nin kızı olsaydı insan olmaya daha yakın olacaktı, ama şimdi Ateş ve Yaşam birleşti. Bella hem yaşama yakın olan insanlığını yaşıyor, hem de insanlığın üzerinde olan Ateş’in tutkusunu taşıyor. Hani şu sevgili babasıyla annesinin aklını başından alan tutkuyu, anlıyor musun—“
“Beni *ısırdı* ve o anda öleceğimi sandım, sen de bunu anlıyor musun?”

Adrianne güzel yüzünde bilmiş bir gülümseme oluşarak karşısındaki adama bakarken Wallace başını eğip elini saçlarına sokarak bir süre öyle bekler. Adrianne onun sınavının çoktan başladığını görüyorken konuşur:

“Ona dokunmanı yasakladılar, değil mi?”
“Tam olarak değil.”
“Seks yapamazsın, bekaretini alamazsın yani kısaca küçük Wallace ve Bella sonsuza kadar mutlu yaşayamazlar, çünkü prensesin masumiyeti sana ait değil.”

Wallace elini indirerek bir anda uyanırken hemen karşı savunmaya geçer.

“O kuralda herhangi bir kötülük yok! Sadece...”
“Sadece *ne?*”

Alev saçlı meleğin savunma sesi sönmüş, kendine güveni yavaş yavaş soluyorken konuşur:

“Nasıl başa çıkacağımı da anlatabilselerdi çok daha iyi olacaktı.”
“Tabii. Emin ol bundan sonra daha çok dikkat edecekler. Nasılsa her şey meleklerin en iyi eğitime kavuşması için, *evet*.”

Tannıların katında sisteme karşı bir örgüt kurulsa hiç düşünmeden başını çekecek olan sarışın melek tam yerini bulmuş, söyleniyorken kuralları bir kez bile bozmamış olan sadık Wallace bunları daha önce binlerce kez farklı evrenlerde duymuş, artık sadece alışkanlıktan dinliyordur.

“Kimse sana ne yapacağını söylemeyecek. Hepsini kendin bulacaksın. Benimle hala görüşmene izin verdiklerine şükret. En azından o konuda kafaları çalışıyor.”
“Ne yapacağımı da söylersen belki bana faydalı olursun Adrianne, ne dersin?”

Sarışın meleğin mavi gözlerinden keskin bir bakış Wallace’a saplanırken hemen sonra Adrianne yanındaki ufaklığa dönerek bir taraftan onun saçlarını parmaklarıyla düzeltir, diğer taraftan da aklındakini anlatır:

“Bugün kaçıp bana gelmesen de bunu yapacaktım, şimdi sadece önceden haberin olacak.”

Wallace dikkatle dinlerken Adrianne devam eder:

“Okula gideceksiniz. İkinizin de yaşları bir üniversiteye gitmek için uygun. Bella’nın bilgi dağarcığının çok geniş olmadığını biliyorum, ama ona göre bir ders programı ayarlarım. Seninle zaten bir sorunuz yok.”

Diğer melek itiraz etmiyorken Philip de kalabalığın yavaş yavaş dağılmasıyla dikkatini Adrianne’e vermiş, onu dinliyordur, güzel melek devam eder:

“Bella ne kadar başka insanlarla beraber olursa senin için o kadar kolay olur. Hem belki sen de böylece başka insanlarla *sosyalleşme* fırsatı elde edersin. Kuralların o kısmında kimseyi bağlayan bir şey yok.”

“Benim başka insanlarla *sosyalleşmeye* ihtiyacım yok, Adrianne.”

“Ah, eminim yoktur.”

Adrianne gülümserken Philip de onunla beraber gülümsüyor, genç kadının bacaklarına sarılıp artık gitmek istediğini söyler.

“Evet, biz artık gidiyoruz Wallace. Sen de evine dön, olur mu?”

“Hoşçakal, Wallace.”

Philip diğer meleğe el sallarken Adrianne ufaklığı kollarının altından tutarak kucağına alır, küçük bacaklar beline dolanıp kollar boynuna sarılırken sarışın melek arkadaşına gülümser.

“Fazla kafana takma. Düşündükçe *büyür*.”

“Bir gün sen de büyösen fena olmaz Adrianne.”

Sarışın güzel gülerek ortadan kaybolurken Wallace arkada kalmış, bir süre mezarlık görevlilerinin tabutun üzerini toprakla kapatmasını izler...

Secret Garden – Song for a Stormy Night

Bella ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, ama hava artık iyice kararmış, gece kalktığında takılıp düşmemesi için Wallace’ın fişe taktığı o minnacık lamba yanmaya başlamıştır.

Yaşam’ın kızı hayatında ilk defa yapayalnız kalmış, ilk dakikalar akıl almaz bir korkuyla geçmiş, ama sonra her şey onun için bir anda daha açık bir hal almıştır: Bella yine bir hata yapmıştır ve yine cezalandırılmıştır.

Bu kadar basittir. Wallace da gitmiştir. Sonunda onun yanına birini vermekten de vazgeçmişlerdir. Nasılsa buzdolabında onu tok tutacak yemeği ve üzerine giyecek giysisi vardır. Araba kullanmasını bilmiyordur, ama Wallace ona isterse çağırabilecekleri taksilerin telefon numaralarını bırakmıştır. Her şey hazırdır işte, Bella yalnız kalmıştır.

Ateş’in kızı merdivenlerde çöktüğü yerde kalakalmış, gece çöküp hava soğudukça bacaklarını geceliğinin içine almış, çenesini de önündeki mor eşeğin tam gözlerine yaslamış, öylece oturuyordur. Şimdi ne yapacaktır? Ne kadar zaman böyle yalnız yaşayacaktır? Yemeği biterse ne alması gerektiğini bile bilmiyor ve sonsuza kadar patates kızartması yiyemeyeceğinin de farkında, üzülererek başını eğip ve gözlerini kapatarak usulca ağlamaya başlar.

“Bella? Neden karanlıkta oturuyorsun?”

Bella onu bir anda öylece bırakıp giden meleğin sesini duyduğunda başını kaldırır ve onun yüzünü tekrar yakınında görürken elleri bacaklarından çözölür, geceliği merdivenden aşağı sarkan bacaklarından

sıynılırken Wallace onun ne kadar korktuğunu görüyor, o tarafa uzanır ve o anda şiddetle itilirken Bella onun birkaç basamağı düşerek inmesine aldırmadan ayağa fırlar.

İçindeki yaşamın kalbi kırılmış, ateşin alevi öfkeyle parlayan Isabella, Wallace’tan nefret ediyor, onu korkuttuğu için, yalnız bırakıp gittiği, gece olana kadar gelmediği ve neden gittiği hakkında tek bir kelime bile etmediği için ondan ölesiye nefret ediyor, ağlayarak arkasını döner ve soğuktan buz gibi olmuş çıplak ayaklarıyla merdivenleri tırmanır. Birazdan üst kattaki odalardan birinin kapısı sertçe kapanırken Wallace düştüğü yerden doğrulur ve orada kalır...

“Bella çok üzgünüm, lütfen aç—“
“HAYIR! GİT!”

Bella koşturarak kapıyı açıp eşiğe yaslanmış Wallace’ı ittirerek koridorun karşı tarafına atar ve kapıyı tekrar suratına kapatıp kapalı kapıya bağırır:

“NEFRET EDİYORUM SENDEN! NEFRET! NEFRET! NEFRET!”

Öfkesini nasıl dışarı atacağını bilemeyen kız eline geldiği gibi kapıya sertçe vurur ve can acısıyla bağırarak yere çökerken Wallace onu duyunca kapıya saldırır, ama Bella kapının önünde olduğu için tam açamazken aralıktan içeri seslenir:

“Bella izin ver, lütfen. Ne yaptın?”

“GİT DEDİM!”

“Çok sert vurdun—“

“Umrunda mı?! Beni öylece bırakıp giderken de *acaba elini acıtır mı* diye düşündün mü?!”

Bella nefretini kusmak istiyor, ama daha başka ne yapacağını bilmiyorken kapıya ayağıyla vurur ve sert kapı Wallace’ın kafasına çarparken bu sefer de o acıyla bir ses çıkarır. İkisi de kapının iki tarafında yere çökmüş, birisi elinin, diğeri kafasının acısına inliyorken odadaki Bella dizleri üzerinde giderek aralık kapıdan koridora bakar, kan görmeyince tekrar yerine dönerken bir anda kapı açılıp onu sırtından ittiğinde sendeleyerek poposu üzerinde yere oturur. Wallace da o arada kendini içeri atmış, kapıyı kapatıp önüne geçerken yerdeki Bella gözlerinden ateş topları atacak gibi ona bakar.

“Tanrıların seni lanetlemesini diliyorum! ŞİMDİ! HEMEN!”

Tanrılar kimseyi lanetlemezken kapıyı tutan beyinsiz melek eğilerek Bella’ya bakar.

“Özür dilerim, düşünmeden hareket ettim, lütfen Bella, ağlama—“

“Ağlamıyorum ben?! Kim ağlıyor!”

Genç kız yanaklarından akan yaşların farkında değil, ellerini yere bastırarak kalkmak isterken sızlayan bileğinin acısıyla tekrar yere oturur ve bu sefer farkında olarak ağlarken birazdan nefret ettiği o meleğin kolları onu sardığında hayatta en çok ölümden korkan kız, şimdi listesine bir de yalnızlığı eklemiş, ağlarken zar zor çıkan sesiyle mırıldanır:

“Seni de aldılar sandım. Gelmedin. Aramadın—aklıma bile girmedin. Neden öyle bir şey yaptın Wallace?”

Soru cevapsız kalırken Bella titreyerek konuşur:

“Anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum! Sen anlatmadıkça da anlamayacağım! Sen de beni bırakırsan bana kim anlatacak?”

Bella onu tutan kollara sarılarak başını meleğinin boynuna saklarken güçlü kollar onu sarıyor, saatlerdir yakınında olmayan koku yine etrafında dolaşıyorken Yaşam’ın en kıymetli parçası için için ağlıyordur.

“Bir daha sakın öyle gitme, *sakın!*”
“Söz, bir daha asla...”

Ağlamaktan güçsüz kalan sesinin aksine Bella’nın hala güçlü olan kolları Wallace’a tırmanırcasına sarılırken daha bir sürü cevabını arayan soru vardır, ama bu gece onlar yalnızlık korkusundan daha önemli değilken Bella bütün acısını unutmuş, kaybettiğini sandığı meleğine tutunur...

Avalon

Petra hiç tanımadığı topraklarda yürüyorken bulması gereken şeyin ne olduğunu bilmiyor, sadece yürüyordur. Başak tarlasının ucu şu ana kadar hiç görünmemişken Petra yolunun bitmesinin isteyip istemediğinden de emin değildir.

“Yardım edin... *Lütfen...*”

Sarışın kadın bir anda kulağa fısıldanan sesle dururken refleksle önce sağına bakar, sonra dönerek soluna, en sonunda etrafında bir tur dönerek her tarafa göz atarken yakınlarda upuzun başaklar dışında hiçbir şey görünmüyordur.

“*Lütfen... Yardım...*”

Petra sesin hemen arkasından geldiğine yemin edebilecekken dönerek o tarafa koşmaya başlar. Sarı dalları itiyor, bir taraftan koşup bir yandan da gözünün görebildiği her köşeye bakıyorken biraz sonra eliyle ittiği başaklar kaybolur, sarışın kadın kendini kısacık çimlerle örtülü bir çayırdaki bulunca sendeleyerek olduğu yerde kalır.

“Yardım edin...”

Petra artık sesin nereden geldiğini görebiliyor, dalları göklere kadar uzanan bir ağacın dibinde yatan siyahlı kadının olduğu tarafa ilerler.

Upuzun siyah saçlar yeşil çimlerde dağılmış, siyah kumaşın açık bıraktığı tende herhangi bir yara ya da çürük görünmüyorken Petra kadının başına eğilerek saçlarını yüzünden çeker ve keskin hatları olan oldukça güzel yüzüne bakarak sorar:

“Kimsin sen?”

Siyahlı kadın ışıktan korkarcasına kapalı tutuğu gözlerini hafifçe aralarken kirpiklerinin arasından sızan güneş kahverengi gözlerini aydınlatır ve az önce fısıltısı Petra’nın kulaklarına ulaşan güzel kadın adını söyler:

“Jezabel...”

Carrie Underwood – Crazy Dreams

İkinizin de ders programlarını hazırladım. Dersler bugün başlıyor, geç kalmayın.

Adrianne.

Wallace not kartını bir kenara koyup ders programlarını ve arabanın anahtarlarını alırken Bella da giyinmiş, en yeni kotu ve yine üzerinde binbir çeşit şekil olan bir tişörtle aşağı inerken son basamaktan zıplayarak koluna taktığı kocaman çantasını ve içindeki ıvır zıvırı meleşine gösterir.

“Bak! Her şeyi aldım.”

Wallace *ne kadar güzel* diyerek onunla beraber evden çıkarken Bella onun heyecanlı bir anı tek seferde öldürebilme yeteneğine *bayılıyor*, ders programını ondan sökerek alır.

“Hep tarih ya da filozofi dersine girsem olmaz mı, en çok onları biliyorum.”

“Okula bilmediklerini öğrenmek için gidiyorsun—“

“İlkokula gitmiyorum. Üniversiteler ilgi alanına göre eğitim alman içindir ve bu program çok güzel, bak!”

Wallace suratına yapışan kağıttan geri çekilip şöyle bir bakar ve neredeyse bütün derslerin tarihle alakalı olduğunu görürken gülümser.

“Tebrik ederim. 4 sene sonra evrende ne kadar tarih varsa öğrenmiş olacaksın, mutlu musun?”

“Çok. Seninkini ver.”

Wallace kağıdı ona uzatıp arabanın kapısını açar, Bella meleşinin programını okuyarak içeri girer, kemeri tek eliyle çekip diğer eline geçirir ve hiç bakmadan takıp koltuğuna biraz daha yerleşirken Wallace da yerine yerleştiğinde motor çalışır, ilk ders günü başlar...

Araba durduğu anda Bella yine bir heyecanla kendini dışarı atar, çantasını güzelce koluna asarak o gün parkta hissettiği kadar büyük kalabalığın içine kendini bırakırken Wallace da arabayı kilitlemiş, arkadan onu takip eder.

Yaşam’ın meraklı kızı her yanından geçtiği insanı şöyle bir inceleyip sonra gülümseyerek yanından ayrılıyorken birazdan Wallace yanında bitiverdiğinde yine yanlış bir şey yaptığını anlamış, yüzü bozularak sorar:

“Yine ne var?”

“İnsanlara öyle dik dik bakma.”

“Dik dik bakmıyorum! Ayrıca baktıktan sonra da gülümsüyorum, bak.”

Bella yanlarından geçen sarışın ve oldukça da yakışıklı bir çocuğa bakar, geniş omuzlarını ve özenle yaratılmış suratını inceledikten sonra gülümser ve tekrar Wallace’a döner.

“Bak. Dik dik mi bakıyorum?”

“Hey, seni bir yerden tanıyor muyum ben?”

Bella ve Wallace aynı anda az önce süzülen sarışın genç adama bakarken ilk anda ifadesiz olan iki surat şimdi tam zıttı şeklinde duruyor, Bella tüm güzelliğiyle gülümsüyorken Wallace lanet lanet sarışın girişkeni izliyordur.

“Merhaba, ben Bella.”

Girişken çok memnun olmuş, o da elini uzatırken Bella ilk defa gerçekten bu jestinin karşılığını alıyor, heyecanla yakışıklı adamın elini sıkar ve adını öğrenir.

“Ben de Kellan. Çok memnun oldum, Bella. Çok güzel bir ismin varmış, neredensin?”

Bella ve sarışın girişken önden önden yürüyüp gidiyorken Wallace ilk defa arkada kalmaktan nefret ederek onları takip ediyordu. Bella arkadaşları gıcık meleşti takmıyor, yanındaki kibar ve çok güzel gözlü Kellan'ın sorularını cevap veriyordu.

“Evimiz çok yakın. Arabayla beş dakika sürüyor. Sen neredensin?”

“Evimi sorarsan burası, hemen şuradaki yurttaki kalıyorum...”

Bella onun işaret ettiği yere bakar ve kırmızı tuğlalarla yapılmış üç katlı bir bina görürken başını sallar.

“Çok güzelmiş!”

“İstersen bir gün sana içini de gösteririm—“

“Bella, derse geç kalıyoruz.”

Bella bir anda kolundan tutulup Wallace'ın diğer yanına geçirilirken ne olduğunu anlamamış, cebinden ders programını çıkarmaya uğraşıyordu, o sırada Wallace, Kellan denen yapışkanı kovmakla meşgulken Bella onun gittiğini görünce arkasından seslenir:

“KELLAN! SONRA GÖRÜŞÜRÜZ!”

Güzel gözlü yakışıklı Kellan arkasını dönerek Bella'ya gülümser ve şöyle bir el sallayarak tekrar önüne dönerken Bella dudaklarını ısırıp onun geniş omuzlarına bakarak iç çeker.

“Omuzları çok güzel.”

Wallace birkaç hafta önce o iltifatın aynısını almış olan çenesini sıkarak hiç sesini çıkarmadan ilerlerken Bella ders programını çıkarmış, hiç de geç kalmadıklarını görür ve Wallace'ı kabalığı yüzünden azarlamaya başlarken güzel çeneli ve tanrıların sabrını taşıyan genç adam bir yerlerde Adrienne'in kahkahalarla güldüğüne emindir, sessiz kalır.

Bella sonunda ilk ders saati geldiğinde Wallace ile beraber labirent gibi bir binaya girmiş ve birkaç tur sonunda sınıfını bulmuşken içerdeki insanların uğultusuyla heyecanlanarak içeri girer. Wallace da onu takip ediyorken Bella onun başka bir dersi olduğunu biliyor, sıraların arasındaki basamakların ortasında arkasını döner.

“Nereye?”

“İlk derste yanından kalmamı istersin diye düşün—“

“Çok kibarsın Wallace, ama hayır. Hem senin de dersin var—“

“Bella beno derslerin hepsini en az on kere gördüm.”

“Olsun yine gör.”

Genç kız mavi gözlerindeki pırıltıyla meleşti biraz daha yaklaşır ve fısıldar:

“Hem benim bu insanlara alışmam gerek, değil mi?”

Wallace başını sallarken Bella da memnun, onun omzunu patpatlar ve dönerek basamakları inmeye devam ederken oturacak bir yer aramaya başlar. Büyük derslikte herkes neredeyse bir şekilde eşleşmiş, her köşede sohbet eden gruplar varken Bella bir an heyecanı sönerek endişeyle insanların yüzüne bakar. Basamaklar yavaş yavaş tükeniyorken alevlerin cesur kızı şimdi o kadar da cesur hissetmiyor, telaşla arkasını döner ve kapıdan çıkmak üzere olan Wallace'ı görünce ona seslenir ve o tarafa koşturur.

“WALLACE! BEKLE!”

Meleşti sanki onun korkuyla geri dönmesinden memnun, yüzünde o yakışıklı gülümseme varken Bella bir anda içinin hafiflediğini hisseder ve genç adamın eline sarılarak kapının hemen yanında ona sokulur.

“Kal demeyeceğim, boşuna sevinme.”

Wallace gözlerini devirirken Bella gülümser, uzanarak onu yanağından öper ve hafifçe sarılarak ayrılırken meleği de onu belinden tutuyor, usulca konuşur:

“Dersten sonra bu kapıda buluşuruz, tamam mı?”

“Tamam, ama ben nereye oturacağım?”

Wallace kalabalığa bakarak çok kenarda olmayan, ama çok açıkta da olmayan bir yer arıyorken Bella bir anda şakır:

“Kellan!”

Wallace’ın keskin bakışları o sarışını kalabalığın arasından derhal bulmuş, ama müdahale etmekte geç kalmışken Bella meleğinin elini sallayarak mutlulukla ona döner:

“Şimdiden bir arkadaşım oldu, baksana! Hadi sen de gidip arkadaş edin, sonra arkadaşlarımızı birleştirelim, hadiiii!”

Bella güzel çeneli genç adamı dışarı ittirip güzel omuzlusuna dönerken kozasından çıkmış coşku dolu bir kelebek gibi basamakları iner ve Kellan’ın çantasını koyarak onu ayırdığı sıraya otururken okulun ilk günü yalnız kalmaktan kurtulmuş yeni bir öğrencinin o paha biçilmez rahatlığıyla çantasından not defterini ve kalemını çıkarır...

Bella çok verimli bir ders geçirmiş, yanından ayrılmayan Kellan ile birlikte sınıftan çıkar ve kapının hemen karşısında oturmuş onu bekleyen Wallace’ı görünce yüzünde güller açarak genç adama el sallar.

“Erkek arkadaşın mı?”

Bella arkasından gelen soruyla Kellan’a döner ve iki su damlası gibi duran mavi gözlere takılırken soruyu cevaplar:

“Meleğim.”

Mavi gözleri gölgeleyen kaşlar hafifçe kalkarken Bella’nın karşısındaki insanın *melek* kavramını nasıl yorumladığından haberi yok, bakışlarını mavi gözlerden alıp, tekrar omuzlara indirir ve hemen sonra tekrar Wallace’a dönerken meleği hemen yanında duruyordur. Bella bir anda değişmiş mesafeyle sarsılırken iki genç adamın arasında kalmış, başını hafifçe kaldırarak meleğine bakar.

“Dersin nasıldı?”

Wallace’ın yeşil gözleri kahverengi gölgelerle kararmış, Kellan’dan çekilip Bella’ya bakarken genç adam güzel çenesiyle gülümser.

“Çok iyiydi, senin?”

Bella da başını sallarken onun gözlerini fark etmiş, incelemek için uzanırken bir anda Wallace onun dudaklarını öpüp geri çekilir ve elini tutarak kendine çekerken genç kız gözlerinin önünde bir şimşek çakmış gibi ona yasanır.

“Wallace—“

“Bu dersin arası uzun, gidip bir şeyler yiyelim. Hoşça kal Kellan.”

Bella şu anda arkadaki insanın adını bile hatırlamıyor, Wallace'ın elinin içinde kaybolmuş eline bakarak yürüyorken alev saçlı meleği onu yine bir yerlere kaçırıyordur ve Bella bu sefer itiraz edemeden onu takip eder.

Bella arabaya binip kapısı üzerine kapanınca yutkunarak dakikalardır Wallace'ın sımsıkı tuttuğu elini dudaklarına götürür ve birazdan o dokunuşun ve öpüşün sahibi de arabaya düşercesine bindiğinde Bella onun direksiyonun sıkın parmaklarına bakarak sorar:

“Ben sanmıştım ki—sen, beni...”

Bella bilmediğini mırıldanarak tekrar önüne dönerken Wallace'ın sesi duyulur:

“Bir anda öptüğüm için üzgünüm. Haber vermem gerekirdi—“
“Gerekmezdi.”

Wallace'ın hala hiç görölmemiş bir renkle bakan gözleri Bella'ya dönerken genç kız önüne bakıyor, kendini açıklar:

“Yani eğer haber verseydin bu kadar şey olmazdı.”
“Ne olmazdı?”

Bella cevap vermeden kendi kendine hafifçe gülümser, alt dudağını ısırarak kucağındaki çantayı hafifçe yere iter ve yanındaki Wallace'a dönerek koltuğa bastırıp ona yaklaşır. Meleğin elleri hala direksiyonda, Bella'nın dudakları onun nefesiyle ısınıyorken genç kız gözlerini kapatarak uzanır ve az önce bir anda olup biten şey şimdi usulca tekrar gerçekleşirken Prenses meleğini öpüyor, titreyerek daha da uzanır ve genç adamın gömleğine tutunarak ona iyice yaklaşır.

İkisinin dudakları birbirine dokunuyorken Bella bir an sonra omuzlarını tutan elleri hisseder, dudaklar ve nefes uzaklaşırken Ateş'in kızı bitmemesi için içinden adeta bağırıyor, hafifçe gözlerini aralarken Wallace'ın usul sesi onu karşılar:

“Bella, yapamayız—“
“Neden?”
“Ben yapmamam.”
“Önce sen beni öptün...”

Bella tekrar gözlerini kapatarak ona uzandığında Wallace omuzlardaki tutuşunu sıkılaştırır ve az önce büyölennmiş gibi bakan gözler şimdi öfkeyle açılır.

“Kötü bir şey mi?! Kötüyse neden yapıyorsun?”

Bella omuzlarındaki elleri ittirerek tekrar koltuğuna düşer ve yerdeki çantasını alıp arabadan çıkar, kapıyı da çarpıp koşar adımlarla uzaklaşırken arkada Wallace'ın da çıktığını duyuyor, ama arkasına bakmıyordur.

“Bu sefer de ben gidiyorum! Sen yalnız kal!”
“Bella, bekle!”
“BEKLEMEM!”
“Benim sana dokunmam yasak!”

Wallace'ın ilanıyla etraftan gečen birkaç öğrenci garip bakışlarla ona bakar, ama tekrar yollarına devam ederlerken kalabalığın içinde olduğu yere zamlanmış gibi duran bir tek Bella vardır, o da şaşkın bakışlarla arkasına dönerek meleğine bakar.

“Yasak. Bana dokunman yasak?”

“Evet—“

“Saçma! Bu ne peki!?”

Bella koşarak Wallace’ın ellerini alır ve yüzüne, boynuna, koluna dokundururken konuşur:

“Al işte! Dokunuyorsun! Hiç de yasak değil!”

“Bella öyle değil—“

“Nasıl? Ben seni öpmek istiyorsam öpemeyecek miyim!? Al bak, oradakiler öpüşüyor!”

Wallace bir an boş bulunup Bella’nın gösterdiği tarafa bakar ama bir şey göremezken tekrar önüne döndüğünde Bella ona atılıp sarılır ve dudaklarını örterken meleğini hazırlıksız yakalamış, ittirerek arabaya yaslar, dudaklarına bastırarak öperken hiçbir şey olmuyordur işte. Ateş’in kızı zaferle gülümser ve Wallace’ın dudaklarına sahip olmaya devam ederken ne gökten yıldırımlar düşüyor, ne de birisi ortadan yok oluyorken aksine Bella yaşadığının farkına varıyor, kalbi hızlanıp, damarlarında akan kanı ısıniyordu.

Bella ellerini yaslandığı genç adamın saçlarına sokar ve o anda çevrilerek kendisi arabayla Wallace arasına sıkışırken meleği kendini kurtardığı gibi geri çekilir, uzaklaşır, neredeyse kaçacak gibi bakarken Bella nefes nefese, damarlarında kaynayan kanın öfkesiyle ona bakar:

“Bulaşıcı bir hastalığım mı var?! Isırıyorum kaçırıyorsun, öpüyorum kaçırıyorsun!? Yasak da yasak! Neden yasak!?”

“Zaman geçtikçe başka şeyler de isteyeceksin!”

“O zaman ne olacak?! Nereye kaçacaksın?!”

“BİR ODA BULUN!”

Bella ve Wallace yanlarından geçen bir grup gençten gelen sesle tekrar gerçek hayata dönerken Wallace derin bir nefes alır, Bella arabayı ittirecekmiş gibi kendini öne atar ve çantasını koluna sımsıkı takıp Wallace’ı geçerek asfaltı ezercesine hızla uzaklaşır.

“AKŞAM TAKSİYLE DÖNERİM!”

“BELLA—“

“GİT WALLACE!”

Bella başka bir şey söylemeden sınıfının olduğu tarafa koşturur ve kendini yine bahçedeki kalabalık ve uğultunun içine atınca biraz olsun rahatlayarak adımları yavaşlatır, ama kalbi hala deli gibi çarpıyorken Ateş’in kızı tutkusunun ilk tohumlarını serpmiş, sonunda ne çıkacağını bilmeden yoluna devam eder...

Play – I Must Not Chase the Boys

*Won't someone tell me what is happening to me
Why am I so misunderstood? Why can't they see?
Now I'm caught between the devil
and the angel that I used to be*

Bella yeni girdiği sınıfta kimseyi tanımıyor, o yüzden arkadaki sıraların birine oturmuş, kaleminin arkasını kemirerek herkesin çenesini kapanıp profesörün gelmesini bekliyorken birazdan iki yanındaki masaya bir çanta düşer ve hemen yanındaki sıraya da sarışın bir kız oturup ona gülümser.

“Nasılsın Bella?”

Bella'nın dişlerinin arasındaki kalem serbest kalırken genç kızın kaşları çatılmış, adını daha söylemeden bilen sarışına bakıyordu, o daha kim olduğunu sormadan sarışın tekrar konuşur:

“Adım Adrianne. Notlarımdan tanıyorsun.”

Bunun üzerine bir anlama sesi duyulurken Adrianne keyifle bacak bacak üstüne atar ve ellerini kucağında birleştirip konuşur:

“Sinirli gibisin, ne oldu?”
“Seninle konuşmam serbest mi?”

Adrianne omuzlarını silkerek etrafa bakar ve herhangi bir terslik göremezken hafifçe gülerek tekrar Bella'ya bakar.

“Ben bir sakınca göremedim, sen?”

Bella bunun bir onay olduğunu düşünüyor, daha fazla sorgulamadan ağzındaki baklayı çıkartır.

“Wallace beni hep böyle gıcık mı edecek?”
“Ne gibi?”

“Bana dokunması yasakmış, *güya*. Ama iş beni başkalarının yanında çat diye öpmeye gelince yasak falan yok! Ben isteyince bir anda her şey yasak! Büyü yasak, dokunmak yasak, ısırma yasak, öpmek yasak. Her şey, her şey, *her şey* yasak.”

Adrianne onun nefessiz sitemine karşılık bir kahkaha atarken Bella ikinci bir deliyle karşılaştığını düşünüyor, zaten çattığı kaşlarını biraz daha çatır.

“Komik değil.”

Adrianne hafifçe öksürerek kendine çekidüzen verirken az önceki kahkahasının izleri hala ifadesine asılı kalmış bir şekilde konuşur:

“Gıcık edici bazı kurallar var, evet, ama en sonuncusu seni değil Wallace'ı sınırlıyor.”
“Yani ben Wallace dışında herkesi öpebilir miyim?”
“O herkes de seni öpmek istiyorsa neden olmasın?”

Bella bunu bir süre düşünürken Adrianne onu izliyordur, sorar:

“Önce, *öpmeyi* mi, yoksa özellikle *Wallace'la öpmeyi* mi istiyorsun onu anlamak gerek.”
“Bilmiyorum. Başka kimse beni öpmeyi ki...”

Sarışın melek *aha!*larken Bella hafifçe gözlerini kısar, biraz sonra anlamış, gülümserken başını sallar.

“Karar verebilmek için başkalarıyla da öpüşmem gerek, değil mi?”
“Zorunda değilsin tabii, ama kötü olduğunu söylemem.”
“Sen kaç kişiyle öpüştün?”

Adrianne iki elinin parmaklarını açarak saymaya başlarken Bella gözleri büyüterek onu izliyordur, sarışın melek sorar:

“Sadece bu evrende mi?”

Ateş'in kızı bu soruya cevap vermeden sessizce önüne dönerken Adrianne gerekli noktalara parmak basmış, memnuniyetle önüne dönerek içeri giren profesörü izler. Bella göz ucuyla onun ne yaptığına bakıyorken kalkıp gitmediğini görünce sorar:

“Sen de mi bu okula gidiyorsun?”

Güzel melek başını sallarken çantasından kalem ve kağıt çıkarıyordur, cevaplar:

“Canım istediği zaman...”

Bella düşünceli, şu ana kadar gördüğü en güzel kızı şöyle bir süzer, sonra tekrar önüne dönerken profesör derse başlar.

Wallace Tarih binasının basamaklarında oturmuş Bella’nın çıkmasını bekliyorken büyük bir kalabalığın ardından Bella ve yanındaki Adrianne görüldüğünde Wallace bir anda ayağa fırlar. Adrianne onun tepkisini görmüş, gülümserken yanındaki Bella’nın ifadesi daha sert, basamakları yavaşça inerek meleğinin karşısına gelir.

“Eve taksiyle dönmekten vazgeçtim.”

Wallace’ın bakışları yumuşarken Bella önce ortamı yumuşatmış, şimdi de bombayı patlatır.

“Ayrıca bundan sonra seninle öpüşmeme gerek yok, başkalarını öpeceğim.”

Wallace’in yüzü boş bir ifadeyle donarken Bella kollarını kavuşturmuş, yanındaki Adrianne’e bakarak konuşur:

“Adrianne son kuralın seni kısıtladığını söyledi. Bana bir yasak yokmuş.”

“Adrianne çok biliyor Bella—“

“En azından bana bir öneri getirebiliyor! Sen sadece yasak yasak yasak diyorsun.”

“Gidip başkalarını öpmeni mi söylememi istiyordun?!”

“Sen benim isteklerimi yerine getiremeyeceksen—“

“Adrianne senin ne işin var burada!?”

Bir anda bütün öfke sarışın meleğe odaklanınca Adrianne ellerini kaldırarak güler ve kenardan kenardan basamakları inerek uzaklaşır.

“Tamam, gidiyorum!”

“Bir daha da işime burnunu sokmazsan—“

“O ne demek oluyor şimdi?! Adrianne benim arkadaşım! Adrianne dur, gitme!”

Bella merdivenleri inerek Adrianne’i kolundan yakalar ve yanında sürükleyerek tekrar yukarı alırken Wallace’ın suratına suratına konuşur:

“Neden bütün arkadaşlarımı benden uzaklaştırıyorsun?”

“Adrianne senin arkadaşın değil, o da bir...”

Wallace bir an etrafında kalabalığa bakar, sonra tekrar Bella’ya dönüp sesini alçaltarak konuşur:

“O da bir melek ve senin meleğin de benim.”

“Ben Adrianne benim meleğim demedim ki, arkadaşım dedim!”

“Senin arkadaşın da benim, Bella!”

“Sonsuza kadar bir tanecik mi arkadaşım olacak Wallace?! ”

Wallace bu soru karşısında cevapsız kalınca Bella göğsü inip kalkarak büyük nefesler alıyor, Adrianne’in elini bırakır ve arkasını dönerek merdivenlerden inerken melekler de hemen onun arkasından geliyordur, Bella söylenmeye başlar:

“Bundan sonra arkadaşlarımı sana göstermeyeceğim zaten. İki seferdir beni Kellan’ın yanından kaçırıp duruyorsun!”

Adrianne kaşlarını kaldırarak Wallace’a bakar ve dudaklarını oynatarak *Kellan* derken Wallace ona bir surat yaparak adımlarını hızlandırır ve Bella’nın yanına geçer.

“Tamam, onun için özür dilerim.”
“Omuzları güzel dediğim için mi kızdın?”

Bella çat diye durunca Wallace da olduğu yerde kalır, Adrianne biraz arkada keyifle ikisini izliyorken Bella sorusunun cevabını bekliyordur, konuşur:

“Eğer başkasına güzel dediğim zaman üzülüyorsan demem—“
“Ne üzülmeyi?! Üzülmedim!”
“Gözlerin gökkuşağı gibi renk değiştirip duruyor! Demek ki bir şeyler oluyor!”
“Üzülüşümünden değil!”
“Kızıyor musun?”
“Kız mıyorum! Bella özür diledim, yetmez mi—“
“Yetmez! Sen benim aklımı kitap gibi okuyorsun, ben senin ne düşündüğünü ancak gözünden anlıyorum, ona bakınca da öpüyorsun!”

Wallace yine dudaklarını birbirine bastırarak susarken Adrianne elini ağzına kapatmış, gülmemeye çalışıyordu. Bella ellerini iki yana açarak ne yapması gerektiğini sorarken Wallace kelimelerinin sınırına gelmiş, elini havada sallayarak bir şeyler homurdanır ve dönerek uzaklaşırken Bella öylece kalakalmış, Adrianne’e bakar.

“Bak işte! Gıcık!”

Sonra dönüp gittikçe uzaklaşan Wallace’ın arkasından seslenir:

“GICIK!”

Wallace hiç tepki vermeden yürümeye devam ediyorken Bella ilk defa arkada kalmış, bir anda onun gerçekten çekip gideceğinden korkarak o tarafa koşturur:

“WALLACE! BENSİZ NEREYE GİDİYORSUN?! BEKLESENE! WALLACE!”

Homurtular ve seslenişler eşliğinde imkansız ikili uzaklaşırken Adrianne sanki ilk defa temiz hava alıyormuş gibi derin bir nefesle gülümser ve omzuna astığı çantasını düzeltip insancıkların arasından yürüyerek işine döner.

The Cheetah Girls - Have Yourself A Merry Little Christmas

---

3 ay sonra...

Wallace sıcak uykusunun arasında yatakta dönerek başka bir köşeye yerleşirken biraz sonra kapısı bir anda açılarak içeri Bella girer, çıplak ayaklarıyla koşturarak yorganın altına sokulur ve buz gibi ayaklarını Wallace’ın ayaklarına dolarken uykusunun en güzel yerindeki genç adam irkilerek uyanır. Bella onun yarı aralık gözlerine bakarak gülümserken mırıldanır:

“Daha okul vakti gelmedi, uyu sen. Ben tuvalete kalktım, üşüdüm...”

Wallace usul bir ses çıkararak anladığını belli ederken uykulu sesiyle sorar:

“Kendi yatağın yok mu?”
“Benimki ben dönene kadar soğuyor.”
“Bir daha Kellan’ı çağırırsın o ısıtır.”

Bella onun bileğine bir tekme atıp önündeki saçları hafifçe çekerken Wallace hala uyukluyordur, gülümser. Bella saçlardaki elini çekmeden onu izlerken meleğinin yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinir ve genç adam tekrar uykuya dalarken Bella onun düzenli nefeslerini dinliyor, uzanarak dudaklarını hafifçe öper, sonra uyanmasından korkarak kendini derhal yataktan dışarı atarken kapı kapanınca Wallace gözlerini açmış, gülümser—

“Merak ediyorsan Kellan’la hala öpüşmedi.”

Wallace bu sefer gerçekten irkilerek yatakta arkasını dönerken Adrienne onun yanına uzanmış, başını eline yaslamış bekliyorken, gülümser.

“Sana bağlı olması hoşuna gidiyor, değil mi?”
“Adrienne. Yatağımdasın.”
“Farkındayım. Görülmemiş bir şey değil.”
“Bella gelirse—“
“Ne olur? Üzülür mü?”

Wallace sarışınla tartışmak yerine yataktan çıkarken Adrienne onun sırtını izliyor, yatağa iyice yerleşir, üzerindeki varla yok arası elbise çarşaflarla bir olurken Wallace boy aynasından onu izliyor, sorar:

“Bella’ya öpüşmemesi için baskı yapmıyorum.”
“Çünkü zaten senin yüzünden öpüşmediğini biliyorsun.”

Wallace cevap vermeden banyoya giderken Adrienne onun nerede olursa olsun duyacağını biliyor, konuşmaya devam eder:

“Onu kendine saklamak istiyorsan haberim olsun—“
“Öyle bir şey yok Adrienne. Kuralları biliyorsun.”
“İyi. O halde yapacağım şeylere de kızmazsın. İkimiz de onun iyiliğini düşünüyorsak sana bağlanıp kalmasını istemeyiz, değil mi?”

Adrienne karşıdan tepki gelmeyince memnuniyetle gülümser, sonra yataktan kalkarken hayalgücüne fazla iş bırakmayan elbisesi kaybolur, onun yerine daha normal kıyafetler gelirken güzel melek odadan çıkar, Wallace banyo kapısından uzanarak onun arkasından bakar, ama söyleyecek bir şey bulamayınca tekrar işine döner.

“Bella! Neredesin?”

Bella Adrienne’in sesini duyunca pantolonunu giymeden odasından fırlar

“Adrienne!”

İki güzellik gülüşerek sarılırken yan odadan Wallace çıkınca Bella pantolonunu daha giymediğini hatırlamış, Adrienne’i derhal kendine siper ederek geri geri odasına girer. Adrienne de gülerek Wallace’a el sallar ve kapıyı onun suratına kapatıp Bella’ya döner.

“Not bırakacaktım, ama kendim gelsem daha eğlenceli olur diye düşündüm.”

Bella bacaklarını kotuna geçirip zıplayarak pantolonun içine yerleşiyorken gülümser.

“Ne yapacağız?”
“Büyük bir yılbaşı partisi vereceğiz! Herkesi çağıracağız.”
“Gerçekten mi?!”

Adrianne göz kırparak başını sallarken Bella heyecanla feryat ederek kapıya koşturur ve açıp koridora doğru parti haberini ilan ederken cevap olarak tek duyulan şey Wallace’ın bağırışı olur:

“ADRIANNE—“

Bella derhal kapıyı kapatarak tekrar Adrianne’e döner ve heyecanla ellerini çırpır.

194.

Bella bahçede önüne gelen herkese Adrianne’in getirdiği renkli kağıt ilanlardan veriyor, neşeyle reklamını yapıyorken melekler yine onun arkasında, kendi aralarında konuşuyordur.

“Partiye ne gerek vardı?”
“Kızın sosyalleşmesi lazım Wallace—“
“Yanlış bir şey söyleyecek, büyü yapacak—“
“Bella salak değil. Hatta öyle zeki ki seni bile alt eder.”
“Ben Bella salak demedim.”
“Ama öyleymiş gibi davranıyorsun.”
“Sen de çok normalmiş gibi davranıyorsun—“
“Ki senin de amacın onu normalmiş gibi yaşatmak.”
“Kurallar var Adrianne—“
“O kuralların hepsi *sana* tatlım, bu kıza kural yok.”

Wallace bir şey daha diyecekken Bella elindeki kağıtların bittiğini işaret eder, Adrianne beklemesini söyleyerek çantasının içinden bir o kadar daha çıkarıp uzatır, Bella çok teşekkür ederek bahçenin diğer köşelerine giderken Adrianne mutlu, bir taşla iki kuş vuruyor, hem yılbaşı için bir sürü insanı bir partiyle mutlu ediyor, hem de egosunu tatmin ediyorken Wallace onun belini çimdirdiğinde canı yanarak onun koluna vurur.

“Uslu ol Wallace.”
“Senin yanımdayken ne mümkün. BELLA! BENİ DE BEKLE!”

Ve kuyruk melek, prensesinin yanına koşarken Adrianne iç çekerek kırmızı paltosuna biraz daha sarınır.

Yılbaşı sabahı...

Evin her boşluğundan müzik sızıyorken salondaki büyük şömine yanıyor, kaleden bozma evin her köşesi ayrı bir sihirle ısıyorken Adrianne bu yıl için gerçekleştireceği dilek kotasını Bella’nın partisi için ayarlamış, şimdi de onunla beraber yılbaşı ağacını süslüyordur.

“Yıldızı da en tepeye koyunca bitiyor—“
“Ben koyacağım!”

Adrianne merdivenden inip yıldızı ona verir, Bella heyecanla basamakları tırmanır ve dalları arasından sokularak yıldızı en yukardaki dala yerleştirirken elleri çırpamak için geri çekildiğinde bir anda dengesini kaybeder ve kafa üstü yere yapışacakken düştüğü yer her zamanki gibi Wallace’ın kolları olur. Yaşam’ın kızı birazcık korkmuş, ama yine de gülümserken Wallace onu yere indirip süslenmiş ağaca bakar.

“Umarım akşam kimse devirmez.”

Bella’nın mutlu ifadesi yine solarken Wallace onun ekşi suratını görmüş, yine ne yaptığını sorar ve ensesine bir tane şaplak yerken Bella yine gülümser, Adrienne, Wallace’ın arkasından ona göz kırparak merdiveni ortadan kaldırır.

“Wallace yeteri kadar kraker yok!”

“Adrienne’den dile!”

Bella *bidibidi* yaparak tekrar mutfağa döner ve Adrienne’nin yanına sokulurken homurdanır:

“Neden sevmiyor anlamıyorum. Ne güzel arkadaşlarımız gelecek, parti yapacağız, mutlu olacağız. Hem ben etrafımda ne kadar çok insan varsa o kadar iyi nefes alabiliyorum, o kadar mutlu oluyorum! O da biliyor, ama inat!”

Adrienne güler ve minik keklerin üzerine çam ağacı şeklindeki şekerlemeleri serperken konuşur:

“Sevmediğinden değil. Wallace partileri sever, ama biraz korkuyor. İlk defa seni bu kadar çok insanın arasında kollamaya çalışacak.”

“Kollamasına ne gerek var? Bu insanlar düşman mı?”

“Değil tabii, ama melek olmayınca anlamıyorsun.”

Bella dudaklarını büzüştürerek yorum yapmazken Adrienne elindeki şekerlemelerden birini onun büzüşük dudaklarına yapıştırıp gülümser.

“Kellan da geliyor mu?”

Bella dudaklarındaki şekerlemeyi alıp ağzına atarken gözleri parlayarak gülümser.

“Geliyor. Kellan’ın omuzları çok güzel, değil mi Adrienne?”

Adrienne leziz bir yemek yemiş gibi ses çıkarırken Wallace bir bardak su için mutfağa gelmiş, ama yine Kellan’ın omuzlarıyla karşılaşmışken bardağa su doldurmakla vakit kaybetmek yerine masada dizilmiş plastik şişelerden birini alır ve sanki nöbete giden bir askermiş gibi kızlara bir bakış atıp tekrar mutfaktan çıkar.

Julianne Hough – Have Yourself A Merry Little Christmas

Akşama doğru Adrienne altın rengi bir elbiseyle aşağı iner ve kapıya dönük olan koltukların birinde oturan Wallace’ı koltuğuyla birlikte merdivenlere çevirip kulağına eğilerek fısıldar:

“Birazdan aşağı indiğinde ağzından güzel bir söz çıksın, yoksa partiyi iptal edip ikinizi de tavandaki bir ton ökseotuyla bu eve kilitlerim.”

Wallace her zamanki gibi sessiz kalırken Adrienne doğrulur ve merdivenlerden ayakkabıları görünen Bella’nın inişini izlerken Yaşam’ın güzeller güzeli kızı koyu mavi, dizlerine kadar bir elbiseyle iner, dalga dalga omuzlarından dökülen saçlarıyla kendi etrafında dönerken belinden aşağı kat kat inen etekler havalanır, parfümünün kokusu etrafa yayılır ve en sonunda mavi bakışları Wallace’ı bulduğunda sorar:

“Nasıl?”

“Çok güzel, Bella. Çok güzel olmuşsun...”

Bella onun neredeyse acı çekermiş gibi bakan yüzünü izliyorken heyecanının bütün izleri bir anda sönmüş, hayalkırıklığıyla konuşur:

“İstemiyorsan kimse gelmesin Wallace. Bütün gece böyle oturacaksan—“
“Oturmayacak! Nereden çıktı, yok öyle bir şey.”

Adrianne tepesinde dikildiği adamın omzunu tüm gücüyle sıkarken Wallace kolsuz kalmakla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordur, hafifçe gülümser.

“Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum Bella.”

Bella itiraz edecekken kapının zili onun sözünü keser, Wallace da gülümsemeyi bırakıp yerinden kalkınca Bella kimin geldiğini anlamış, kapıyı açar ve güzel omuzlu Kellan’a gülümserken arkadan bir grup insan daha geliyordur. Bella, Kellan’ı içeri alıp kapıyı açık bırakırken gözleri Wallace’ta, biraz sonra içeri dolan kalabalık onları evin iki ayrı köşesinde bırakınca Ateş’in kızı meleğinin sıkıntısından yorulmuş, önündeki yakışıklıya bakar. Su mavisî gözler önündeki güzelliğe gülümserken Kellan sorar:

“Ev sahibine gecenin ilk ökseotu öpücüğünü verme şerefi beni bekliyor...”

Bella bir an anlamamış, ama hemen sonra Kellan’ın yukarıyı göstermesiyle başını kaldırınca Adrianne’in neredeyse tavanın her noktasından sarkıttığı ökseotlarını görür ve bir anda eli ayağına dolaşırken ona eğilen Kellan’ı omzularından tutarak engeller ve tüm güzelliğiyle gülümser.

“Önce bir şeyler yiyelim!”

Kellan araladığı dudaklarını kapatıp gülümser ve *pekala* diyerek başını sallarken Bella onu elinden tutmuş, arkasına alarak mutfağa ilerler, bir taraftan da bir anda büyük salonu dolduran kalabalığa bakıyor, ama Wallace’ı hiçbir yerde göremezken iç çekerek tekrar önüne döner.

PANIC! at the Disco - Lying Is The Most Fun A Girl Can Have Without Taking Her Clothes Off

*Is it still me that makes you sweat? Am I who you think about in bed?
When the lights are dim and your hands are shaking as you're sliding off your dress?
Then think of what you did and how I hope to God he was worth it.
When the lights are dim and your heart is racing as your fingers touch his skin.
I've got more wit, a better kiss, a hotter touch, a better fuck
Than any boy you'll ever meet, sweetie you had me...*

“Bana işkence için mi yapıyorsun?”

“Ne alakası var Wallace?”

Wallace en üst kattaki odaların birinde volta atıyorken Adrianne gayet rahat, oturduğu yerde sol bacağını üzerine attığı bacağını sallayarak konuşur:

“Isabella’nın diğer insanlarla bir arada olması gerekiyor. Bu kız sonsuza kadar bir melek koca bir evde tek başına yaşayamaz. Onun da zamanı gelecek—“

“Ama zamanı *şu an* değil, değil mi?”

Adrianne bacağını sallamayı bırakıp oturduğu yerden kalkar ve Wallace’ı kolundan tutup kendine çevirirken cennetin renkleri karşısında duran ve şu anda neredeyse siyaha çalan kahverengilere bakar.

“Kıskanıyorsun, kızılıyorsun, *korkuyorsun*, çok doğal. Ama kendine işkence etme—“

“Bütün o söylediklerini hissederken ne yapabilirim?! Kahkahalarla güleyim mi?!”

Adrianne daha önce kimsenin duymadığı bir dilde küfreder ve uzanarak Wallace’ın dudaklarına saldırırken bir anda Adrianne’in tılsımıyla sarılan melek sarsılmış, sendeleyerek geriler. Adrianne onu önündeki yatağa atar ve üzerine eğilirken bir an sonra Wallace üzerine düşen altın sarısı saçlara ve yokmuş gibi havada süzülen kumaşlara bakarken Adrianne eğilerek yine onun dudaklarını öper ve birazdan saçlarının arasından başını kavrayan parmakları hissettiğinde bütün bedenini altındaki adamın üzerine bırakır.

İki melek bütün gözlerden uzak bir odada öpüşüyorken Adrianne’in elleri Wallace’ın kazağını belinden sıyrır, kemerini çözüp pantolonunu açarken altındaki adam onun dudaklarını morartırcasına öpüyor, ısıyor, koruduğu kıza yapamadığı ne varsa bin katını yapıyorken Adrianne sesini çıkarmıyordu.

Biraz sonra Adrianne onun sertliği avcunda kavrayıp sıkıldığında Wallace sanki alev almış, onu üzerinden iterek yataktan kalkar ve pantolonuyla kemeri tekrar yerine otururken Adrianne sızlayan dudaklarına dokunarak kan olup olmadığını kontrol eder.

“Ona bunları yapmak istiyorsan daha sıkı önlemler almam gerek—“
“Önlem almana gerek yok. Bella’ya asla böyle dokunmam.”

Adrianne anladığını söyleyerek yataktan kalkar ve tekrar altın rengi elbisesinin içinde Wallace’ın arkasından yaklaşırken sakince konuşur:

“Sen ona ne kadar bağlanırsan o da seni o kadar isteyecek Wallace—“
“Bağlanmaktan başka seçeneğim var mı? Ben ona aidim.”

Adrianne arkadaşının omuzlarını tutarak onun ensesini hafifçe öper ve bir süre öyle kalırken Wallace da gözlerini kapatarak aşağıdaki bütün o gürültü arasında bir şekilde Bella’yı duymaya çalışır...

Bella yanındaki Kellan’ın lokmasını her bitirişinde ağzına bir şey daha atıyor, ama biraz daha devam ederse midesi patlayacakken evin hangi köşesinde ökseotu olmadığını düşünüyordu. Cevap maalesef hiçbir yer olunca Bella sinirle sallanmaya başlar.

“İyi misin Bella? Gerginsin.”

Bella düşünce treninden sertçe düşerek Kellan’a bakarken geniş omuzlu genç adam üzerindeki beyaz kazakla o kadar göz alıcı görünüyordu ki Bella bir an nefes almayı unuturken lokmasını yutar, dudaklarını ıslatır ve Kellan’ı kazağından kendine çekerek dudaklarına uzanırken ikisi öpüştüğü anda bir yerde bir bardak kırılır...

Kelly Clarkson – Addicted

*It's like I can't breathe
It's like I can't see anything
Nothing but you, I'm addicted to you
It's like I can't think without you interrupting me
In my thoughts, in my dreams
You've taken over me
It's like I'm not me*

Bella aylardır bu anı erteliyor, her dakika canı bunu yapmayı çekiyor, ama yine de yapmıyorken şimdi başka bir bahanesi kalmamış, içindeki tutku ne diyorsa onu yapıyordur. Genç kızın dudakları bu dudakları tanımıyor, kendi tadına karışan tadın ne olduğunu bilmiyorken ateşi tatmin olsa da, damarlarında akan kan ısınsa da, onlara güç veren kalbi garip bir şekilde acıyordur.

Kurallar vardır. Kesin, bozulmaması gereken kurallar.

Bella daha önce kurallar bozulduğunda ne olduğunu biliyordur. Ailesini o yüzden kaybetmiş, Delora ve Joseph'ten sadece kurallar yüzünden kopmuştur. Yapması gereken şey basittir. Wallace eğer ona dokunmamalıysa, ona bırakılan ateşin istediklerine cevap veremiyorsa Bella da onu zorlamayacaktır. Her ne kadar tüm benliğiyle o gün çakan şimşegi geri istese de, her ne kadar şu anda her sabah onun sıcaklığıyla ısındığı vücuda yaslanmak istese de yapamamalıdır.

Bella dudaklarının daha da aralandığını ve beline dolanan elleri hissederken her zaman güzel olduğunu düşündüğü omuzlara tutunur, sıkar, kendine çekerken Kellan onu o kalabalığın arasında bile kuytuda kalmış bir köşeye iter ve kendini ona bastırarak öperken Bella inleyerek kollarını genç adamın boynuna dolar.

Aynen böyle, Wallace'ı düşünmeden, *onu istemedi*...

Bella tuttuğu omuzları iterek Kellan'ı kendinden ayırırken dudaklarını ısırarak başını eğer ve ikisinin arasına giren boşlukta derin nefes alırken mırıldanır:

“Ben—benim biraz—gitmem lazım.”

Kellan ne olduğunu soruyorken Bella cevap vermeden onu biraz daha iter ve tanımadığı bedenin gölgesinden kurtulup kalabalığın arasına karışırken salonun ortasında durup etrafına bakar.

Wallace, neredesin?

Wallace bir türlü gelmiyorken Bella sürekli yanından geçip giden insanların arasında boğulduğunu hissediyor, elini saçlarına sokarak bulduğu boşluklardan etrafına bakıyor, alev saçlı meleğini arıyorken her geçen saniye o gün merdivenlerde yapayalnız kaldığı zaman gibi geliyordu.

Wallace!

Bella birinin omzuna çarpıp geçmesiyle sendeler ve sağa kayarken sanki kimse ona aldırmiyordu. Etrafta o kadar insan vardır, ama Bella çoğunun adını bile bilmiyorken neden bu kadar yabancıyı evine aldığı bir an anlayamaz, gözleri dolarken insanları iterek kendi yolunu açmaya başlar.

Mavi elbisenin içindeki kız merdivenlere ulaştığında trabzanlara tutunarak kendini her basamakta zorla yukarı iter. Çok fazla insan vardır, tanımadığı bir sürü insan, ses, gürültü, duygu, düşünce...

Bella başını tutarak olduğu yere çökerken aylardır Wallace'ın zihin gücünü taklit edebildiğini ancak şimdi anlamış, bir anda duvarları yıkılıp bütün insanların düşünceleri kafasına dolduğunda inleyerek avuç içleriyle şakaklarını sıkar.

SUSUN! WALLACE!

“BELLA!”

Bella duyduğu sesle yine inlerken kalkacak gücü yok, trabzanlara tutunarak başını oraya yaslar ve gözlerinden yaşlar süzülerek beklerken bir an sonra meleği onu tutar, belinden kavrayıp bacaklarından destekleyerek kucağına alırken Bella ağlıyor, etraftaki garip bakışları görmüyor, kimsenin sesini duymak

istemiyorken meleği onu tutmuş, kurtarmış, bütün o karanlıktan çekip çıkarıyorken Bella başını onun boynuna yaslayarak kokusuna saklamıyordur...

Wallace onu yatağına bırakır ve dönüp kapıyı sıkıca kapatıp kilitlerken Adrienne odada belirdiğinde tüm öfkesiyle ona döner:

“Herkesi buradan çıkar! *Hepsini!*”

Adrienne korkuyla başını sallar ve tek kelime etmeden ortadan kaybolurken Wallace yatakta tortop olmuş Bella’sının yanına çöker.

“Bella, bana bak, hadi, gözlerini aç, geçti. Gittiler...”

Bella yüzünü örtülere saklayarak kulaklarını kapatıyorken Wallace onun ellerini tutar, yatağa çıkıp üzerine eğilirken gözlerini açmasını söyler. Bella onu duyuyor, ama diğer sesleri bir türlü kafasından atamıyorken Adrienne onun dileğini yerine getirip bütün sesleri yok ettiğinde Bella derin bir nefesle aniden gözlerini açar.

“Wallace—Wallace gittiler! Gittiler!”

Meleği tuttuğu bilekleri bırakır ve o anda Bella ona atılarak sarılır, üzerinde ne varsa ona tırmanarak ağlarken Wallace kollarında titreyen kızı tutuyor, saçlarını öperek geçtiğini fısıldar.

“Gelmedin! Yine gelmedin!”

Wallace bir anda sırtına inen yumrukla gözlerini kapatırken Bella onu iter.

“Seni çağırdım!”

“DUYDUM! ÇOK FAZLA İNSAN VARDI!”

Bella anlamsızca bağırarak onu omuzlarından iter, ama Wallace bu sefer kaçmak yerine onu kollarından çektiği gibi kendine bastırırken Bella onun başına tutunmuş, ikisinin dudakları çarpışırken bütün sesler susar...

200.

Bella bütün hayatı durmuş gibi şu anda yaşadığı ana asılı kalırken sonunda *onu* öpüyor, *onun* tadını alıyorken Ateş’in kızı iki elini de alev gibi parlayan saçlara sokar ve köklerinden sıkarak meleğinin başını kendine çekerken ikisi birlikte yatağa düşerler.

Wallace’ın elleri Bella’nın sırtını kavramış, genç kızın bacakları onun bacaklarına dolanmışken elbisesi sıyrılmış, saçları bozulmuş, ama bütün o karmaşada bile her şey olması gerektiği gibiyken Bella sırtını kaldırarak kendini üzerindeki sıcak bedene yaslar. Meleği onu bir an bile bırakmıyor, ikisi ağılıkla öpüşüyorken Bella inleyerek onun dudaklarını ısıtırır. Wallace başını ondan çeker ve dudaklarını sahibinin ateşinden kurtarıırken Bella korkuyla bir ses çıkarır, ama Wallace onun boynuna eğilerek fısıldar:

“Gitmiyorum...”

Bella dudaklarını ısırarak gülümserken bir an sonra Wallace boynunu yine o günkü gibi öptüğünde bacaklarını kaldırarak onun kalçasına dolar ve kendine bastırırken Wallace inleyerek yine onunla göz göze gelir.

“Gitmiyorum, ama lütfen beni öldürme—“
“Gitme Wallace, lütfen! Ölme de...”

Bella uzanarak yine onun dudaklarına saldırırken ikisi de hem öpüşüp hem konuşmak istiyor, sesleri birbirine karışarak birbirlerine dokunuyorlardır.

“Bella, daha ileri gidemeyiz—“
“Biliyorum, biliyorum, ama daha bitmedi, lütfen Wallace...”

Wallace bitmediğini gayet iyi biliyor, her şey onun için yeni başlıyorken Bella’nın da aynı şeyi fark etmesi uzun sürmez. Genç kız bacaklarının arasına bastırarak sertlikle gözlerini aniden açarken Wallace saçlarını sıkarak ellerle altındaki kızın kulağına fısıldar:

“Ne yapmamı istiyorsun, söyle...”
“Bilmiyorum—*bilmiyorum!*”

Wallace onun boynuna gülümserken Bella onun gülümsemesinin sesiyle dişlerini sıkarak gözlerini kapatır ve üzerindeki adamı iterek yatağa yapıstırırken Wallace bunu beklemiyor, bir anda üzerine çıkan ateş parçasıyla yutkunurken Bella onun kazağını yukarı ittirir, dizleri üzerinde kalkarak altındaki adamın kemerini çözmeye başlarken Wallace ne olacağını anlamış, atılarak onun ellerini tutar.

“Ne yapıyorsun?!”
“TELEVİZYONDA GÖRDÜM! SUS!”
“BELLA SAÇMALAMA! SENİN BANA DEĞİL BENİM SANA YAPMAM LAZIM—“
“SUS DEDİM!”

Wallace üzerindeki kızın elinin ağzına bastırmasıyla sesini keserken Bella tek eliyle pantolonun düğmelerini çözüyor, biraz sonra narin ellerinden biri Wallace’ın pantolonun içine girdiğinde alev saçlı melek gözlerini sımsıkı kapatarak inler.

Bella onun kasılmasıyla gözleri büyüyerek eline aldığı şeyi biraz daha sıkarken Wallace daha da inler. Bella sesi duymak istiyor, elini çeker ve o el gittiği anda Wallace kalkmaya çalışınca pantolonunun içindeki el onu bırakmaz.

“Bella, hayır—“
“Hoşuna gidiyor! Neden *hayır?! Sen bana dokunmuyorsun, ben dokunuyorum!*”

Wallace çaresizlikle bağırarak tekrar yatağa düşerken Bella’nın parmakları onun üzerinde gidip geliyor, her dokunuş büyük bir zevk, ama bir şekilde acı da getiriyorken genç kız eğilerek meleğinin sıcacık karnını öper ve tekrar onun yüzüne bakarken zümrüt yeşili gözleri görünce zevkle gülümser.

“Gözlerin...”
“Bella, ciddiylim—“
“Sus!”

Wallace cümlesini bir inlemeye bitirdiğinde Bella onu nasıl susturacağını gayet iyi anlamış, elinin hareketlerini hızlandırır, altındaki adam da artık kazanamayacağını anlamış, gözlerini açarak ona bakarken Bella bir anda kafasına dolan düşüncelerle dengesini kaybeder, ama durmazken Wallace onunla konuşuyor, sanki o da Bella’ya dokunuyorken biraz sonra genç adam tuttuğu nefesini bırakarak boşaldığında Isabella hissettiği şeyin ne olduğunu bilmiyor, ama karnından patlayan bir ateş topuyla gözleri dolarak duruyordur.

Her ses, hareket, dokunuş bir anda durduğunda Bella Wallace’a uzanır, başını boynuna saklayarak ona sarılırken meleğinin elleri onu tutuyor, nefesi saçlarına dokunuyorken Yaşam’ın kızı onun yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini dinleyerek dinleniyordur...

Secret Garden – Song for a Stormy Night

*Sometimes, we're just like the weather
Changing by day after day
As long as we'll be together
Storms will pass away*

Bella yattığı yerden tavanı izliyorken Wallace’ın banyodan dönmesini bekliyordur. Genç kız bir an kendi kendine gülümserken sağ yanına dönerek dağılmış örtülere ve yamulmuş yastığa bakar, az önce hissettikleri aklına geldiğinde daha da gülümserken o anda Wallace içeri girer. Mavi ve yeşil bakışlar buluşurken Bella dağılmış saçları ve buruşmuş elbisesiyle doğrulur, meleği de onun önünde yatağa otururken ikisi de bir süre konuşmaz.

Bella sanki uzun zamandır istediği bir şey ona yeni alınmış gibi durduramadığı bir heyecanla dolu, önüne oturan meleğin yüzüne dokunurken Wallace gözlerini kapatmış, güzel çenesini prensesin eline yaslar. Prenses mutlulukla gülümseyerek dizleri üzerinde doğrulur ve uzanarak onun dudaklarına kendi dudaklarını dokundururken az önceki acelenin ve açlığın aksine şimdi her şey durulmuş, yavaş ve hala çok güzelken Bella içi titreyerek geri çekilir.

Wallace karşındaki kızdan daha uzun, onun başının üzerinde, her zaman onu izliyorken Bella usulca konuşur:

“Kimse seni götürmeye gelmedi...”

Mavi gözler pırıl pırıl bakıyorken karşındaki adamdan bir gülümseme, ufacık bir umut bekliyordur, ama saniyeler geçmesine rağmen Wallaca hala bir şey söylemeyince Bella onun kazağına asılarak daha da doğrulur ve meleğiyle yüz yüze gelir.

“Hala mı korkuyorsun?!”

“Biraz...”

“Wallace bir şey olmuyor! Gelmeyecekler—“

“Evet gelmeyecekler.”

İkisi de Adrienne’in sesiyle irkilerek pencerenin önündeki sarışın meleğe döndüklerinde genç kadın yanlış bir zamanda gelmediğini umuyor, onlara el sallar.

“Sizi rahatlatmak için geldim, ayrıca bu geceki parti hiç olmadı, tatilden sonra kimseye söz etmezseniz güzel olur ve ve—bundan sonra gidiyorum, söz!—benden istediğiniz bir şey varsa hemen söyleyin, iki dakika sonra dilek kotam dolmuş olacak. Evet?”

Wallace bir şey söylemeden Bella’ya bakıyorken prenses şu anda en çok istediği şeyin ellerinin altında olduğunu biliyor, şaşkınca gülümser, bir an daha düşünür ve bulduğunda heyecanla sorar:

“Kar yağdırabilir misin? Ben daha önce hiç kar görmedim!”

“Daha orijinal bir şey bulamadın mı—“

“Adrienne...”

Sarışın melek gülerek Wallace’a *tamam* der, odanın perdelerini ardına kadar açar, ışıkları söndürür ve Bella’ya izlemesini söylerken biraz sonra gökten minik pamuk parçaları gibi karlar düşmeye başlar.

Yaşam'ın kızı ellerini pencerenin üzerine bastırarak yılbaşı gecesinin sihrini izliyorken Adrianne ve Wallace da iki yanındadır, sarışın melek gülümseyerek gittikçe büyüyen kar tanelerine bakar ve keyifle mırıldanır:

“Evrendeki 6 ve 12 yaş arası çocukların yarısından fazlasının isteğini de yerine getirmiş oldum.”

Wallace onun bedavacılığına gülerken Bella onun mutlu sesiyle genç adamın beline sarılır ve başını onun güçlü kalbinin üzerine koyarak lapa lapa yağan karı izlerken Adrianne güzel prensesin saçlarını okşar ve söz verdiği gibi ortadan kaybolurken yeni bir yıl başlar...

Luplex, 7095

Winona şehir içinde oturduğu kafenin camından kalabalık sokağı izliyorken bu gezegenin insanları da diğer herkes gibi, mutlu, meşgul, yalnız, acele içinde ya da yavaş, hayatlarını yaşıyorlardır. Yüzlerce zaman görmüş kahverengi gözler önünde duran sıcak çay fincanına dönerken küçük kafenin kapısındaki çan sallanır. İçeri sarışın bir kadın girer ve meraklı gözleri bütün masaları bir anda tararken sonunda aradığını bulduğunda seslenir:

“Winona!”

Winona fincanını geri bırakarak sesin geldiği yere bakar ve Gwen'i gördüğü anda her şeyi bırakarak kalkarken iki kadın masaların arasında bir yerde buluşmuş, sımsıkı sarılırlar. Winona arkadaşını, meleşini, yoldaşını, *her şeyini* tutuyorken Gwen de onu bırakmak istemiyordur.

“Bir daha seni göremeyeceğimi sandım...”

“Asıl onu hissi bana sor.”

Winona gözleri dolarak gülerken kapıya asılı olan küçük çan bir daha sallanır, Gwen birilerini bekliyor olacak, kollarındaki kadından bir süre için ayrılarak kapıya döner ve içeri giren iki genci karşılar.

“Bella, Favian, bu taraftayız!”

Bella upuzun siyah saçları ve üzerindeki kısa siyah mantosuyla gelir, Winona'ya gülümseyerek Gwen'in yanında dururken onu takip eden Favian'ın adımları daha yavaş, buz mavisi gözleri farklı bir ışıkla parlıyorken Gwen herkesi Winona'nın az önce oturduğu masaya götürür. Bella sessiz, mantosunu çıkararak oturacağı iskemlenin arkasına asar ve sakince yerine otururken Favian ve diğer iki kadın ayaktadır. Gwen yanındaki genç adamın koluna girerek Winona'ya döner:

“Böyle bir şeyi konuşmak için burası en uygun yer değil, ama artık mekana uyduracak kadar çok zamanımız yok, biliyorsun...”

Winona'nın bakışları karmakarışık sorularla Gwen'i izliyorken göz ucuyla onun yanında büyülenmiş gibi duran uzun boylu yakışıklı adama bakar.

“Evet, dinliyorum.”

“Tanış lütfen, Favian. Oğlun.”

Winona'nın yüzü o anda şokun resmini çizerken gözleri kısılr, eller kalkar, ağzı açılır ama ses çıkmazken Favian gülümsüyor, Bella'yla göz göze geldiğinde masada oturan güzelliğin de mavi gözleri parlar ve zaman onların için bir süreliğine donar...

Gwen, Winona'nın daha fazla dayanamayacağını anladığında Favian ve Bella'ya oldukları yerde beklemelerini söylemiş ve ikisi beraber kefedey çıktıkları anda ortadan kaybolmuşlarken geride kalan ikili,

Winona'nın masasında oturuyordur. Bella önünde duran fincanı kaldırarak içini koklar ve zencefilli çayın yumuşak kokusuyla gülümserken önlerinden geçen garsona fincanı kaldırır.

"Bir tane zencefilli çay alabilir miyim?"

Hızla masaların arasında dolaşan garson derhal getireceğini söyleyerek uzaklaşırken Bella fincanı tabağa geri koyup yarım saattir yanında sallanan bacağı tutar ve Favian'a bakar.

"Sallanma, beni de sinirlendiriyorsun."

"Ne yapmalıyım? *Hayatım boyunca beklediğim an* gelince oturup zencefilli çay mı içeyim?"

Bella gülümseyerek elini çekerken Favian bacağına tekrar sallamaya başlamış, mırıldanır:

"İkimiz de ayrılıklarda iyiyiz—"

"Evet, *fazla* iyiyiz. Bana duygu sömürüsü yapıp götürdüğün gün hala aklımda..."

Favian uzanarak onun elini tutar ve kendi elleri arasına alarak dudaklarına götürür, öper, sonra tekrar masaya bırakırken Bella gülümsüyor, ama artık o küçük ve saf kız değil, annesinin ona bıraktığı mavi gözlerinde zamanın izleri varken yanında duran Zaman'ın oğluna bakar.

"Ayrılıklara alışkınsınız ama buluşmalara gelince başımız dönüyor."

"Seni de göreceğim."

"Umarım..."

Favian çok az kaldığını söylerken Bella başını sallıyor, mavi bakışları pencereden dışarıya döndüğünde تنها bir sokak köşesinde ortaya çıkan Gwen ve Winona'yı görünce orayı işaret eder.

"Geliyorlar."

Favian'ın bacağı haberi aldığı anda derhal sallanmaya başlar, Bella bu sefer bir şey söylemezken gülümsyerek ona uzanır ve genç adamı yanağından öpeüp tek eliyle kısa saçları iterek onun parlak mavi gözlerine bakar.

"Benim zencefilli çayım geldiğinde sen içersin."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Sen buluşmaları keşfederken ben de gidip birinden tekrar ayrılacağım—"

"Hani bir daha yapmayacaktın?"

"Hani sen artık anneni düşünemeyecek kadar yaşlanmıştın?"

Favian gözlerini devirirken Bella onun başını ittirerek kalkar, iskemlenin arkasından mantosunu alır ve masanın etrafından dolaşarak çıkarken Favian gözleriyle onu takip ediyor, kapıdan Gwen ve annesi girerken Bella çıkar. Yaşam'ın kızı birinden tekrar ayrılmaya giderken Zaman'ın oğlu aradığını bulmuş, ayağa kalkar...

Jon McLaughlin – So Close

*A life goes by
Romantic dreams will stop
So I bid mine goodbye and never knew
So close was waiting, waiting here with you
And now forever I know
All that I wanted to hold you
So close*

Bella kendini geçmişte çok iyi bildiği bir noktada bulduğunda gülümser ve ılık bir gecede göz alıcı bir bahçenin ortasındaki ışıklarla süslenmiş çardağa bakarken gözleri dolarak siyah saçlarını kulaklarının arkasına alır. O sırada o bahçede yükselen devasa evden mutlu sesler bahçeye taşarken Bella hızlı adımlarla karanlık bir köşeye giderek çardağa doğru gelen Wallace'ı ve gözleri kırmızı bir eşarpla bağlanmış *kendini* izler...

“Düşeceğim—“
“Düşmezsin—“
“Düşerim!”

Bella o anda ayağı bir taşa takılarak sendelerken ellerini kurtarıp gözlerini açmaya teşebbüs eder, ama Wallaca gülüyor, onun ellerini sımsıkı tutarak bırakmazken Bella mızırdanır:

“Ben sana aynısını yapsam saatlerce söylenirsin.”
“Sen de şu anda farklı bir şey yapmıyorsun.”

Bella dudaklarını birbirine bastırarak derhal susarken Wallace durmuş, genç kız da olduğu yerde durur, biraz sonra kapalı dudakları meleğinin dudaklarıyla örtüldüğünde serbest kalan ellerini genç adamın alev saçlarına koyar. Kırmızı eşarp çözülüp çekildiğinde Bella yavaşça gözlerini açar ve ilk gördüğü şey Wallace'ın gözleri olurken Yaşam'ın kızı gülümser.

“Arkada başka şeyler de görüyorum.”
“O zaman oraya bak.”
“Sen daha güzelsin.”

Wallace uzanarak onu tekrar öper, ellerinden tutarak önüne geçirirken Bella onun dudaklarından koptuğunda gözlerini tekrar açarak başını asıl bakması gereken şeye çevirir.

Her yanından parlak yıldızlar gibi küçük ışıkların sarktığı çardak Yaşam'ın parçasına bir rüya gibi görünüyorken Bella ellerini kalbinin üzerine koyarak hala kahverengilerini yitirmemiş güzel saçlarını savurarak arkasını döner.

“Benim için mi?!”
“Hayır Adrienne için, ama önce sen gör istedim—“

Wallace omzuna oldukça güçsüz bir yumruk yediğinde güler ve artık hayatı olmuş kızı belinden kendine çekerken Bella onun dudaklarına uzanmış, öpmeden hemen önce fısıldar:

“Kaç gün oldu?”
“1460, bugünü de sayarsak 1461.”
“Çok olmuş...”

Wallace gülümseyerek başını sallarken Bella dört senedir kimsenin ondan alamadığı adama sarılarak dudaklarıyla onun dudaklarına dokunur.

O sırada bahçede karanlık bir köşeden onları izleyen bir çift mavi gözden yaşlar süzülüyorken Ateş'in pırıl pırıl parlayan kızı aşık olduğu meleği alarak rüya çardağına çıkarır ve yine onun kollarına kendini bırakırken nereden geldiği belli ya da önemli olmayan müzik onları sarar.

Wallace incecik belini sardığı kızı hafifçe eğerek boynunu öperken Bella gülümseyerek gözlerini kapatır ve tekrar doğrulduğunda usul adımlarla dönerken dünya durmuş, herkes susmuş, zamanlar bile akmaya korkuyorken Yaşam'ın kızı *yaşıyordur*.

Narin adımlar dönüyor, mavi etekler havalanıyorken Prenses mutlu, gülüyor, sesi meleğinin duyduğu tek şarkı oluyordur.

Karanlıktaki Bella yaşlı gözleriyle gülümserken titreyerek iç çeker ve artık ayakta duramıyor, öylece çimenlerin üzerine otururken Wallace o çardağın altında onu öpüyor, o anda her şey sonsuz gibi geliyorken o kitabı çoktan yazıp son noktasını koymuş olan genç *kadın* o anları tekrar yaşıyor, kendi hikayesini tekrar okuyorken kalbi hala o günkü gibi çarpıyordur...

“Hırkamı alıp geleceğim—“

“Üşüdüysen içeri gireli—“

“Hayır! Sakın buradan ayrılma!”

Bella uzanarak Wallace’ın dudaklarını öper ve zıplayarak, uçarak eve koşar, kapıdan içeri girdiği anda merdivenlere koşarak odasına çıkarken sanki Wallace oradan kaçırıverecekmiş gibi hissediyor, nefes nefese odadan içeri girer ve gardrobı açmadan önce bir an duraklarken elleri çekerek geriler.

Mavi gözler etrafına bakıyorken Bella sanki bu odayı dört senedir her gün görmüyor gibi ellerini yatak örtülerinden geçirir, yatağın ayak ucuna dokunur ve parmakları tekrar boşluğa düştüğünde koridora çıkar. Duvarlardaki resimler, yerdeki döşemeler, kapılar, merdivenler... Her şey sanki çok uzaktaymış gibi geliyorken Bella derin bir nefes alır ve gözleri dolarak duvara tutunurken bir şey ona bunu hissettiriyordur. Etrafta dolaşan, var olan bir şey, tarif edemediği bir zaman, anılar, kayıplar...

Bella gözlerini kırptırarak yavaşça yere çökerken o merdivenlerden inişini görüyor, gidişini... Yalnızlığını, bitişini, daha da kötüsü bir şeyleri kabullenmiş, ama kalbi ağrıyarak ayrılışını...

Yaşam’ın kızı ruhunu saran hisleri ve gözlerinin önünden geçen zamanları kiminle paylaştığını bilmiyorken onların sahibi, *kendisi* bahçede, karanlıkların arasından çıkmış, yıllardır varlığını bile hissedemediği meleğinin yanına gidiyordur...

“Wallace?”

Wallace parmaklarıyla oynamayı bırakıp Bella’nın sesine dönerken çardağa gelen kızın tamamen değişmiş giysilerine ve saçlarına bakıyor, kaşlarını çatır.

“Bella? Neden bu kadar farklı—“

Alev saçlı meleğin kelimeleri havada asılı kalmış, yeşil gözleri önündeki güzelliğe bakıyorken usulca sorar:

“Nereden geliyorsun?”

“Çok uzak, boşver...”

Wallace boşvermekten çok, daha fazla düşünemediği için başını sallar ve yutkunurken gözleri bir an için tek tük ışıkları yanan eve döner. Az önce hırkasını almak için koşturan Bella ortalıklarda görünmüyorken Wallace kimi dinleyeceğini şaşırmış, sanki bir anda bütün sesler susmuş gibidir. Genç adamın yeşil bakışları tekrar önündeki Bella’yı bulurken mavi gözler aynı, ama geri kalan her şey değişmiş, bu kadının ruhu tamamen farklı, karşısında duran insan bambaşkayken Wallace ona doğru uzanan ellere bakıyor, soru sormadan kendi ellerini uzatır. Bella ona dokunduğu anda omuzları düşerek nefesini bırakırken gözleri yine dolmuş, ama gülümsüyor, meleğine bakar.

“Senden bir şey istemek için geldim.”

“Nedir?”

“Benimle birlikte olma. Bana dokunma Wallace, lütfen. Kuralları yıkma.”

“Elbette yıkmayacağım!”

Bella bunu defalarca duymuş, buruk bir gülümsemeyle başını eğerken Wallace dehşet içinde, sesini yükseltmemeye çalışarak konuşur:

“Yıkacak mıyım?! Nasıl böyle bir şey—“

Bella başını kaldırarak onu ellerinden kendine çekerken lafını keser:

“Sen düşünmedin! Senin suçun değildi. Ben gidiyorum—“

“Nereye gidiyorsun? Neden—“

Bella başını iki yana sallayarak bir *hayır* mırıldanır ve Wallace’ın yüzünü elleri arasına alarak dudaklarına uzanırken karşısındaki adam da ona çekiliyor, yıllardır canından bir parça olmuş ruhun eksikliğini kapatırken Ateş’in kızı yıllardır ilk defa tekrar parlıyor, kendini verdiği adamdan tekrar ayrılıyordur...

Sherly Crow – Diamond Road

Give me something of your soul that I can hold onto...

Wallace kendini nefesini kollarındaki Bella’yla paylaşıyorken aklındaki sesler geri gelmiş, nedenler ve ne zamanlar cevaplanmışken genç adam kalbi sızlayarak geri çekilir ve Bella’nın yüzünü tutarak yalvarırcasına konuşur:

“Gitme. Hayır de—“

“Diyemem. Şu anda diyemem ve demeyeceğim, göreceksin—“

“O da biliyor, hayır diyecek—“

“Demeyecek Wallace. Onun bilmesi ya da görmesi bir şeyi değiştirmiyor. Sen sadece kendin için bana söz ver—“

“Hayır.”

Bella ağlıyor, bu duyduğu kaçınıcı *hayır* artık bilmiyorken Wallace’ın suratına bir tokat atar.

“Hiç mi kendini düşünmüyorsun?! O ceza senin sonun olacak—“

“Ölmeyeceğim, bana yeter—“

“Wallace, yalvarırım—“

“Geri dönmeyeceksin! Sen yoksan ne anlamı var?! Yapacağım, hem de *tekrar tekrar*—“

Bella ağlayarak ona sarılırken Wallace onun saçlarını, boynunu, sırtını, bütün ruhunu tutuyor, simsiyah saçlarını öperek zümrüt gibi parlayan gözleriyle geceyi izliyor, konuşur:

“Asla o sözü vermeyeceğim. Eğer her seferinde sadece benim için dönüyorsan, bir daha dönme.”

Wallace ona sımsıkı sarılan kolların gevşemesiyle geri çekilir ve buz gibi parlayan mavi gözlere bakarken gülümser.

“Beni *senin için* yarattılar, unuttun mu? Sen yoksan ben de yokum.”

“Hala yaşıyorum, görmüyor musun?!”

“Aptal kız. Hala anlamıyorsun, değil mi?”

Bella kızgın, ama hala gözlerinden yaşlar akıyorken Wallace onun öfkeli dalgalarını omuzlarından iterek sırtına bırakır.

“Sen benim ruhuma sahip olmazsan yok olursun Isabella. Ben o sözü vermediğim için buradasın, ruhumu aldığın için hayattasın—“

“Ben ruhunu istemiyorum *seni* istiyorum. Yok olma.”

“Yok gibi miyim? Buradayım, bak...”

Bella başını eğer ve kalbinin üzerine konulan ele bakarken Wallace usulca onun saçlarına fısıldar:

“Senin olan her şey sende kalır. Geri vermeye çalışma.”

Bella ağlayarak onu ceketinden tutup kendine çeker ve yüzünü onun göğsüne saklarken artık çıkmayan sesiyle mırıldanır:

“Artık veda etmek istemiyorum.”

“Etme o zaman. Biz sonsuzuz Bella, veda diye bir şey yok.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Diğerine de söylemeyi unutma.”

“Eminim ona yaptığım şeylerin arasında bir yerde söylemişimdir.”

Bella ağlamakla gülmek arasında bir ses çıkarak saklandığı yerden başını kaldırırken ruhunu taşıdığı adama artık son kez veda ediyor, yıllar geçse de rüyalarında ona hala aynı tonla bakan yeşil gözlere bakar.

“Beni bırakma.”

“Bırakacak gibi mi görünüyorsun. Bir an önce gidersen sana döneceğim—“

“Kovuyor musun?!”

“Seni rahatlatacaksa, evet.”

“Geri dönmeyeceğim Wallace.”

Wallace onun sesinin titremesiyle iç çeker ve gözlerinin dolmasına aldırmadan boğazındaki yumruyu yutarak gülümser.

“Biliyorum. Öyle de olması gerekiyor, hadi git. Çok güzel şeyler bırakacağım sana—“

“Kimse senin gibi olmayacak.”

“Bella, *seni seviyorum*. Hadi git.”

Bella o anı nasıl daha da geciktireceğini bilmiyor, atılarak ona son bir kez sımsıkı sarılır, Wallace da onu tutuyor, ama bir an sonra her şey kopup Bella yanağından süzülen bir damla yaşı geride bırakarak ortadan kaybolurken meleği onun boşluğunu dolduran havayla boğazı yanarak olduğu yere çöker ve parmaklarını saçlarından geçirerek rüyalardan kurduğu çardağın ortasında sessizce ilk ve son defa ağlar...

Delta Goodrem - Last Night On Earth

*It's the last night on earth before the great divide
My hands are shaking time was never on our side
And there's no such thing as a beautiful goodbye
As an ordinary day I prayed for you a thousand times*

Wallace merdivenleri uçarcasına tırmanır ve Bella'nın bir köşede kıvrıldığı koridora girerken mavi gözler onu görmüş, eller uzanır, sesler birbirine karışırken ikisi de gereğinden fazla şey biliyor, Wallace tüm

hayatını kollarına alarak dudaklarına bastırırken Bella bundan sonra ne olacağını hissediyor, parmaklarını meleğinin saçlarının arasından geçirerek sımsıkı tutar.

Yatak odalarından birinin kapısı Wallace'ın tekmesiyle açılırken Bella bacaklarını onun belinde dolamış, ikisi yarın olmayacakmış gibi öpüşüyorken sonunda yatağı bulduklarında Wallace ellerini bacaklardan çözerek genç kızı yere bırakır. Bella gözlerini açıp arkasındaki yatağa düşerken karşısındaki adamı da beraberinde götürüyor, saçları bembeyaz örtülere dağıldığında ikisinin dudakları tekrar birleşir.

Öfkeli parmaklar intikamını kumaşlardan alırken Bella elbisesi bacaklarından sıyrılıp belinden çekilerek başından çıkartıldığında tenine vuran serin havayla nefesini tutar. Wallace ceketini omuzlarından itip kollarından kopartırcasına çıkarırken altındaki ateş parçası onu izliyor, bacaklarını onun kalçasına dolayıp gömleğine tutunarak doğrulur. Melek ve Prenses'in dudakları tekrar birbirine kenetlenirken Ateş'in kızı beyaz gömleği iki yanından tutup çekerek bütün düğmeleri etrafa saçar.

Wallace dudaklarını Bella'nın dudaklarından koparmadan gömleği çıkarıp bir kenara atarken genç kızın narin parmakları onun kollarından beline iner, oradan pantolonunu bulurken ikisinin dudakları ayrılır. Bella nefes nefese, başını eğerek kemeri çözer, ince deri tek bir çekişte çıkıp odanın bir daha asla dönülüp bakılmayacak bir köşesine uçarken Wallace daha fazla ayrı kalamamış, elini dalga dalga saçlardan geçirerek Bella'nın yüzünü kendine kaldırır ve dudaklarına eğilir. O sırada ince parmaklar pantolonu çözmüş, önce eller, sonra bacaklar geri kalan kumaşları indirirken Bella tekrar yatağa uzanır, Wallace da onu takip eder.

Bella belini kaldırarak kendini üzerindeki adamın yanan tenine bastırırken Wallace ellerini onun sırtının altına götürmüştü, siyah sütyenin kopçasını açarak Bella'yı o parçadan da kurtarır ve bir eli siyah kumaşı bir kenara atarken diğeri onun göğüslerinden birini kavramış, o kıymetli tenin üzerinde kendi izlerini bırakır. Bella inleyerek Wallace'ı sırtından kendine bastırır, dudaklarını acıtan dudaklar önce çenesini sonra içercesine boynunu öperken Ateş'in kızı zevkle gülümser.

Bütün kurallara karşı gelen meleğin sol eli bembeyaz tende alçalır ve Bella'nın çamaşırını kalçasından sıyırarak bacaklarından indirirken mavi gözler onu izliyor, genç kız kızarmış dudakları aralık, bileklerine hafifçe dokunup sonra ondan kopan kumaşa bakıyorken Wallace tekrar bacaklarının arasına döndüğünde Ateş'in kızı bütün dikkatini ona verir. Meleğin dudakları dizinin hemen yanından başlayarak yukarı çıkıyorken Bella pürüzsüz teninde onun sakallarını hissediyor, bütün tüyleri diken diken olarak başını geri atarken Wallace onun kasıklarının içine son bir öpücük bırakır ve tekrar yükselerek genç kızın yüzünü kendine çevirirken Bella onun nefesiyle birlikte kaplan kesilmiş, dudaklarına saldırır.

Bella ilk görüşte adını koyduğu alev gibi saçları çekiyor, okşuyor, onların sahibi olan adamın dudaklarını emiyorken Wallace nefes almak için çekildiği anların birinde mırıldanır:

“Dün aldığım—“

“Çekmece—“

Wallace onun üzerinden çekmeceye uzanıyorken Bella tırnaklarını onun beline geçirecek gibi sımsıkı tutuyor, genç adamın göğsünü öper ve sonra hafifçe ısırıp bırakırken Wallace aradığını bulmuş, elleri çalışırken dudakları durmuyordur. İkisi öpüşüyorken Bella kağıtların yırtıldığını duyuyor, her saniye kalbi daha da yerinden çıkacak gibi çarpıyorken biraz sonra Wallace ellerinin üzerinde yükselip ona baktığında Bella'nın ona uzanmış olan elleri iki yana düşer, genç kız kızarmış dudaklarının arasından derin bir nefes alır.

“Hala geri dönebilir—“

“Hayır, sus.”

Bella dudaklarına bastırıp parmaklarla susarken Wallace gülümser.

“Onun için bakmıyordum.”

Parmakların altında kalan dudakların arasından bir mırıltı duyulurken Wallace onun bir soru olduğunu biliyor, bütün soruların cevabı olan cümleyle Bella'ya eğilir.

“Seni seviyorum.”

Bella karşılık vermek için nefesini bırakırken o anda meleği onun içine girdiğinde Isabella ciğerlerini şu ana kadar aldığı en derin nefesle doldurur, elleri uzanarak Wallace'ın başını tutarken dudakları tekrar meleğinin dudaklarına kenetlenir, kurallar yıkılır, bir yerde tanrılar cezalara karar verirken aralarından bir tanesi şu anda tek vücut olan iki ruhun iplerini elinde tutuyor, sımsıkı bir düğüm atarak onları birbirine bağlar...

Bella kulağına vuran nefeslerle, şarkı gibi gelen inlemelerle titriyorken şu anda ölse umrunda olmayacak, çoktan cennetin kapılarını zorluyordur. Wallace'ın ruhu her dokunuşla Bella'nın üzerinde asılı kalıyorken ikisinin her damlası birbirine geçene kadar tenleri buluşur, dudakları ayrılmadan ciğerleri birbirlerinin nefesiyle dolarken Bella sonunda boğazından kopan bir inlemeyle zevkle titrer. Wallace bir anda parlayan bir ateşin ortasında kalmış, gözlerini hızla açarak altındaki güzelliğe bakarken Bella gözlerinden yaşlar süzülerek ona bakıyor, elleri meleğinin yüzünü tutuyor, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği teni onun teniyle bir olmuş, mavi gözleri parlıyordu.

“Senin için ağladığım zaman bana kim piyano çalacak?”

Wallace gözleri dolarak ona eğilirken Bella hep hazır, uzanarak kendini meleğine sunar. Ruhlarında ayrı kalmış tek bir uç varsa o da artık diğerleriyle bir olurken iki beden de yorgun, kalpler kırık, gözler yaşlıdır. Wallace artık tükenmiş, yavaşça kendini beyaz örtülerin üzerine bırakırken Bella ondan ayrılmıyor, başını genç adamın kalbinin üzerine koyarak ritmini aklına kazımak için gözlerini kapatırken ikisi de kapının dışında onların neyi beklediğini biliyor, büyük yüzleşmeden önce dinlenirler...

Şu anda saat sabahın 11'i, ben yukarda okuduğunuz kısmı önceki gece yazdım ve sanki ben kendi sevdiğimden ayrıldım, ben onu bıraktım.

Wallace'ı ben Awakencordy'nin 405 evreninden ödünç almıştım. Wallace cezalandırılmış bir melekti. Onun hikayesine Bella'nın sihrini katıp o kayıp zamanların bir efsane olması için çabaladım. Umarım başardım, çünkü yazdıklarım benim için çok özel oldu. Evreni hep başkasının gözlerinden tanımış bir kızın çok taze bir ayrılıkla, aslında onun hayatı olacak adamla buluşması arasında kalıp sonunda bir yerlerde gerçekten evrene bağlanabilmesi oldu bu hikaye benim gözümde.

Şimdi ikisinin gerçekten ayrılma zamanı ve ben hemen aşağıda çok özel bir şarkı kullanıyorum. One Republic ve Sara Bareilles düeti tam bir CRASH ve 405 düeti. Şu ana kadar yazdığım en güzel ortaklığa da onunla noktayı koyuyorum.

“O kadar Crash ve 405 düeti ki aslında. Republic Crash renklerinde söylüyor, Sara is such a gri. Öyle ama, try to listen to its sound, its colors. Republic is more younger notes, ama Sara is olgun. Sara böyle girdiğinde birden güven giriyor, hissediyorsun, it'll be okay whatever happens. Just like me and 405's effect. Republic is sabırsız, duygusal, wants things to be done and over with, cute and hopeful in the end, always.”

Awakencordy

Gelecekte gelen Bella ve Wallace'ın vedalaştığı yerde de *Diamond Road*'un aynen böyle bir havası vardı, o havayı vermek istedim. Bella hiç vazgeçememiş, kalbi orada asılı kalmış, hala acı çekiyordu. Bir çıkar yol arıyordu, bir şekilde Wallace'ı o cezadan kurtarabilseydi kendi ruhunu da iyileştirebilecek sanıyordu, ama her seferinde Wallace'ın o “Her şey iyi olacak. Bu böyle olmalı, bırak, savaşma.” sözleriyle karşılaştı.

Şimdi *Come Home*'da da aynı şey var. Bella yorgun olsa da onun için yolculuk hala bitmedi, yapması gereken şeyler, bulması, kavuşması gereken insanlar var.

They're in their own place trying to make it right, but I'm tired of justifying.

Wallace görevini tamamladı, belki cezalandırıldı evet, ama *dünya onların göstermeye çalıştığı kadar kötü değil*.

I get lost in the beauty of everything I see. The world ain't as half as bad as they paint it to be.

Bu şarkı kimbilir Crash ve 405 içinde kaç kere, kaç farklı şekilde, kaç farklı insan ve olay için kullanılacak, ama ilki bu olsun istedim.

Ben hiçbir çiftimin başlangıç ve bitişinde oturup böyle açıklamalar yapmam, ama bu seferki benim gözbebeğimdi. Şimdi bitmiş olsa bile sizin bir adım geri çekilip en azından sonunu benim gözümünden görmenizi istedim.

Bu kayıp masalı 405'te görüp içim titreyene kadar bugün Melek'le Prenses'in sonu olacak.

One Republic feat. Sara Bareilles – Come Home

*Hello world, hope you're listening
Forgive me if I'm young for speaking out of turn
There's someone I've been missing
I think that they could be the better half of me
They're in their own place trying to make it right
But I'm tired of justifying...*

*I get lost in the beauty of everything I see
The world ain't as half as bad as they paint it to be
If all the sons, if all the daughters stopped to take it in
Well hopefully the hate subsides and the love can begin
It might start now...
Well maybe I'm just dreaming out loud
Until then;*

*Come home cause I've been waiting for you for so long
And right now there's a war between the vanities
But all I see is you and me
The fight for you is all I've ever known
So come home...*

*Everything I can't be is everything you should be
And that's why I need you here.*

Bella daha önce hiç uyumadığı odaların birinde yüzüne güneşin vurmasıyla uyanırken kirpikleri gök mavilerinin önünde titriyor, yıllardır evreni her gün başka bir yönden gören bakışlar bir sabahı daha karşılıyordur.

Yaşam'ın kızı bir gecede bambaşka bir kadın olmuş, kolunu açarak dün gece onun sıcaklığıyla uykuya daldığı adamı ararken eli boşluğa düştüğünde kalbi korkuyla tekleyerek hızla doğrulur.

“Wallace?!”

Ne banyodan, ne alt kattan, ne de balkondan herhangi bir cevap gelmezken Bella yıllardır her sabah onun yokluğunda içine dolan korkuyu şimdi gerçekten tanıyor, örtüleri iterek yataktan çıkar. Dün çınlıplak girip öyle uyuduğu yataktan şimdi yıllardır giymediği pijamalarla kalkarken genç kız elini ağzına kapatarak acıyla bir ses çıkarır.

Joseph'in onun için aldığı pijamaların sıcaklığı onu sarıyorken Bella diğer eliyle üzerindeki kumaşı sıkıyor, etrafına bakarak bir işaret arıyordur. Biraz sonra kapıda Adrianne belirdiğinde Bella elini indirerek küçük bir umutla mırıldanır:

"Gelecek mi?"

"Zaten burada Bella. Sadece sen göremiyorsun."

Mavi bakışlar bomboş bir ifadeyle dolarken Adrianne üzgün, çaresiz, ilerler ve ona sarılırken Bella'nın parmakları onun sırtına tutunuyor, ama aklı hiçbir şey almıyorken sorar:

"Nasıl burada—neden göremiyorum? Wallace?"

Burada olduğumu söyle. Tam yanındayım.

Adrianne, Bella'dan ayrılarak onun elleri tutar ve Wallace'ın söylediği şeyleri tekrarlar:

"Burada, tam yanında..."

Bella iki yanına da bakıyor, ama hiçbir şey göremiyorken kalbi göğsüne ağır geliyor, yutkunarak tekrar Adrianne'e bakar.

"Sen görebiliyor musun?"

Sarışın melek başını sallarken görebildiği için acı duyuyordur, Bella sorar:

"Gözleri ne renk?"

Adrianne'in gözleri Bella için sadece dayanılmaz bir boşluk olan yere bakar, sonra tekrar ona dönerken güzel melek cevaplar:

"Mavi."

Hep öyle kalacak. Hep mavi kalacağını söyle Adrianne. Sadece onun için yeşil olduğunu söyle.

Adrianne gözleri dolarak bir başını eğdi, sonra kendini toparlayarak önündeki kıza bakar.

"Hep mavi kalacağını, sadece senin için yeşil olduklarını söylüyor."

Bella gülümseyerek gözlerinde biriken yaşları dökerken boşluğa bakarak konuşur:

"Wallace, böyle de olsa yanımda kalacak mısın?"

Herkes için uzun bir sessizlik olurken Adrianne cevabı alır.

Onu bekleyen biri olduğunu söyle. Konuş Adrianne! Sessizlik kalbini kırıyor, görmüyor musun?!

Adrianne boşluğa öfkeli bir bakış atarak Bella'nın ellerini sımsıkı tutar ve aşağıda onu bekleyen adamdan bahseder.

"Favian geldi Bella, burada. Aşağıda seninle konuşmayı bekliyor—"

"Ben onu sormadım! Wallace, yanımda kalacak mısın?!"

Adrianne sessizce başını iki yana sallarken Bella ağlayarak ellerini ondan kurtarır.

"Gitmeyeceğim! İstemiyorum!"

"Annenle baban için yapman gerekiyor—"

“Wallace!”

Onunla kalamasam bile özgür olduğumu söyle. Acı çekmiyorum, özgürüm. Evrenin her yerine gidebilirim, onu görebiliyorum, nerede olursa olsun hep onu izleyeceğimi söyle.

Sarışın melek öfkeyle gülerken sertçe sorar:

“Fark eder mi sanıyorsun?”

Söyle Adrianne! Sonsuza kadar benim için ağlamasını mı istiyorsun? Benim ailesinden daha önemli olmadığımı görmesi gerek. Ona tutunabileceği bir şey ver. İyi olduğumu söyle.

Bella yatağa çökmüş, omuzları sarsılarak ağlıyorken Adrianne onun önünde eğilir ve dizlerine tutunarak konuşur:

“Wallace artık özgür olduğunu, evrenin her köşesine gidebileceğini söylüyor. Acı çekmiyor, Bella. Nerede olursan ol seni görebileceğini, hep seni izleyeceğini söylüyor—“
“Yalan söylüyor!”

Piyanoyu her gün onun için çalacağımı söyle!

Adrianne de Bella’yla beraber ağlıyor, Wallace’ın çaresizliği onun da sesine yansımış, biraz daha yüksek sesle konuşur:

“Piyanoyu her gün senin için çalacaktım!”

Bella bunu duyunca iyice çökerken yatakta bile zor oturuyor, sarsılarak Adrianne’e sarılır ve hiç susmayacakmış gibi ağlarken her ayrıldıklarında aralarını dolduran o havada asılı kalmış bir ruh olan Wallace onları izler.

Bella üzerini değiştirmeyi ya da yüzünü yıkamayı reddetmiş, o halde aşağı iner ve piyanonun yanında duran uzun boylu, koyu renk saçlı ve buz mavisi gözleri olan genç adama bakar.

“Neden geldin?”

Favian onun sesiyle piyanoyu bırakıp Bella’ya ve yanındaki Adrianne’e bakar.

“Bella—“

“Evet, ismimi biliyorsun, ben de seninkini biliyorum. Ne istiyorsun Favian?”

Adamı daha şimdiden öldürmemesini söyle.

“Sen karışma.”

Bella derhal Adrianne’e döner, sarışın melek bir şeyler homurdanarak yüzünü buruştururken Bella sorar:

“Ne diyor?!”

“Hiçbir şey—“

“Adrianne!”

“Adamı daha şimdiden öldürmemeni söylüyor.”

Bella dişlerini sıkarak gözlerinin görebildiği her yere bakar, sonra tekrar Favian’a döner. Mavi gözlü adam sessizce bekliyorken Bella konuşmasını söyler.

“Geleceğini biliyorum, ama neden geldiğini bilmiyorum. Beni ikna etmek istiyorsan bu tek şansın, konuş.”

Bir şeytan yarattım.

Adrianne sesini çıkarmadan hafifçe gülümserken Bella onu görmüyor, kollarını kavuşturarak ikna olmayı bekliyordur, Favian konuşur:

“İkimiz de ailemizin bir yerden çıkıp bize ulaşmasını bekliyoruz, ama böyle giderse asla beceremeyecekler. Yardım etmemiz gerek.”

Bella hala sessizken onun arkasındaki Adrianne bu yaklaşımı sevmiş, gözlerini kısarak gülümser, o anda Favian ona dönerken sarışın meleğin sessiz sorusunu cevaplar:

“Senin cümlelerini çaldım, evet.”

Sarışın melek hayretle olduğu yerde kalırken Favian başını sallar:

“Sen beni buraya yolladın. Yoksa ben Bella’nın nerede olduğunu nasıl bilecektim?”

Tebrik ederim.

Adrianne bir şey diyemiyorken Bella öfkeyle saçları savrularak Adrianne’e bakar.

“Ne yaptın?!”

“Ben bir şey yapmadım! O başka bir ben!”

“Hepsi aynı sen!”

İki kadın tartışırken Wallace arada bir şeyler söylüyor, Adrianne bir ona susmasını söyleyip bir de Bella’ya laf yetiştiriyorken arkadaki Favian bunların olacağını biliyor, sesini yükselterek onlara seslenir:

“HEY! BEN GELECEKTEN GELİYORUM—KİME DİYORUM?!”

Bella ve Adrianne’in bağırışmaları kesilirken Favian kollarını kavuşturarak onlara bir bakış atar.

Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Adam gelecekten geliyor.

“Sus Wallace.”

Bella da elini havaya sallayarak susmasını söylerken Favian’a dönerek sorar:

“Sen Winona’nın oğlu değil misin? Annen zaten yanında.”

“Evet doğru, ben Winona ve Joseph’in oğluyum, ama gelecekte doğdum. Senin hiçbir zaman dönmediğin, Livana’nın ve Aiden’in hiç bulunamadığı, Leandre’nın adının bir daha duyulmadığı bir gelecekte.”

Bella bir şey sormak için atılacakken Adrianne ondan önce davranmış, hızla konuşur:

“Öyle bir durumda Winona ve Joseph yan yana gelemez! Kurallar var!”

Favian başını sallar ve haklı olduğunu söyler, ama hemen ardından ekler:

“O kısımda sen devreye girmişsin. Hatta tek başına bir ihtilal yaratmışsın bile diyebiliriz.”

“Yapmış mıyım?”

Favian gülümseyerek başını sallar ve onaylarken Adrianne de bir anda keyiflenmiş, kendiyle gurur duyarak gülümser.

“Yaparım...”

Ve? Bu bilginin Bella’yı nasıl ikna edeceğini sorabilir miyim?

Adrianne zafer rüyasından uyanırken Wallace’ın sorusunu kendi kelimeleriyle sorar:

“Peki neden buradasın ve Bella’ya neden ihtiyacın var?”

“Tek başına yaptığın ihtilalin sonucunda bir araya gelen annem ve babamın buluşması oldukça kısa olmuş. Tanrılar artık size ceza verip bir yere atmaktan sıkıldığı için bütün kurdukları düzeni de, sizi de yok etmek istemişler. O yüzden annem de beni geçmişe götürüp manevi babasının kollarına bırakmış.”

Salonda sessizlik oluşurken Bella usulca sorar:

“Yani sen anneni ve babanı aslında hiç görmedin.”

“Hayır. Ben doğduktan çok kısa bir süre sonra götürülüp büyükbabamın kollarına bırakılmışım, ama işler biraz sarpasarmış. Büyükbabam çok sağlam adamlarla iş yapan birisi değilmiş, benim tehlikede olduğumu biliyormuş. Ben de en az senin kadar özelim Isabella. İki Zaman’ın oğlu, zaman üzerinde sınırsız güçlerim var—*varmış*. O yüzden büyükbabam da beni başka güvendiği birine emanet etmiş. Troova gezegenin Kral ve Kraliçesi beni evlat edinmişler. Gezegen yeteri kadar gözden uzak ve küçükmüş. Zaten krallığa bir varis gelemediği için çaresizlermiş, beni onlar büyütmüşler—“

“Neden masal gibi anlatıyorsun?”

Favian lafını kesen soruyla Adrianne’e döner ve cevaplar:

“Çünkü bunların hepsini bana sen anlattın. Çok kısa bir süre önce hem de. Ben o sırada çok farklı bir şeyle uğraşıyordum.”

“Ne gibi?”

“Yangında ölen nişanlımı zaman içinde kurtarmaya çalışmak gibi...”

Adrianne *hm*mlarken Bella dehşet içinde Favian’a bakıyor, kavuşturduğu kollarını açarak üzüntüyle sorar:

“Başarabildin mi?”

“Ben? Hayır. Ama başka bir zamanda mutlaka Delora’yı kurtaran bir Favian yaşıyordur.”

Bella o anda duyduğu isimle ifadesi donarak kalakalırken Adrianne de şaşkındır.

İşte şimdi oldu.

“Delora senin nişanlın mıydı?!”

Favian başını sallarken az önce yangında kaybettiğini söylediği nişanlısının yokluğu ona çok acı veriyormuş gibi görünmüyordur. Bella da bunu fark etmiş, sorar:

“Neden dönüp onu kurtarmaya çalışmadın?! Tanımadığın birinin gelip sana anlattığı masal sevdiğin kadından daha mı önemliydi?!”

“O bir masal değil. Onlar benim ailem, bu birincisi. İkincisi, *zaman bütün yaraları sarar* diye bir deyim vardır Bella. Hiç oturup gerçekten düşündün mü bilmiyorum, ama zaman gerçekten bütün yaraları sarıyor. Ben görüyorum. Bir yerlerde Delora kurtuluyor, mutlu oluyor, her şey yoluna giriyor. Orada Favian ona göre daha değerli olan bir şeyi yapıyor, başka bir zamandaysa ben ailemi kurtarmak için gelip seni buluyorum. Denge böyle sağlanıyor, ipler kopmadan ancak bu şekilde evreni tutabiliyor.”

Kimse sesini çıkarmıyorken Favian belli ki o anlatılan masaldan çok şey öğrenmiş, şu anda karşısında duran herkesten daha olgun, anlatmaya devam eder:

“Senin Delora’dan ayrılıp buraya geldiğin sırada olanlar her şeyi yerle bir etmiş. Annem zamanlar içinde yolunu kaybetmiş. Petra bambaşka bir yere atılmış. Samuele ve o buluşana kadar tekrar tekrar kurallar yıkılmış, cezalar yenilenmiş, *ihtilaller yapılmış*.”

Adrianne rahatsızca öksürürken Favian gülümseyerek devam eder:

“Bu bahsettiğim yangın bir milat. Yangının sebebi baban, kurbanı da annen. Biz en azından birini kurtarmalıyız ki düzen tekrar yerine otursun, yapılmış planlar kurtulsun—“

“Babam, benim babam, annemi mi öldürmüş?”

“Baban çok fazla şey yaşamış Bella. Büyükbabam onun hakkındaki sorulara daha iyi yanıt verebilir—“

“Daha büyükbana gitmemiz için vakit var, önce *sen* sorularına cevap ver. Babam neden annemi öldürmüş?”

Diğer herkes de cevabı merakla bekliyorken Favian parmak uçlarıyla hafifçe alnını ovarak kelimelerini toparlar, sonra cevaplar:

“Baban tam olarak öldürdükleri arasında annenin olduğunu bilmiyormuş diyebiliriz. Baban o yangına sebep olduğunda kendinde değilmiş, annense sadece bir bebekmiş.”

Bella gözlerini yumarak elini kaldırır ve bir an düşünüp sonra tekrar gözlerini açarken sinirle güler.

Bella’yı önce delirtip sonra götürmeye çalışıyorsa oldukça başarılı ilerliyor.

“Aslında mantıklı.”

Favian ve Bella arkadaki Adrianne’e dönerken sarışın melek gülümser.

“Bella, senin buraya geldiğin sırada Winona’nın ne kadar büyük bir zaman aralığı atladığını biliyorum. O sırada annenin ya da babanın hayatına veya onlara olanlara karşı bir kontrolü olmadığı açık. O kontrolü kaybettiği ve herkes bir başka yöne dağıldığı için ben o ihtilali yapıp Favian’ı buraya yollamak zorunda kalmışım. Anneler ve babalar beceremediyse belki çocukların bir şansı olabilir diye düşünmüş olmalıyım, ki ben oldukça zekiyim, eminim bildiğim bir şey vardır.”

Bella gözlerini devirirken Adrianne tek kaşını kaldırarak ona bir bakış atar, o sırada Favian keyifle gülerken başını sallar:

“Benim ve Bella’nın güçlerin kombinasyonu olduğumuzu ve o kıcı kırık annelerimizden ve babalarımızdan daha iyi iş çıkaracağımızı söyledin—“

“Benim annemin kıcı kırık değil!”

Favian özür dileyerek susarken Bella kafası karışık, şaşkın ve öfkeli, Adrianne’e bakar.

“Bunca zamandır ben onların bana dönmesini beklerken aslında onlar hiçbir şey beceremiyor muydu yani?”

Güzel bir soru.

“Onların sistemini hiçbir zaman savunmadım, biliyorsun.”

“Ama Adrianne...”

Adrianne cümlelerin gerisini bekliyorken Bella ne diyeceğini bilmiyor sabırsız ve kızgın bir ses çıkararak ayağını yere vurur, sonra merdivenlere koşarak yukarı çıkarken Adrianne onun arkasından bakakalmış, iç çekerek Favian’a döner:

“Aklını karıştırdın.”

“Kötü mü?”

“Hayır. Burada bekle. Dönmemiz uzun sürmez. Wallace, sen de burada kal.”

Alev saçlı melek başını sallarken dönerek Favian’a bakar. Zaman’ın oğlu da onu görebiliyor, Adrianne salondan ayrıldıktan sonra Wallace konuşur:

“Bella’ya beni görebildiğini söylemeyeceksin—“

“Birisi seni görmek istediği sürece görülebildiğini ve duyulabildiğini biliyorum—“

“Ama Bella değil. O ne kadar istese de ikisini de yapamaz ve beni onun dışında her dileyenin görebildiğini bilmesini istemiyorum.”

“Anlıyorum, Wallace. İsteğine saygı duyuyorum, Bella benden bir şey öğrenmeyecek.”

Wallace teşekkür eder ve başını sallarken Favian ona elini uzatmış, biraz sonra alev saçlı melek ve Zamanların oğlu el sıkışırken Wallace usulca konuşur:

“Ona iyi bak.”

“Emin olabilirsiniz.”

Adrianne, Bella’nın aralık bıraktığı kapıdan içeri girdiğinde yatakta oturmuş, siyaha dönmüş saçları sırtından akan kızı görür.

“Bella, saçların...”

Bella usulca başını çevirerek pırıl pırıl mavi gözleriyle sarışın meleğe, yıllardır en iyi arkadaşı olan kıza bakarken iç çekerek konuşur:

“Buraya gelmeden önce saçlarım böyleydi. Delora onları her gece tararken Joseph ne kadar anneme benzediğini söylerdi. Şimdi onlara dönüyorum, yine böyle olacağım. Ayrıca...”

Yaşam’ın kızının sesi sönerken Adrianne onun yanına gelmiş, oturarak ellerini tutar.

“Ayrıca?”

“Wallace’ın gözleri bir daha yeşil olmayacaksa benim saçlarım da o kahverengi hiç olmayacak.”

Adrianne kalbi sızlayarak yanındaki kıza sarılır ve kuzgun karası saçlarını öperken Bella da gözlerini kapatmış, bu sefer gitmeden önce veda edebilmenin hafifliğiyle bir süre daha yatağında oturur...